

"Двамата херцози на Уиндъм"
книга 2

Джулия Куин

Мистър Кавендиш, предположително

"Възхитително." - Нора Робъртс

**ДЖУЛИЯ КУИН
МИСТЪР КАВЕНДИШ,
ПРЕДПОЛАГАМ**

Превод: Fantastique

chitanka.info

Амелия Уилоуби е сгодена за херцога на Уиндам откакто се помни. Още от бебе, когато договорът за брак е подписан, животът ѝ се състои от чакане. И чакане... И чакане... Чакане Томас Кавендиш да се ожени за нея. Но докато го съзерцава отдалеч, в нея се прокрадва съмнението, че той изобщо не мисли за нея.

А той наистина не мисли за нея. Просто му харесва идеята да има годеница, за да го пази от търсещите си съпруг дами. Но ще се ожени за нея... някога. И точно когато започва да осъзнава, че бъдещата му съпруга е нещо повече от обикновено удобство, светът му е разтърсен от пристигането на отдавна загубен братовчед, който може да се окаже истинският херцог Уиндам. Ако Томас не е херцогът, това означава, че не е сгоден за Амелия. Което ще се окаже най-жестоката от всички шеги, тъй като този арогантен херцог е направил грешката да се влюби... в собствената си годеница.

*В памет на Милдред Блок Кантър.
1920–2008 г.
Всеки трябва да има една леля Мили.*

*Също и на Пол, но мисля, че ще те задържа само за
себе си.*

ПЪРВА ГЛАВА

Беше *престъпление*, че Амелия Уилоуби не е омъжена.

Поне така казваше майка ѝ. Амелия — или по-точно, лейди Амелия — беше втората дъщеря на графа на Кроуланд, така че, никой не би могъл да оспори родословието ѝ. Външният ѝ вид бе повече от задоволителен, ако човек проявяваше вкус към свежи английски рози, какъвто, за нейно щастие, повечето от висшето общество имаха.

Косата ѝ бе с порядъчен оттенък на пясъчно русо, очите ѝ имаха зеленикавокафяв цвят, а кожата ѝ бе светла и гладка, стига да си спомнеше да не стои на слънце. Луничките не бяха най-добрите приятели на лейди Амелия.

Освен това притежаваше, както майка ѝ обичаше да изброява, задоволителна интелигентност, можеше да свири на пиано и да рисува с акварели, *и* — тук майка ѝ наблягаше с ентузиазирани маниери — всичките ѝ зъби си бяха на мястото.

А най-хубавото бе, че гореспоменатите зъби бяха идеално подредени, което не можеше да се каже за Джасинда Ленъкс, която бе уловила най-добрата партия за 1818 г., ловко спечелвайки маркиза на Бересфорд. Но не и, както често заявяваше майката на Джасинда, преди да откаже на двама виконта и един граф.

Но всички тези прелести бледнееха в сравнение с това, което определено беше най-уместния и стойностен аспект от живота на Амелия Уилоуби — дългогодишния ѝ годеж за херцога на Уиндъм.

Ако Амелия не бе сгодена още от люлката за Томас Кавендиш — несъмнения наследник на херцогството, който по това време едва бе проходил, тя определено не би достигнала непривлекателната възраст от двадесет и една години, като неомъжена девойка.

Бе прекарала един сезон в Линкълншир, защото никой не мислеше, че си заслужава да отива в Лондон, после прекара следващия в столицата, защото годеникът на голямата ѝ сестра — за когото тя също бе сгодена от люлката — бе имал нещастieto да прихване треска

на дванадесет години, оставайки семейството си без наследник, а Елизабет Уилоуби без годеник.

А колкото до следващия сезон — Елизабет бе на практика, почти сигурно сгодена, а Амелия, както винаги, все още обвързана с херцога. Въпреки това, отидоха в Лондон, защото по това време стана доста смущаващо да останат в провинцията.

Амелия предпочиташе града. Наслаждаваше се на разговорите и още повече на танците, и ако някой се заприказваше с майка ѝ за повече от пет минути, непременно щеше да научи, че ако Амелия бе свободна да се омъжи, би имала поне половин дузина предложения.

Което значеше, че Джасинда Ленъкс все още щеше да си е Джасинда Ленъкс, а не маркизата на Бересфорд. И по-важното, лейди Кроуланд и всичките ѝ дъщери, все още щяха да надминават по ранг малката нахалница.

Но от друга страна, както бащата на Амелия често казваше — животът винаги е справедлив. Всъщност, много рядко беше такъв. Той самият бе жив пример, за Бога. Пет дъщери. Пет! Графството, което винаги бе предавано от баща на син още от времето, когато бе имало принцове в кулата, щеше да се върне на Короната, тъй като наоколо не се намираше дори и някой отдавна изгубен братовчед, който да претендира за него.

Той напомняше често на съпругата си, че благодарение на ранните му маневри, една от петте му дъщери бе вече уредена. Сега трябваше да се тормозят за останалите четири, така че, тя можеше да спре да се оплаква от горкия херцог Уиндъм, който не бързаше към олтара.

Лорд Кроуланд ценеше спокойствието и тишината най-много от всичко останало, нещо, което наистина трябваше да вземе предвид, преди да приеме Антия Грантъм за своя съпруга.

Не че някой мислеше, че херцогът няма да спази обещанието си към Амелия и семейството ѝ. Точно обратното, бе добре известно, че херцогът на Уиндъм бе мъж, държащ на думата си и щом беше казал, че ще се ожени за Амелия Уилоуби, тогава Бог му бе свидетел, че щеше да го направи.

Просто възнамеряваше да го стори, когато на *него* му е удобно. Не непременно, когато бе удобно за нея. Или по-точно, за майка ѝ.

И така, тя се върна отново в Линкълншир.

Все още с името лейди Амелия Уилоуби.

— Въобщо нямам нищо против — заяви тя, когато Грейс Евърслей повдигна въпроса в залата за танци и балове на Линкълншир. Освен, че бе най-близката приятелка на Елизабет, сестрата на Амелия, Грейс Евърслей беше компаньонка на вдовстващата херцогиня на Уиндъм и поради това, в много по-близък контакт с годеника на Амелия, отколкото самата тя бе имала възможност да бъде.

— О, не — бързо я увери Грейс. — Нямах намерение да намеквам това.

— Всичко, което каза тя — включи се Елизабет и погледна Амелия със съмнение, — е, че Негова Светлост планира да остане в Белгрейв поне шест месеца. А после *ти* каза...

— Знам какво казах — прекъсна я Амелия и почувства как се изчервява. Което не бе съвсем вярно. Не би могла да повтори дословно думите си, но имаше тайното чувство, че ако опита, ще изрече нещо такова:

Е, това със сигурност е прекрасно, но не трябва да очаквам нищо и при всички случаи сватбата на Елизабет е следващия месец, така че определено не бих могла да мечтая положението да се промени скоро и каквото и да казват хората, не бързам да се омъжа за него. Едва познавам този мъж, и все още съм Амелия Уилоуби. И въобщо нямам нищо против.

Речта не беше от онези, които човек би искал да пресъздаде отново в главата си.

Последва неудобен, мълчалив миг, а после Грейс прочисти гърлото си и се намеси:

— Той каза, че ще е тук тази вечер.

— Така ли? — попита Амелия и отправи поглед към нея.

Грейс кимна.

— Видях го на вечеря. Или по-точно, видях го, когато мина през стаята, докато вечеряхме. Той реши да не се присъедини към нас. Мисля, че имаха разпрания с баба си — добави тя. — Често го правят.

Амелия почувства как угълчетата на устата ѝ се присвиват. Не от гняв. Дори не от раздражение. Всъщност, беше най-вече от примирение.

— Предполагам, че херцогинята му е досаждала за мен — каза тя.

Грейс изглеждаше така, сякаш не иска да ѝ отговори, но най-накрая изрече:

— Ами, да.

Кое то трябваше да се очаква. Всички знаеха, че вдовстващата херцогиня на Уиндъм беше дори по-ентусиазирана и от майката на Амелия, да види сключването на този брак. А и не бе тайна, че херцогът намираще баба си за крайно досадна и Амелия съвсем нямаше да се изненада, ако той се беше съгласил да присъства на танците само, за да го оставят на мира.

Освен това, бе добре известно, че херцогът не поема обещания с лека ръка. Амелия беше сигурна, че той наистина ще се появи на събирането. Кое то значеше, че остатъкът от вечерта ще следва добре утъпканата пътека:

Херцогът щеше да пристигне, всички щяха да го наблюдават, после всички щяха да наблюдават нея, двамата щяха да прекарат няколко минути в неловък разговор, той щеше да я покани на танц, тя щеше да приеме, а когато свършеха с него, той щеше да целуне ръката ѝ и да се оттегли.

Вероятно, за да потърси вниманието на друга жена. Друг тип жена.

Такава, за която един мъж не би се оженил.

Това не беше нещо, за което Амелия искаше да размишлява, не че това някога я бе спирало да го прави. Но наистина, можеше ли някой да очаква вярност от мъж *преди* брака? Това бе дискусия, която тя и сестра ѝ бяха провеждали много пъти и отговорът винаги беше депресиращо еднакъв:

Не. Не и когато въпросният джентълмен е бил сгоден от дете. Не беше честно да се очаква от него, да се откаже от всички забавления, в които участват приятелите му, само защото, баща му е подписал договор няколко десетилетия по-рано. Веднъж щом датата бъдеше определена обаче, всичко щеше да се промени.

Или по-скоро щеше да бъде, ако семейство Уилоуби въобще успееше да накара Уиндъм да определи дата.

— Не ми изглежда да си ужасно развълнувана, че ще го видиш — отбеляза Елизабет.

Амелия въздъхна.

— Не съм. Честно казано, много повече се забавлявам, когато той стои настрана.

— О, не е толкова лош — увери я Грейс. — Всъщност е доста мил, веднъж щом го опознаеш.

— Мил? — повтори Амелия със съмнение. Беше го виждала да се усмихва, но никога повече от два пъти в един разговор. — Уиндъм?

— Е — Грейс взе да увърта, — може би преувеличавам. Но херцогът ще ти бъде добър съпруг, Амелия, обещавам ти. Той е доста забавен, когато реши да бъде.

Амелия и Елизабет се втренчиха в нея с такива невярващи изражения, че Грейс се разсмя и добави:

— Не лъжа! Кълна се! Той има дяволско чувство за хумор.

Амелия знаеше, че Грейс ѝ мисли доброто, но някак си това не я утеши. Не че ревнуваше. Сигурна бе, че не е влюбена в Уиндъм. Как би могла? Рядко имаше възможност да размени повече от две думи с него. Все пак, беше доста смущаващо, че Грейс Евърслей го бе опознала толкова добре.

Не можеше да каже това на Елизабет, с която обикновено споделяше всичко. Елизабет и Грейс бяха приятелки, откакто се бяха запознали на шест годишна възраст. Сестра ѝ щеше да ѝ каже, че се държи глупаво. Или да ѝ хвърли един от онези ужасяващи погледи, които би трябвало да са съпричастни, но вместо това се оказваха съжалителни.

Амелия изглежда получаваше много такива погледи напоследък. Обикновено когато се повдигнеше темата за брак. Ако беше жена, която обича да залага — а всъщност мислеше, че е точно такава, ако някога ѝ се отдадеше възможност да опита — би се обзаложила, че е получила съпричастно съжалителни погледи от всички майки във висшето общество и от поне половината млади дами.

— Ще го направим наша мисия за тази есен — внезапно обяви Грейс, а очите ѝ искряха целеустремено. — Амелия и Уиндъм най-накрая ще се опознаят.

— Грейс, недей, *моля те*... — изчерви се Амелия. Мили Боже, бе много унижително да бъде част от този план.

— Ще трябва да го опознаеш по някое време — отвърна Елизабет.

— Всъщност не — отговори иронично Амелия. — Колко стаи има в Белгрейв? Двеста?

— Седемдесет и три — измърмори Грейс.

— Мога да не го виждам със седмици — отговори тя. — С години.

— Сега просто се държиш глупаво — каза сестра ѝ. — Защо не дойдеш с мен в Белгрейв утре? Ще отидем с извинението, че мама трябва да върне някои от книгите на херцогинята и ще мога да посетя Грейс.

Грейс се обърна към Елизабет с лека изненада.

— Майка ти е заемала книги от херцогинята?

— Всъщност, да — отвърна Елизабет, а после добави с престошена сериозност — по моя молба.

Амелия повдигна вежди.

— Майка ни не е запален читател.

— Не можех да взема на заем пианото — отвърна Елизабет.

По мнение на Амелия, майка им не беше и запален музикант, но изглежда нямаше голям смисъл да го изтъква, а и разговорът внезапно бе прекъснат.

Той беше пристигнал.

Амелия може и да бе с гръб към вратата, но знаеше точния момент, в който Томас Кавендиш влезе в залата, защото, дявол го взел, *беше* правила това и преди.

Сега следваше мълчанието.

А сега — тя преброи до пет, отдавна се бе научила, че на херцозите им трябва повече от обичайните три секунди мълчание — последваха шушуканията.

После Елизабет я ръгаше в ребрата, сякаш се нуждаеше от предупреждение.

И накрая — о, можеше да го види в ума си, — тълпата имитираше Червено море и ето, че херцогът вече преминаваше, раменете му бяха широки, стъпките целенасочени и горди, ето го и него, почти, почти, почти...

— Лейди Амелия.

Тя си придаде спокоен вид и се обърна.

— Ваша Светлост — каза с безизразната усмивка, която знаеше, че се очаква от нея.

Той пое ръката ѝ и я целуна.

— Изглеждате прекрасно тази вечер.

Казваше го всеки път.

Амелия измърмори благодарностите си, а после търпеливо изчака, докато правеше комплимент на сестра ѝ, а след това каза на Грейс:

— Виждам, че баба ми ви е позволила да се откъснете от ноктите ѝ за вечерта.

— Да — отвърна Грейс с щастлива въздишка, — не е ли прекрасно?

Той се усмихна и Амелия забеляза, че това не бе усмивка като за пред обществото. Тя осъзна, че тази беше приятелска.

— Вие сте истинска светица, госпожице Евърслей — каза той.

Амелия погледна херцога, а после Грейс и се зачуди — *Какво си мислеше той?* Като че ли Грейс имаше избор в тази ситуация. Ако наистина я смяташе за светица, трябваше да ѝ даде зестра и да ѝ намери съпруг, така че да не ѝ се налага да прекара остатъка от живота си, обслужвайки баба му.

Но го премълча, разбира се. Защото, никой не казваше подобни неща на един херцог.

— Грейс ни спомена, че планирате да се оттеглите в провинцията за няколко месеца — изрече Елизабет.

Амелия искаше да я изрита. Намекът трябваше да бъде, че щом той намираще време да остане в провинцията, тогава трябваше да има и такова най-накрая да се ожени за сестра ѝ.

И наистина, в очите на херцога се четеше лека ирония, когато измърмори:

— Така е.

— Ще съм доста заета поне до ноември — избъбри Амелия, защото внезапно стана жизненоважно той да осъзнае, че тя не прекарва дните си в чакане до прозореца бродирайки, докато копнее за пристигането му.

— Наистина? — измърмори той.

Тя изправи рамене.

— Наистина.

Очите му, които бяха с доста впечатляващ нюанс на синьото, леко се присвиха. От хумор, не от гняв, което вероятно бе по-лошо.

Той ѝ се *присмиваше*. Амелия не знаеше, защо ѝ е отнело толкова време да осъзнае това. През всичките години, в които бе мислела, че просто я игнорира...

О, мили Боже.

— Лейди Амелия — каза той като кимна леко с глава, вместо да се поклони, сякаш го правеше насила, — ще ме удостоите ли с един танц?

Елизабет и Грейс се обърнаха към нея — и двете се усмихваха във ведро очакване. Всички те бяха изигравали тази сцена преди и знаеха, какво точно щеше да се случи.

Особено Амелия.

— Не — отвърна тя, преди да е премислила.

Той примигна.

— Не?

— Не, благодаря ви, бих казала — и се усмихна мило, защото обичаше да е възпитана.

Той изглеждаше изумен.

— Не искате да танцувате?

— Не тази вечер, не. — Амелия крадешком погледна сестра си и Грейс. Те изглеждаха поразени.

Тя се почувства *прекрасно*.

Почувства се уверена в себе си, нещо, което никога не си позволяваше в негово присъствие. Нито когато очакваше появяването му, нито след това.

Винаги ставаше дума за *него*. Уиндъм това, Уиндъм онова, и каква е *късметлийка* да грабне най-красивия херцог в страната, без дори да си помръдне пръста.

Единственият път, в който си позволи доста сухото ѝ чувство за хумор да излезе на преден план и каза: „Е, наложи се да си повдигна бебешката дрънкалка“, беше възнаградена с два празни погледа и едно измърморено „неблагодарно момиче“.

Това бяха думите на майката на Джасинда Ленъкс, три дни преди Джасинда да получи безбройните си предложения за женитба.

Така че, Амелия обикновено държеше устата си затворена и правеше това, което се очакваше от нея. Но сега...

Е, не бяха в Лондон, а майка ѝ не я гледаше и на нея просто ѝ се гадеше от начина, по който той я държеше на каишка. Наистина, би

могла да си намери някого друго до сега. Би могла да се забавлява. Би могла да целуне някой мъж.

О, добре де, *това не*. Не беше идиотка и ценеше репутацията си. Но можеше да си го представи, което определено никога преди не си бе правила труда да стори.

А после, защото не знаеше кога отново ще се чувства толкова дръзка, тя се усмихна на бъдещия си съпруг и каза:

— Но вие можете да потанцувате, ако желаете. Сигурна съм, че има много дами, които ще са щастливи да ви партнират.

— Но аз желая да танцувам с вас — настоя той.

— Може би друг път — отвърна Амелия. И го дари с най-слънчевата си усмивка. — Благодаря все пак!

И се отдалечи.

Тя се отдалечи.

Искаше да заподскача и го направи, веднага щом се скри зад ъгъла.

Томас Кавендиш се смяташе за разумен мъж, особено след като високата му позиция на седми херцог на Уиндъм, би оправдала безброй неразумни прищевки. Би могъл напълно да полудее, да се облече целия в розово и да обяви, че светът е триъгълен и обществото пак щеше да му се кланя, да прави реверанси и да вярва на всяка негова дума.

Собственият му баща, шестият херцог на Уиндъм, не беше полудял напълно, нито пък се бе обличал целия в розово или обявявал света за триъгълен, но *определено* е бил доста нера разумен мъж. Поради тази причина, Томас се гордееше най-вече с уравновесеността на характера си, твърдостта на думата си и, макар да не избираше да разкрива тази страна от личността си на мнозина, способността си да намира хумора в абсурдното.

А това определено беше абсурдно.

Но след като новините за оттеглянето на лейди Амелия от събирането плъзнаха из залата и всеки поглед се отправи в негова посока, Томас започна да осъзнава, че границата между хумора и яростта бе тънка, колкото острието на нож.

И два пъти по-остра.

Лейди Елизабет се взираше в него с голяма доза ужас, сякаш той можеше да се превърне в човекоядец и да разкъса някого на парчета. А Грейс — дяволите да я вземат малката кокетка — изглеждаше така сякаш всеки момент щеше да избухне в смях.

— Недейте — предупреди я той.

Тя се подчини, но едва-едва, така че той се обърна към лейди Елизабет и попита:

— Да я доведе ли?

Тя се втренчи в него безмълвно.

— Сестра ви — поясни херцогът.

Все още нищо. Мили Боже, имаше ли въобще образовани жени в днешно време?

— Лейди Амелия — каза той отчетливо. — Годеницата ми. Тази, която току-що се направи, че не ме познава.

— Не бих го описала *така* — най-накрая успя да изрече Елизабет.

Томас, който бе напълно спокоен, се взря в нея миг по-дълго отколкото й бе удобно, после се обърна към Грейс. Отдавна бе осъзнал, че тя е един от малкото хора на света, на които можеше да разчита за пълна честност.

— Да я доведе ли?

— О, да — каза тя, а очите й сияеха немирно. — Вървете.

Веждите му се повдигнаха леко, докато обмисляше, къде може да е отишла проклетата жена. Не би могла наистина да напусне събирането, предните врати водеха точно към главната улица на Стамфорд — определено неподходящо място за жена без придружител. В задната част имаше малка градина. Томас никога не бе имал повод да я разгледа, но му бяха казвали, че много предложения за брак са направени в разлистените й предели.

Предложения беше нещо като евфемизъм. Доста от тях обикновено се случваха, когато участниците бяха малко по-облечени, или поне повече от тези, които идваха в задната градина на залата за танци и събирания в Линкълншир.

Но Томас не се тревожеше много за възможността да бъде заварен сам с лейди Амелия Уилоуби. Вече бе окован към момичето, нали? И не можеше да отлага женитбата още дълго. Беше съобщил на

родителите ѝ, че ще изчакат докато тя стане на двадесет и една. А тя със сигурност скоро щеше да достигне тази възраст.

Ако вече не я бе достигнала.

— Възможностите ми изглежда са следните — измърмори той. — Едната е да доведе прелестната си годеница, да я завлека обратно тук за един танц и да демонстрирам на събралото се множество, че я въртя на пръста си.

Грейс се взря в него развеселена. Елизабет изглеждаше някак позеленяла.

— Но тогава ще изглежда така сякаш ме е грижа — продължи той.

— А не е ли така? — попита Грейс.

Той помисли над това. Гордостта му бе накърнена, това беше вярно, но повече от всичко бе развеселен.

— Не толкова много — отговори Томас, а после, тъй като Елизабет беше там, добави: — Извинявам се.

Тя кимна слабо.

— От друга страна — каза той, — бих могъл просто да остана тук. И да не правя сцена.

— О, мисля, че сцената вече е направена — измърмори Грейс и го погледна хитро.

Той незабавно влезе в тон:

— Имате късмет, че сте единственото нещо, което прави баба ми търпима.

Грейс се обърна към Елизабет.

— Очевидно съм незаменима.

— Колкото и да съм се изкушавал — добави Томас.

Което и двамата знаеха, че не е истина. Той би се проснал в краката ѝ ако се наложеше, само за да остане на служба при баба му. За негов късмет, Грейс не показваше склонност да напусне.

Все пак, би го сторил. И би утроил заплатата ѝ в същото време. Всяка минута, която Грейс прекарваше в компанията на баба му беше минута, в която той не трябваше да го прави, а честно казано, човек не би могъл да постави цена на нещо подобно.

Но не това беше въпроса в момента. Баба му се бе разположила на сигурно място в съседната стая с групата си от старици и той имаше

намерение да влезе и излезе от събирането, без да размени и дума с нея.

Годеницата му обаче, бе съвсем друга работа.

— Мисля, че ще ѝ позволя да има своя миг на триумф — каза той, стигнал до това решение, докато думите излизаха от устата му. Не чувстваше нужда да демонстрира авторитета си — наистина, имаше ли някакво съмнение в него? — и не го привличаше особено идеята, добрите хора на Линкълншир да си въобразят, че е сляпо влюбен в годеницата си.

Томас *не* се влюбваше безумно.

— Това е много щедро от ваша страна — отбеляза Грейс с изключително дразнеща усмивка.

Той сви рамене. Едва доловимо.

— Аз съм щедър мъж.

Очите на Елизабет се разшириха и Томас помисли, че я е чул как си поема дъх, но тя остана мълчалива.

Безмълвна жена. Може би трябваше да се ожени за *тази*.

— Оттегляте ли се, тогава? — попита Грейс.

— Опитвате се да се отървете от мен?

— Съвсем не. Знаете, че присъствието ви винаги е удоволствие.

Би ѝ отвърнал саркастично, но преди да успее да го стори, забеляза една глава — или по-скоро, част от глава — да се подава иззад завесата, която разделяше залата от страничния коридор.

Лейди Амелия. Не беше отишла толкова далеч все пак.

— Дойдох, за да танцувам — обяви той.

— Но вие мразите танците — каза Грейс.

— Не е вярно. Мразя да ми се налага да танцувам. Това е много различно — поясни той.

— Мога да намеря сестра си — отвърна бързо Елизабет.

— Не ставайте глупава. Тя очевидно също мрази да ѝ се налага да танцува. Грейс ще ми бъде партньорка.

— Аз? — Грейс изглеждаше изненадана.

Томас даде сигнал на музикантите от малкия оркестър пред вратата. Те веднага вдигнаха инструментите си.

— Вие — каза той. — Не мислите, че бих танцувал с друга тук, нали?

— Елизабет е тук — отвърна тя, докато я водеше към центъра на дансинга.

— Със сигурност се шегуваш — измърмори той.

Кожата на лейди Елизабет Уилоуби не бе възстановила цвета, който се бе отцедил от нея, когато сестра ѝ се бе обърнала с гръб и бе напуснала стаята. Усилието да танцува вероятно щеше да я накара да припадне.

Освен това Елизабет не би послужила на целите му.

Томас хвърли поглед към Амелия. За негова изненада, тя не се шмугна веднага зад завесата.

Той се усмихна. Съвсем леко.

А после със задоволство я видя как ахва.

Амелия се скри обратно зад завесата, но това не го притесни. Тя щеше да гледа танца.

Всяка негова стъпка.

ВТОРА ГЛАВА

Амелия *знаеше* какво се опитва да направи той. Беше ѝ кристално ясно и много добре осъзнаваше, че я манипулира, и все пак, дяволите да го вземат, ето че бе тук, криеше се зад завесата и го гледаше как танцува с Грейс.

Беше отличен танцьор. Поне в това бе сигурна. Беше танцувала с него много пъти — кадрил, групови танци, какво ли не, по време на двата ѝ сезона в Лондон. Всички до един бяха танци по задължение.

И все пак понякога — *поякога* — бяха прекрасни. Амелия не беше съвсем имунизирана за мислите на другите хора. Бе великолепно да поставиш длан върху ръката на един от най-желаните неженени мъже в Лондон, особено когато притежаваш обвързващ договор, обявяващ, че този ерген е само твой.

Всичко в него беше някак си от по-голямо значение и по-добро, отколкото при останалите мъже. Той беше богат! Той имаше титла! Той караше глупавите момичета да припаднат!

А тези с по-издръжлив организъм... е, и те припадаха.

Амелия бе сигурна, че Томас Кавендиш би бил най-изгодната партия на десетилетието, дори и да бе роден с гърбица и два носа. Неженените херцози не се срещаха често, а бе добре известно, че семейство Уиндъм притежава достатъчно земя и пари, за да си съперничи с повечето европейски княжества.

Но гърбът на Негова Светлост нямаше гърбица, а носът му — от който, за щастие, притежаваше един брой — бе прав и хубав, и в прекрасна пропорция с останалата част от лицето му. Косата му беше тъмна и гъста, очите — изключително сини и всичките му зъби си бяха на мястото, освен ако не успяваше да прикрива успешно, някой липсващ. Обективно казано, външният му вид би могъл да се опише единствено като привлекателен.

Макар да не бе незасегната от чара му, Амелия не бе и заслепена от него. Въпреки годежа им, тя се считаше за най-безпристрастния му съдник. Трябваше да е, защото определено бе способна да формулира

недостатъците му и при повод се забавляваше да си ги записва. И за да е сигурна, ги преглеждаше повторно на всеки два месеца.

Изглеждаше съвсем честно, като се имаха предвид неприятностите, които щяха да ѝ се случат, ако някой случайно намереше списъка, наистина трябваше да е колкото се може по-информирана.

Амелия ценеше точността във всичко. По нейно мнение тя бе, за съжаление, подценена добродетел.

Но проблема с годеника ѝ и, както предполагаше, с по-голямата част от човечеството бе, че той беше много труден за определяне. Как например да се обясни това неопределено високомерие, което се носеше около него, сякаш той притежаваше нещо... *повече*, в сравнение с останалата част от обществото. Херцозите не би трябвало да изглеждат толкова компетентни. Трябваше да са слаби и жилави, или ако не това, тогава топчести, гласовете им да са неприятни, а умствените им способности ограничени, а, е... веднъж бе зърнала ръцете на Уиндъм. Той обикновено носеше ръкавици, когато се срещаха, но един път, не можеше да си спомни кога, той ги бе свалил и тя откри, че е хипнотизирана от ръцете му.

Ръцете му, за Бога.

Беше лудост, беше странно, но докато стоеше там, безмълвна и вероятно с увиснала до земята уста, тя не можеше да направи нищо, освен да мисли, че тези ръце са вършили някаква работа. Поправяли са ограда. Държали са лопата.

Ако той се бе родил петстотин години по-рано, със сигурност би бил страховит рицар, размахващ меч в битка, когато не носи нежно дамата си към залеза.

И да, тя бе наясно, че може би е прекарала малко повече време в размишления върху положителните черти от личността на годеника си, отколкото той върху нейните.

Но дори да беше така, в крайна сметка, не знаеше много за херцога. С титла, богат, привлекателен — в действителност, не бе кой знае колко. Не мислеше, че е много неразумно от нейна страна да се стреми да узнае нещо повече за него. А това, което искаше наистина — не че можеше да обясни точно защо — бе той да научи нещо за *нея*.

Или той да *иска* да знае нещо за нея.

Да се интересува.

Да зададе въпрос.

Да изслуша отговора, вместо да кима, докато наблюдава как някой минава през стаята.

Откакто Амелия бе започнала да следи подобни неща, годеникът ѝ бе задал точно осем въпроса. Седем се отнасяха до това дали се наслаждава на вечерните забавления. Другият бе за времето.

Тя не очакваше от него да я обича — не бе толкова капризна. Но си *мислеше*, че един мъж с поне средна интелигентност, би искал да знае нещо за жената, за която планираше да се ожени.

Но не, Томас Адолфъс Хорейшио Кавендиш, най-уважавания херцог на Уиндъм, граф на Кестевън, Стоу и Стамфорд, барон Гренвил дьо Стайн, да не споменаваме другите титли, които — за щастие — не се изискваше от нея да запомни, изглежда не се интересуваше, че бъдещата му съпруга обича ягоди, но не понася грах. Не знаеше, че тя никога не пее пред публика, нито пък бе наясно, че когато проявеше желание, рисуваше отлично с акварел.

Не знаеше, че тя винаги бе искала да посети Амстердам.

Не знаеше, че мрази, когато майка ѝ я определя като задоволително интелигентна.

Не знаеше, че сестра ѝ щеше да ѝ липсва отчайващо много, когато Елизабет се омъжеше за граф Ротси, който живееше на другия край на страната, на разстояние четири дни езда.

Не знаеше и, че ако той просто я бе попитал нещо различно, или ѝ бе задал един обикновен въпрос, който да не е свързан с температурата на въздуха, то тогава мнението ѝ за *него* би се подобрило неизмеримо.

Но това би предположило, че той се интересува от мнението ѝ за него, нещо, за което тя бе сигурна, че не е така. Всъщност, липсата му на тревога относно доброто ѝ мнение можеше да е единственото важно нещо, което тя *знаеше* за него.

Освен...

Амелия внимателно надникна иззад червената кадифена завеса, която в момента ѝ служеше като щит, напълно наясно, че той знае, че е там.

Наблюдаваше лицето му.

Наблюдаваше начина, по който гледаше Грейс.

Начинът, по който се усмихваше на Грейс.

Начинът, по който — небеса, той *смееше* ли се? Никога не го бе чувала да се смее, никога дори не го бе виждала да го прави, докато е в другия край на стаята.

Устните ѝ се разтвориха шокирано и, може би съвсем леко, потресено. Изглежда, че научи нещо важно за годеника си.

Той бе влюбен в Грейс Евърслей.

О, чудесно, няма що!

На танците в Линкълншир не свиреха валс — все още се смяташе за твърде „бърз“ от матроните, които организираха събирането всяко тримесечие. Томас мислеше, че това е жалко. Не се интересуваше от съблазнителната природа на танца — никога не бе имал възможност да танцува валс с някой, когото възнамерява да съблазни. Но валсът предлагаше възможност да разговаряш с партньора си. Кое би било дяволски по-лесно от накъсаните думи и изречения, които разменяше, докато той и Грейс преминаваха през спираловидните движения на груповия танц.

— Да не се опитваш да я накараш да ревнува? — попита Грейс, докато се усмихваше по начин, който той би определил като флиртаджийски, ако не я познаваше толкова добре.

— Не ставай абсурдна.

Само че по това време тя сключваше ръце с местен земевладелец. Томас преглътна едно раздражено изсумтяване и изчака тя да се върне до него.

— Не ставай абсурдна — каза отново.

Грейс наклони глава на една страна.

— Преди никога не си танцувал с мен.

Този път той изчака подходящия момент, преди да отговори:

— Кога съм имал случай да танцувам с теб?

Грейс пристъпи назад и се поклони, както изискваше танца, но той я видя как кимна утвърдително. Томас рядко присъстваше на местните събирания и макар Грейс да съпровождаше баба му, когато тя пътуваше до Лондон, почти никога не бе включена във вечерните излизания. А дори и да участваше, винаги стоеше настрана с придружителките и компаньонките.

Двамата се придвижиха в началото на редицата танцьори, той пое ръката ѝ и се подготвиха да се наредят както изискваше танца, като пристъпиха до центъра на пътеката, джентълмените от дясно, а дамите от ляво.

— Ядосан си — каза Грейс.

— Съвсем не.

— Наранена гордост — продължи тя.

— Само за миг — призна той.

— А сега?

Томас не каза нищо. Нямаше нужда. Бяха достигнали края на редицата и трябваше да заемат местата си в противоположните страни на пътеката. Но когато се приближиха един до друг за кратко плясване с ръце, Грейс каза:

— Не отговори на въпроса ми.

Те пристъпиха назад, после напред и той се наклони надолу като измърмори:

— Обичам да контролирам нещата.

Тя изглеждаше сякаш би могла да се изсмее на това.

Той ѝ се ухили лениво, а когато имаше възможност отново да говори, изрече:

— Толкова ли си изненадана?

Томас се поклони, а Грейс се завъртя и после каза с дяволито проблясващи очи:

— Никога не ме изненадваш.

Това го разсмя и когато отново се приближиха един до друг за поклон и завъртане, се наклони и отвърна:

— Никога не се и опитвам.

Което само я накара да извърти очи.

Тя беше добра компания. Томас се съмняваше, че баба му е търсила нещо повече от живо тяло, което знае как да казва „Да, госпожо“ и „Разбира се, госпожо“, когато бе наемала компаньонката си, но въпреки това бе направила добър избор. Беше бонус, че Грейс бе дъщеря на енорията, осиротяла няколко години по-рано, когато родителите ѝ се бяха разболели от треска. Баща ѝ бил земевладелец и двамата с жена му бяха харесвани от всички. В резултат на което, Грейс вече познаваше местните семейства и се бе сприятелила с повечето. Което трябваше да е предимство за сегашната ѝ длъжност.

Или поне така предполагаше Томас. През повечето време се опитваше да стои настрана от баба си.

Музиката спря и той си позволи да погледне към червената завеса. Или годеницата му се бе оттеглила, или бе станала малко по-умела в изкуството на криенето.

— Трябва да си по-мил с нея — каза Грейс и прие да бъде съпроводена, докато напускаха дансинга.

— Тя ме игнорира — напомни ѝ той.

Грейс само сви рамене.

— Трябва да си по-мил с нея — повтори тя. После направи реверанс и се отдалечи, оставяйки Томас сам — това никога не бе привлекателна перспектива на подобни събирания.

Той беше сгоден джентълмен и по-важното, това беше местно събиране и всички добре познаваха бъдещата му съпруга. Което би *трябвало* да значи, че тези, които може би си представяха дъщерите си — или сестрите, или племенниците — като негови херцогини, ще го оставят намира. Но уви, лейди Амелия не му осигуряваше пълна защита от съседите. Колкото ѝ добра репутация да имаше, а до колкото можеше да каже, тя беше доста харесвана, никоя себеуважаваща се мамичка не би пропуснала да помисли, че нещо *може* да се обърка с годежа и, че херцогът *може* да се окаже необвързан, и *може* да се наложи да си намери друга годеница.

Или поне така му бяха казали. Обикновено не бе посветен в подобни клюки. За което прилежно благодари на създателя си.

И макар да имаше граждани на Линкълншир, които нямаха необвързана дъщеря, сестра, или племенница, винаги имаше някой, който да му се подмазва. Беше дяволски уморително. Би дал ръката си — е, може би пръста на крака си — за един-единствен ден, в който никой да не му казва нещо, само защото си *мисли*, че Томас би искал да чуе точно това.

Имаше доста предимства да си херцог, но честността на събеседниците му не бе сред тях.

Ето защо, когато Грейс го изостави в края на малкия дансинг, той веднага се отправи към вратата.

По-скоро към първата, която му се изпречи. Нямахше особено значение коя. Просто искаше да излезе.

Двадесет секунди по-късно, дишаше чистия въздух на линкълнширската нощ и обмисляше останалата част от вечерта. Планирал бе да се прибере у дома, всъщност очакваше с нетърпение една тиха вечер, преди баба му да го хване в засада с плановете си за това събиране.

Но сега Томас мислеше, че едно посещение до Стамфорд щеше да му се отрази по-добре. Селест щеше да е там, неговата собствена лична вдовица — много интелигентна и много дискретна. Споразумението им устройваше и двамата идеално. Той ѝ носеше подаръци — прекрасни дарове, които тя можеше да използва като допълнение към спретнатата къща и скромния доход, които съпругът ѝ бе оставил. А тя му осигуряваше компания, без очаквания за вярност.

Томас спря за миг, за да се ориентира. Малко дърво, къпалня за птички и нещо, което изглежда бе твърде окастрен розов храст... очевидно *не* бе излязъл през вратата, която водеше към улицата. А, да, градината. Леко намръщен, той хвърли поглед през рамо. Не бе сигурен дали човек в действителност можеше да стигне до улицата, без да влезе отново в залата. Бог му бе свидетел, че щеше да опита, но точно в този миг, би се заклел, че чу как някой извика името му, последвано от думите *дъщеря, трябва и представя*.

Томас мина край къпалнята за птички с намерението да заобиколи сградата, но точно когато подмина осакатения храст, му се стори, че видя движение с тъгълчето на окоето си.

Нямаше намерение да поглежда. Бог знаеше, че не *иска* да поглежда. Гледането можеше само да доведе до неудобство. Нямаше нищо по-неудобно от това да откриеш някой, където той — или често, *тя* — не би трябвало да бъде. Но, той погледна разбира се, защото вечерта му така или иначе бе необичайна.

Погледна, а после си пожела да не го бе правил.

— Ваша светлост.

Беше лейди Амелия, без съмнение на място, където не би трябвало да бъде.

Той се взря в нея заплашително, докато решаваше как да подходи.

Вътре бе задушно — каза тя и се изправи.

Бе седяла на каменната пейка, а роклята ѝ... е, честно казано, не можеше да си спомни какъв цвят е роклята ѝ, а на лунната светлина

определено не би могъл да каже със сигурност. Изглежда цветът се сливаше с пейзажа и за това не бе успял да я забележи.

Но тези неща не бяха от значение. По-важното бе, че е навън, и то сама.

А тя му принадлежеше.

Наистина, това нямаше да го бъде.

Щеше да е много по-велико бягство, ако Амелия бе успяла да се измъкне от залата за танци и да напусне напълно сградата, но съществуваше досадния проблем със сестра ѝ. И другата ѝ сестра. И майка ѝ. И баща ѝ, макар да бе убедена, че той би бил щастлив да я последва към изхода, ако не бяха тези трима членове на семейство Уилоуби, всеки от които, все още си прекарваше чудесно.

Така че, Амелия си бе проправила път до страничната част на сградата и седна на малката каменна пейка, където можеше да изчака семейството си да се насити на празненството. Никой не излизаше оттук. Избраното от нея място бе встрани от градината и след като целта на събирането бе да видиш другите и да бъдеш видян, тази прашна стара скамейка съвсем не допринасяше за целта.

Не беше много хладно, а и звездите се бяха появили, като поне ѝ осигуряваха някаква занимавка. Макар че изобщо не умееше да разпознава съзвездията и това вероятно щеше да я държи ангажирана само няколко минути.

Но успя да намери Голямата мечка, а от там и Малката, или поне това, което си мислеше, че е Малката. Откри три съзвездия, които можеха да са мечки — наистина, който бе създал тези неща, трябва да е имал интерес към абстрактното — а ей там имаше нещо, което би се заклела, че е църковна камбанария.

Не че имаше каквито и да е съзвездия-камбанарии. Но все пак.

Тя се размърда на мястото си — за да разгледа по-добре блестящото петно на север, което, с достатъчно въображение, можеше да мине за странно по форма нощно гърне — но преди да присвие очи, за да го види, чу ясният звук от нечий стъпки в градината.

Идваха към нея.

Ама, че късмет. До тук с уединението ѝ. Никога не получаваше каквото и да е лично пространство у дома, а изглежда и тук нямаше да

го намери.

Остана неподвижна, докато чакаше натрапникът да напусне градината, а после...

Не можеше да бъде.

Но разбира се, че можеше.

Уважаемият ѝ годеник. В целия си великолепен блясък.

Какво правеше *той* тук? Когато бе напуснала залата за танци, Томас бе доста щастлив, танцувайки с Грейс. Дори танцът да беше приключил, не бе ли задължен да я придружи до края на дансинга и да си позволи кратък безсмислен разговор? Последвани от още няколко минути в приветствия от многото, разнообразни членове на линкълнширското общество, които се надяваха годежа му да се разпадне. В същото време не пожелаваха нищо лошо на бъдещата булка, със сигурност, но Амелия определено бе чула повече от един човек да размишлява върху възможността тя да се влюби в някого друго и да избяга в Гретна^[1].

Като че някой можеше да избяга от *нейната* къща, без да го забележат.

Но изглежда, че Негова светлост бе успял да се освободи със завидна скорост и сега се промъкваше през задната градина.

О, добре де, той вървеше изправен и висок, и непоносимо горд, както винаги. Но дори и така, определено се промъкваше, което Амелия намери достойно за учудване. Човек би си помислил, че един херцог има достатъчно влияние, за да избяга през входната врата.

Тя би била доволна да прехвърля разни смущаващи истории за него в ума си, но той избра точно този миг — защото Амелия очевидно бе момичето с най-лош късмет в Линкълншир — да извърне глава. И то в нейната посока.

— Ваша светлост — каза Амелия, защото изглежда нямаше смисъл да се преструва, че не е наясно, че я е видял. Той не отвърна нищо, което тя намери за грубо, но не мислеше, че е в положението да изостави собствените си маниери, затова се изправи и обясни: — Вътре бе задушно.

Кое то си беше самата истина. Дори това да не бе причината за напускането ѝ.

Той пак не каза нищо, само я гледаше по този свой високомерен начин. Трудно бе човек да стои напълно неподвижен под тежестта на

подобен поглед — тя предполагаше, че точно това е смисъла. Амелия едва потискаше желанието си да пристъпи от крак на крак. Или да свие длани в юмруци. Или поне да стисне зъби. Но отказа да му предложи подобно удоволствие, ако се предположеше, че той забелязва което и да е от действията ѝ. Затова тя стоеше съвсем неподвижно, като се изключеше спокойната усмивка на лицето ѝ, която си позволи да извие съвсем малко, когато наклони глава на една страна.

— Вие сте сама — каза той.

— Така е.

— Навън.

Амелия не бе сигурна как да потвърди, без поне един от двамата им да изглежда глупаво, така че просто примигна и изчака следващото му твърдение.

— Сама — повтори той.

Тя погледна наляво, а после надясно, докато обмисляше какво да каже.

— Вече не.

Погледът му стана по-остър, не че тя бе мислила това за възможно.

— Предполагам — каза той, — че сте наясно с потенциалните опасности за репутацията ви.

Този път тя стисна зъби. Но само за миг.

— Не очаквах някой да ме намери — отвърна.

Той не хареса този отговор. Поне това бе ясно.

— Тук не е Лондон — продължи тя. — Мога да седя без придружител на скамейка извън залата за няколко минути, без да загубя положението си в обществото. При условие, разбира се, че няма да ме изоставите.

Той стисна челюстта си. О, мили Боже, Каква двойка бяха само.

— Въпреки това — изръмжа той, — подобно поведение е непристойно за една бъдеща херцогиня.

— Вашата бъдеща херцогиня.

— Именно.

Стомахът на Амелия започна да изпълнява най-странните възможни подскачания и премятания, и тя не можеше да каже дали бе замаяна или ужасена. Уиндъм изглеждаше бесен, изпълнен със студена ярост, и макар да не се страхуваше физически от него — той бе

прекалено голям джентълмен, за да удари жена — можеше, ако решеше, да превърне живота ѝ в непрекъсната поредица от нещастия.

Още най-ранния ѝ спомен бе създал впечатлението, че в този мъж — тогава още момче — беше властта. Животът ѝ, казано просто и без каквито и да е възражения, се въртеше около неговия.

Той говореше, тя слушаше.

Той помахваше с ръка, тя се озоваваше.

Той влизаше в стаята, а тя се усмихваше с радост.

И, най-важното, тя бе доволна за възможността. Беше щастливка, защото се съгласяваше с всичко, което той кажеше.

Освен, че — и това трябваше да е най-голямата обида — той рядко говореше с нея. Почти никога не я търсеше — какво въобще би искал, което тя можеше да му осигури? И се беше отказала от усмивките, когато той влезеше в някоя стая, защото и без това никога не гледаше в нейната посока.

Ако той забележеше съществуването ѝ, то това се случваше рядко.

Но точно сега...

Тя му предложи спокойна усмивка, взираше се в лицето му, сякаш не осъзнаваше, че очите му бяха с температурата на ледени кубчета.

Точно сега, той я бе забелязал.

А после, някак необяснимо, се промени. Просто ей така. Нещо в него се смекчи и устните му се извиха. Взираше се в нея, сякаш тя беше безценно съкровище, оставено в скута му от някой благосклонен бог.

Това бе достатъчно, за да накара всяка млада дама да се почувства изключително смутена.

— Пренебрегнах ви — каза той.

Тя примигна. Три пъти.

— Моля?

Той хвана дланта ѝ и я вдигна до устата си.

— Пренебрегнах ви — каза отново, а гласът му се разтапяше в нощта. — Не беше хубаво от моя страна.

Устните на Амелия се разтвориха и макар да трябваше да направи нещо с ръката си — да я използва, за да си върне дланта би

било очевидния избор — тя просто стоеше там като идиотка, с отворена уста, безволева, и се чудеше защо той...

Е, честно казано, просто се чудеше *защо*.

— Да танцувам ли с вас сега? — измърмори той.

Тя се взря в него. Какво бе намислил?

— Въпросът не е труден — каза той с усмивка и дръпна нежно дланта ѝ, докато се приближаваше по-близо. — Да... или не.

Тя затаи дъх.

— Или да... — каза той и се разсмя, щом свободната му ръка намери мястото си в основата на гърба ѝ. Устните му доближиха ухото ѝ, без съвсем да го докосват, но достатъчно близо, така че думите му да се понесат по кожата ѝ като целувка. — *Да* почти винаги е правилния отговор.

Той приложи малко натиск и бавно... нежно... те затанцуваха.

— И винаги — прошепна, а устата му най-накрая докосна ухото ѝ, — когато си с мен.

Той я съблазняваше. Изводът я помете, едновременно от вълнение и объркване. Не можеше да си представи защо. Преди никога не бе показал и най-слабата склонност да го прави. Беше преднамерено. Той използваше всяко оръжие от арсенала си, или поне всяко позволено в обществена градина.

И успяваше. Тя знаеше, че едва ли действа импулсивно — сигурна бе, че не е станала неустойима за една вечер — но все пак, кожата ѝ пламтеше и когато вдишваше, което не бе толкова често, колкото трябваше, тялото ѝ ставаше леко и се понасяше нанякъде. Тя може и да не знаеше толкова много за взаимоотношенията между мъжете и жените, но знаеше едно...

Той я караше да се чувства глупаво.

Мозъкът ѝ все още работеше, а повечето ѝ мисли бяха свързани, но нямаше начин той да го узнае, защото всичко, което Амелия можеше да направи бе да се взира в него като влюбено пале, очите ѝ го молеха да премести ръката си, да я притисне към гърба ѝ.

Искаше да потъне в прегръдките му. Искаше да е по-близо до тялото му.

Беше ли изрекла и една дума, откакто бе поел ръката ѝ?

— Никога не съм забелязвал колко прекрасни са очите ти — каза той тихо, а тя *искаше* да каже, че това бе така, защото никога не си бе

правил труд да ги погледне, а *после* искаше да изтъкне, че едва ли можеше да види цвета им на лунната светлина.

Но вместо това се усмихна като глупачка и повдигна глава към него, защото може би... просто може би, той мислеше да я целуне и може би... просто може би, той наистина щеше да го стори, и може би... о, определено тя щеше да му позволи.

И тогава той го направи. Устните му докоснаха нейните в това, което трябваше да е най-нежната, най-почтителната и романтична първа целувка в историята. Беше всичко, което си бе мечтала, че може да е една целувка. Беше сладка и нежна, и я изпълни с топлина, а после, защото не можеше да се въздържи, тя въздъхна.

— Толкова сладка — измърмори той и Амелия почувства как ръцете ѝ се обвиха около врата му. Той се разсмя на готовността ѝ и собствените му ръце се преместиха по-надолу, обхващайки дупето ѝ по най-скандален начин.

Тя леко изпищя и се размърда срещу му, но ръцете му стегнаха хватката си и дишането му се промени.

Както и целувката.

[1] Гретна Грийн — село в южната част на Шотландия, известно с това, че в него са могли да се сключват бракове, които по определени причини са били забранени в останалата част на Англия. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Целувката, разбира се, имаше за цел да я държи под контрол, но *това* беше приятна изненада.

Лейди Амелия бе особено очарователна и Томас намираще дупето ѝ за доста съблазнително, толкова много, че умът му вече се носеше напред, към едно неясно място, където нямаше да има дрехи, където той можеше да плъзне дланите си леко надолу и встрани, отвъд вътрешните страни на бедрата ѝ, а палците му да пропълзят нагоре и нагоре, и нагоре...

Мили Боже, можеше да обмисли даже и да си уреди среща с момичето.

Той задълбочи целувката, и се наслади на лекия ѝ вик на изненада, а после я придърпа по-близо. Чувството да е прилепен до тялото ѝ бе възхитително, цялата бе меки извивки и деликатни мускули. Тя обичаше да язди, беше го чул някъде.

— Прекрасна си — промърмори той и се зачуди дали язди по мъжки.

Но сега не бе момента — и определено не бе мястото — да остави въображението си да се развихри. Затова, уверен, че е потушил малкия ѝ бунт, той се отдръпна, оставяйки дланта си да се задържи върху бузата ѝ, преди най-накрая да я отпусне до тялото си.

Почти се усмихна. Тя се взираше в него със замаяно изражение, сякаш не бе много сигурна какво ѝ се бе случило току-що.

— Да те придружа ли вътре? — попита Томас.

Тя поклати глава. Прочисти гърлото си. И най-накрая каза:

— Не си ли тръгваше?

— Не бих могъл да те оставя тук.

— Мога да се върна вътре и сама.

Трябва да я бе погледнал със съмнение, защото тя добави:

— Можеш да ме гледаш как влизам в сградата, ако желаеш.

— Защо не искаш да бъдеш видяна с мен? — измърмори той. —

Ще ти бъда съпруг не след дълго.

— Наистина ли?

Томас се зачуди къде беше изчезнало онова замаяно от страст създание, защото сега тя го гледаше с ясни и внимателни очи.

— Съмняваш се в думата ми? — попита я с преднамерено безстрастен глас.

— Никога не бих го направила — тя отстъпи крачка назад, но движението не значеше отстъпление. По-скоро бе, за да покаже, че хипнозата му не действа вече.

— Какво, имаше предвид, тогава?

Тя се обърна и се усмихна.

— Разбира се, че ще бъдеш мой съпруг. Частта „не след дълго“ поставям под въпрос.

Той се взря в нея за един дълъг миг преди да каже:

— Никога не сме говорили открито, ти и аз.

— Не.

Тя беше по-интелигентна, отколкото бе предполагал. Това бе добре, реши Томас. Понякога дразнещо, но като цяло, от полза.

— На колко години си? — настоя да научи.

Очите ѝ се разшириха.

— Не знаеш ли?

О, по дяволите. За какви неща решаваха да се ядосат жените.

— Не — каза ѝ, — не знам.

— На двадесет и една — направи реверанс с един лек присмехулен поклон. — Вече съм стара мома.

— О, моля те.

— Майка ми е отчаяна.

Той я погледна.

— Нагло създание.

Тя обмисли това, дори изглеждаше зарадвана от обидата.

— Да.

— Трябва пак да те целуна — каза херцогът и повдигна вежда с арогантно, отработено движение.

Тя не бе толкова изискана, че да има готов отговор. Обстоятелство, от което той остана доста доволен. Наклони се леко към нея и се подсмихна.

— Мълчиш, когато те целувам.

Амелия ахна от ярост.

— Замълча и когато те обидих — зачуди се той, — но странно, това не го намирам за толкова забавно.

— Непоносим си — изсъска тя.

— И ето, те се появиха — въздъхна Томас. — Думите. От устните ти.

— Тръгвам си — обяви Амелия. Обърна се, за да се отправи отново към залата за танци, но той бе прекалено бърз и плъзна ръка по нейната, преди да може да избяга. За случаен наблюдател, би изглеждало като най-галантната от всички пози, но дланта, която почиваше върху нейната, не само я покриваше, а я бе сграбчила здраво.

— Ще те придружа — каза той с усмивка.

Тя го погледна дръзко, но не опита да спори. Тогава Томас я потупа по дланта, решил да ѝ позволи да избере, дали намира жеста за успокояващ или за снизходителен.

— Ще тръгваме ли? — промърмори той и те отново влязоха в залата за танци.

Празненството очевидно приключваше. Томас забеляза, че музикантите бяха оставили инструментите си, а тълпата бе оредяла. Грейс и баба му не се виждаха наоколо.

Родителите на Амелия се намираха в най-далечния ъгъл, бърбяха с един местен земевладелец, така че херцогът я насочи през залата, кимайки на тези, които ги поздравяваха, но без да се спира.

А после бъдещата му съпруга заговори. Тихо, само на него. Но нещо във въпроса ѝ прозвуча опустошително:

— Не се ли уморяваш от това, че светът спира да се върти всеки път, когато влезеш в някоя стая?

Той почувства как краката му се вкаменяват и я погледна. Очите ѝ, сега можеше да види, че са зеленикави, бяха широко отворени. Но не видя сарказъм в дълбините им. Въпросът ѝ беше искрен, породен не от злоба, а от тихо любопитство.

Не му бе навик да разкрива по-сериозните си мисли с когото и да е, но в момента беше непоносимо изтощен и може би малко уморен да бъде себе си. Така че бавно кимна и каза:

— Непрестанно.

Доста часове по-късно, Томас изкачваше стълбите към спалнята си в замъка Белгрейв. Беше уморен. И в лошо настроение. Или ако не точно лошо, то определено не бе и добро. Чувстваше нетърпение, главно към себе си. Беше прекарал по-голямата част от вечерта в мисли върху разговора си с лейди Амелия, което бе достатъчно дразнещо — никога не бе губил толкова много време с нея преди.

Но вместо да се прибере направо вкъщи от залата за танци, каквото беше първоначалното му намерение, отиде до Стамфорд, за да види Селест. Само че, щом пристигна там, не изпита особено желание да почука на вратата ѝ. Всичко, за което можеше да мисли, бе, че трябва да *говори* с нея, защото такава бе приятелството помежду им. Селест не беше някоя популярна актриса или оперна певица. Беше почтена вдовица и трябваше да се отнася с нея като с такава, което значеше разговори и подобни учтивости, независимо дали е в настроение за любезности или не.

Или за други изтънчени удоволствия.

Бе спрял на улицата пред къщата ѝ и поседя така в двуколката си, поне десет минути. Най-накрая потегли, чувствайки се като глупак. Караше из града. Спря до един хан, където не познаваше редовните посетители и си поръча халба бира. Усамотението всъщност му хареса. Уединението и благословеното спокойствие да не го доближава и един-единствен човек за въпрос или услуга, или Бог да му е на помощ, комплимент.

Цял час пи халбата си, без да прави нищо друго, освен да наблюдава хората около себе си, а после, забеляза, че е станало безобразно късно и се прибра у дома.

Прозя се. Леглото му беше изключително удобно и планираше да го използва добре. Вероятно до обяд.

В Белгрейв беше тихо. Прислужниците отдавна си бяха легнали, баба му също, очевидно.

Слава на Бога.

Той предполагаше, че я обича. На теория поне, защото, определено не я *харесваше*. Но пък и никой не я харесваше. Би трябвало да ѝ е предан, поне малко. Тя беше родила син, който после се бе оженил за жена, която бе родила него. Човек трябваше да цени съществуването си, ако не друго.

Но извън това, не можеше да измисли каквато и да е причина, да изпитва някаква привързаност. Аугуста Елизабет Кандида Дебънам Кавендиш, казано учтиво, не беше много мил човек.

Бе чувал истории от хора, които я познаваха отдавна, че макар сега никога да не бе дружелюбна, то поне преди е била не съвсем недружелюбна. Но това е било много преди той да се роди, преди двама от тримата ѝ синове да умрат. Най-възрастният от същата треска, която бе погубила и съпруга ѝ, а следващия — в корабокрушение до брега на Ирландия.

Бащата на Томас никога не бе очаквал да стане херцог, не и с двама по-големи братя в идеално здраве. Наистина, съдбата бе непредвидима.

Томас се прозя, без да си прави труд да покрива устата си и тихо се придвижи по коридора към стълбището. А после, за голяма негова изненада, видя...

— Грейс?

Тя леко изпищя от изненада и се препъна в последното стъпало. По рефлекс, се втурна напред, за да я задържи, дланите му хванаха горната част на ръцете ѝ, докато тя не си възвърна баланса.

— Ваша светлост — каза Грейс. Звучеше безкрайно уморена.

Той отстъпи назад и я изгледа любопитно. Двамата отдавна бяха захвърлили формалностите на титлите, когато бяха у дома. Всъщност, тя бе една от шепата хора, които използваша малкото му име.

— Какво, по дяволите, правиш още будна? — попита я. — Сигурно минава два.

— Минава три всъщност — въздъхна тя.

Томас я изгледа за един миг и опита да си представи какво би могла да е направила баба му, което да изисква компаньонката ѝ да е на крака по това време на нощта. Почти се страхуваше да размишлява над това, само дяволът знаеше какво може да е измислила.

— Грейс? — попита той нежно, защото бедното момиче изглеждаше наистина изтощено.

Тя примигна и леко разтърси глава.

— Съжалявам, какво казваше?

— Защо се разхождаш из коридорите?

— Баба ти не се чувства добре — отвърна тя с унила усмивка. А после изведнъж добави: — Доста късно се прибираш.

— Имах работа в Стамфорд — каза той рязко. Смяташе Грейс за един от истинските си приятели, но тя все още си оставаше дама и никога не би я обидил като спомене Селест в нейно присъствие.

Освен това, Томас все още беше доста ядосан на себе си, заради нерешителността си. Защо по дяволите бе изминал целия път до Стамфорд само за да се върне?

Грейс прочисти гърлото си.

— Имахме... вълнуваща вечер — каза тя и добави почти неохотно: — Нападнаха ни разбойници.

— Мили Боже — възкликна той и я погледна по-внимателно. — Ти добре ли си? Баба ми как е?

— И двете сме непокътнати — увери го Грейс, — въпреки, че кочияшът ни има ужасна цицина на главата си. Позволих си да му дам три дни почивка.

— Разбира се — каза той, но вътрешно се упрекуваше. Не биваше да им позволява да пътуват сами. Много добре знаеше, че ще се връщат късно. Ами семейство Уилоуби? Едва ли и тяхната карета бе нападната, щяха да пътуват в противоположната посока. Но все пак, това не му харесваше.

— Трябва да поднеса извиненията си — каза той. — Бях длъжен да настоявам да вземете повече от един човек за охрана.

— Не ставай глупав — отвърна Грейс. — Вината не е твоя. Кой би си... — тя поклати глава. — Не сме ранени. Това е всичко, което има значение.

— Какво взеха? — попита херцогът, защото това изглеждаше логичен въпрос.

— Не много — изрече безгрижно Грейс, звучеше така, сякаш се опитва да омаловажи ситуацията. — От мен нищо. Съвсем очевидно е, че не съм заможна жена.

— Баба трябва да е извънредно ядосана.

— Малко е превъзбудена — призна Грейс.

Томас почти се изсмя. Знаеше, че бе неподходящо и невъзпитано, но винаги бе обожавал сдържаните изказвания.

— Носеше изумрудите си, нали? — поклати глава. — Старият прилеп е смехотворно привързан към тези камъни.

— Херцогинята запази изумрудите, всъщност — отвърна Грейс и той бе сигурен, че е изтощена, защото не му се скара, че нарича баба

си стар прилеп. — Скри ги под възглавницата на седалката.

Томас бе впечатлен пряко волята си.

— Наистина ли?

— Аз го направих — поправи се Грейс. — Тя ги напъха в ръцете ми, преди да нахлуят в каретата.

Той се усмихна на съобразителността ѝ и след миг на нетипично неудобно мълчание, каза:

— Не спомена, защо си будна и извън леглото толкова късно. Със сигурност и ти заслужаваш почивка.

Тя мънкаше и заекваше, оставяйки го да се чуди, какво за Бога я караше да се чувства толкова смутена. Най-накрая Грейс призна:

— Баба ти има странна молба.

— Всичките ѝ молби са странни — отвърна той веднага.

— Не, тази... ами... — тя пресилено въздъхна. — Предполагам, че не би искал да ми помогнеш да откача картина от стената на галерията.

Това не го очакваше.

— Картина — повтори той.

Тя кимна.

— От галерията...

Отново кимване.

Томас опита да си представи... после се предаде.

— Предполагам, че тя не иска едно от онези скромни по размер платна.

Грейс изглеждаше така сякаш едва сдържа усмивката си.

— С купите с плодове?

Той кимна.

— Не.

Мили Боже, баба му най-накрая бе полудяла. Това беше хубаво, всъщност. Вероятно би могъл да я вкара в лудница. Едва ли някой щеше да възрази.

— Тя иска портрета на чичо ти.

— Чичо ми? Кой точно?

— Джон.

Томас кимна, чудеше се защо въобще пита. Никога не бе познавал чичо си, разбира се. Джон Кавендиш беше починал година преди той да се роди. Но замъкът Белгрейв дълго бе живял в неговата

сянка. Херцогинята винаги бе обичала средния си син най-много и всички го знаеха, особено другите й синове.

— Винаги й е бил любимец.

Грейс го погледна въпросително.

— Но ти никога не си го познавал.

— Не, разбира се, че не — отвърна той рязко. — Той е умрял, преди да се родя. Но баща ми го споменаваше.

Доста често. И никога с обич.

Все пак, предполагаше, че трябва да помогне на Грейс да се пребори с картината на стената. Бедното момиче нямаше да може да се справи само. Той поклати глава.

— Този портрет не е ли в реални размери?

— Опасявам се, че да.

Мили Боже. Нещата, които правеше баба му... Не.

Не. Нямаше да го стори.

Томас погледна Грейс право в очите.

— Не — каза той. — Няма да й го занесеш тази вечер. Ако иска проклетата картина в стаята си, може да помоли някой лакей на сутринта.

— Уверявам те, не искам нищо повече от това да се оттегля още сега, но е по-лесно просто да й угодя.

— Категорично не — отвърна Томас. Мили Боже, баба му и без друго беше тиранин. Той се обърна и закрачи нагоре по стълбите, възнамеряваше да й вдигне скандала, който толкова заслужаваше, но на половината път осъзна, че е сам.

Какво им *ставаше* на жените в Линкълншир тази вечер?

— Грейс! — излая той.

А после, когато тя не се появи веднага в началото на стълбите, Томас затича надолу и го извика по-високо:

— Грейс!

— Тук съм — отвърна тя, бързайки иззад ъгъла. — Велики Небеса, ще събудиш цялата къща.

Той не й обърна внимание.

— Не ми казвай, че отиваше да сваляш картината сама.

— Ако не го сторя, тя ще позвъни отново за мен и тогава изобщо няма да мога да поспя.

Томас присви очи.

— Само почакай да видиш.

Тя изглеждаше разтревожена.

— Да видя какво?

— Как разнищвам шнура на звънеца й — каза той, насочвайки се нагоре по стълбите с обновена решителност.

— Да разнищиш... Томас!

Той не си направи труд да спре. Можеше да я чуе как бърза зад него, почти успяваше да следва темпото му.

— Томас, не можеш — изпуфтя тя, останала без дъх, докато вземаше по две стъпала наведнъж.

Той спря и се обърна. Ухили се дори, само защото, това наистина бе почти забавно.

— Аз притежавам къщата — каза й. — Мога да правя всичко, което си поискам.

Стъпалата му преодоляха килима с няколко дълги крачки и той не спря, когато достигна вратата на баба си, удобно отворена за лесно влизане.

— Какво — сопна се Томас, щом си проправи път до леглото й, — си мислиш, че правиш?

Но баба му изглеждаше...

Зле.

В очите й липсваше обичайната твърдост и честно казано, не приличаше съвсем на вещицата Аугуста Кавендиш, която познаваше и въобще не обичаше.

— Велики Небеса — каза той пряко волята си, — добре ли си?

— Къде е госпожица Евърслей? — попита баба му, а очите й трескаво обхождаха стаята.

— Ето ме тук — увери я Грейс и се втурна през стаята към другата страна на леглото.

— Взе ли я? Къде е картината? Искам да видя сина си.

— Госпожо, късно е — опита се да обясни Грейс. Наклони се напред, после погледна към херцогинята напрегнато, докато казваше отново: — Госпожо.

— Можеш да инструктираш някой лакей да ти я донесе на сутринта — каза Томас, чудейки се, защо си мисли, че нещо неизказано бе преминало току-що между двете жени. Сигурен бе, че баба му не споделя с Грейс, а знаеше, че и тя й отвърща със същото.

Той прочисти гърлото си. — Няма да позволя госпожица Евърслей да се занимава с подобна тежка работа и определено не по средата на нощта.

— Нуждая се от картината, Томас — каза херцогинята, но не с обичайния си остър крясък. Имаше задъханост в гласа ѝ, и слабост, която беше изнервяща. А после каза: — Моля те.

Той затвори очи. Баба му никога не казваше моля.

— Утре — отвърна ѝ, докато си възвръщаше спокойствието. — Първото нещо утре сутринта, щом желяш.

— Но...

— Не — прекъсна я. — Съжалявам, че са ви нападнали тази вечер и със сигурност ще направя всичко необходимо — *което е в рамките на разумното* — за да подсигурия удобството и здравето ти, но това не включва капризни прищевки в неподходящо време. Разбра ли ме?

Устните ѝ се нацупиха и той видя отблясък от обичайната ѝ, високомерна същност в очите ѝ. Поради някаква причина го намери за успокоително. Не, че обичаше тази високомерна същност, но светът бе в по-добър баланс, когато всеки се държеше както се очаква от него.

Старата херцогиня се взря гневно във внука си.

Той направи същото.

— Грейс — каза Томас остро, без да се обръща, — върви си в леглото.

Последва дълго мълчание и после чу как тя излиза.

— Нямах право да ѝ нареждаш по този начин — изсъска баба му.

— Не, *ти* нямах право.

— Тя е моя компаньонка.

— Но *не* и твоя робиня.

Ръцете на баба му се разтресоха.

— Не разбираш. Никога не би могъл да разбереш.

— За което съм вечно благодарен — отвърна той. Мили Боже, деня, в който успееше да я разбере, щеше да бъде деня, в който вече нямаше да го има. Бе прекарал целия си живот в опити да зарадва тази жена, или ако не това, тогава половината си живот в опити да я зарадва, а останалата в опити да я избягва. Тя никога не го бе харесвала. Томас можеше да си спомни детството си достатъчно добре,

за да го знае. Това вече не го безпокоеше, отдавна бе осъзнал, че тя не харесва никого.

Но както изглежда, преди време го бе правила. Ако в огорченото бръщолевене на баща му имаше капчица истина, Аугуста Кавендиш бе обожавала средния си син, Джон. Винаги бе окайвала факта, че не се е родил наследник, а когато бащата на Томас неочаквано бе станал такъв, бе дала да се разбере пределно ясно, че е слаб заместител. Джон би бил по-добър херцог, а ако не той, тогава Чарлз, който, като най-голям, бе обучаван за позицията. Когато и той бе починал, Реджиналд, третият син, бе останал сам с огорчена майка и съпруга, която не беше харесвал и не бе искал. Винаги бе чувствал, че е насилен да се ожени под нивото си, защото никой не е мислел, че ще бъде наследник. Коего според него, не би трябвало да бъде пречка, да може да изкаже мнението си гласно.

При все, че Реджиналд Кавендиш и майка му очевидно се мразеха, всъщност удивително приличаха един на друг. Нито един от тях не харесваше *никого* и определено не и Томас, бил той наследник на херцог или не.

— Срамота е, че не можем да избираме семействата си — измърмори Томас.

Баба му го погледна остро. Не бе говорил достатъчно силно, за да разбере думите, но тона му вероятно бе достатъчно ясен.

— Остави ме сама — каза тя.

— Какво *стана* с теб тази вечер? — защото това поведение не бе обичайно за нея. Да, може и да я бяха нападнали разбойници и може би дори бяха насочили оръжие към гърдите ѝ. Но Аугуста Кавендиш не бе крехко цвете. Щеше да хвърля огън и жупел, даже когато я полагаха в гроба, в това изобщо не се съмняваше.

Устните ѝ се разтвориха и в очите ѝ проблесна отмъстително пламъче, но все пак не отговори. Гърбът ѝ се изправи, а челюстта ѝ беше стисната здраво и най-накрая тя каза:

— Напусни.

Той сви рамене. Ако не желаше да му позволи да изиграе ролята на предания внук, тогава се смяташе за освободен от отговорност.

— Чух, че не са взели изумрудите ти — каза Томас и се отправи към вратата.

— Разбира се, че не — сопна се тя.

Той се усмихна. Най-вече, защото баба му не можеше да го види.
— Не си постъпила добре — отвърна ѝ и обърна с лице към нея, когато достигна до вратата. — Да ги тикнеш в ръцете на госпожица Евърслей.

На това тя се изсмя, без да удостои коментара му с отговор. Той не го и очакваше. Аугуста Кавендиш никога не бе ценяла компаньонката си по-високо от изумрудите си.

— Спокоен сън, скъпа бабо — извика Томас и отстъпи в коридора. После подаде глава през отворената врата, достатъчно, за да ѝ каже на раздяла: — Или ако не успееш с това, просто замълчи. Бих поискал да си невидима, но ти продължаваш да настояваш, че не си вещица.

— Ти си чудовищен внук — изсъска тя.

Томас сви рамене, решил да ѝ позволи да има последната дума. Беше прекарала тежка нощ. А той бе уморен.

И освен това, наистина не го беше грижа.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Най-дразнещото от всичко бе, помисли си Амелия, докато отпиваше от чая си, който — разбира се — беше изстинал, че би могла да чете някоя книга.

Или да язди кобилата си.

Или да потапя пръстите на краката си в потока, или да се учи да играе шах, или да гледа как лакеите у дома лъскат среброто.

Но вместо това беше тук. В една от дванадесетте гостни стаи на замъка Белгрейв, пиеше студен чай, обмисляше, дали би било невъзпитано да изяде последната бисквита и подскачаше всеки път, щом чуеше стъпки в коридора.

— О, Небеса! Грейс! — възкликна Елизабет. — Нищо чудно, че си толкова разсеяна!

— Хмм? — Амелия се изправи. Очевидно бе пропуснала нещо интересно, докато се чудеше как да избегне годеника си. Който, не че бе от значение, можеше да е или да не е влюбен в Грейс.

Важното бе, че беше целунал нея.

Наистина, доста подло държание. И към *двете* дами.

Амелия разгледа Грейс малко по-внимателно, като обърна внимание на тъмната ѝ коса и сини очи и осъзна, че всъщност е доста красива. Това не би трябвало да я изненадва, бе я познавала през целия си живот. Преди Грейс да стане компаньонка на херцогинята, тя беше дъщеря на местен земевладелец.

Амелия предположи, че все още е такава, само че сега тя беше дъщеря на мъртъв земевладелец, което не предлагаше много, що се отнася до препитание или защита. Но когато родителите на Грейс бяха още живи, всички те бяха част от една и съща провинциална компания и, въпреки че възрастните не бяха толкова близки, при децата бе точно обратното. Амелия се виждаше с Грейс веднъж седмично, по-скоро два пъти, ако броеше и посещенията в църквата.

Но честно казано, никога не бе мислила за външния ѝ вид. Не че не я интересуваше или я възприемаше за недостойна за внимание.

Просто Грейс винаги бе била около нея. Постоянна и надеждна част от света ѝ. Най-близката приятелка на Елизабет, трагично осиротяла, а после приютена в домакинството на вдовстващата херцогиня.

Амелия размисли. Приютена беше може би евфемизъм. Честно казано, Грейс работеше здраво за храната и подслона си. Може и да не вършеше черна работа, но времето прекарано с херцогинята бе изтощително.

Амелия го знаеше от първа ръка.

— Възстанових се вече — каза Грейс. — Само съм малко уморена, опасявам се. Не спях добре.

— Какво се е случило? — попита Амелия, решила, че няма смисъл да се преструва, че е слушала.

Елизабет буквално я сръчка.

— Грейс и херцогинята са били нападнати от разбойници!

— Наистина?

Грейс кимна.

— Миналата нощ. По пътя към вкъщи от Залата за танци.

Това вече *беше* интересно.

— Взеха ли нещо? — попита Амелия, тъй като това ѝ се стори уместен въпрос.

— Как може да си толкова безчувствена? — обвини я Елизабет. — Насочили са оръжие към нея! — тя се обърна към Грейс. — Нали така?

— Да, така беше.

Амелия обмисли казаното. Не за оръжието, а по-скоро за липсата на ужас при повторния разказ на Грейс. Може би тя бе студен човек.

— Беше ли уплашена? — попита Елизабет задъхано. — Аз щях да бъда. Щях да припадна.

— Аз нямаше да припадна — отбеляза Амелия.

— Е, разбира се, че нямаше — каза Елизабет раздражено. — Дори не затаи дъх, когато Грейс ни го разказа.

— Всъщност, звучи доста вълнуващо — Амелия погледна Грейс с голям интерес. — Беше ли вълнуващо?

А Грейс — Велики Небеса, тя се изчерви.

Амелия се наклони напред и устните ѝ потрепнаха. Едно изчервяване можеше да значи много неща — и всяко от тях прекрасно. Почувства приток на въодушевление в гърдите си, опияняващо, почти

безтегловно усещане — усещането, което човек получава, когато му се разказва особено пикантна клюка.

— Красив ли беше?

— Кой? — попита Елизабет и погледна към сестра си сякаш бе полудяла.

— Разбойникът, разбира се — поясни Амелия.

Грейс изпелтечи нещо и се престори, че отпива от чая си.

— *Бил* е — каза Амелия и сега се почувства много по-добре. Ако Уиндъм беше влюбен в Грейс... е, поне тя не отвърщаше на чувствата му.

— Той носеше *маска* — отвърна Грейс.

— Но все пак си успяла да прецениш, че е хубав — насърчи я Амелия.

— Не!

— Тогава акцентът му е бил ужасно романтичен. Френски? Италиански? — Амелия буквално потръпна от удоволствие, прехвърляйки през ума си всички книги на Байрон, които бе прочела напоследък. — *Испански*.

— Ти си полудяла — каза Елизабет.

— Той *нямаше* акцент — отвърна Грейс. — Е, не съвсем. Шотландски, може би? Ирландски? Не мога да кажа със сигурност.

Амелия се отпусна на мястото си с щастлива усмивка.

— Разбойник. Колко романтично.

— Амелия Уилоуби! — сгълчи я сестра ѝ. — Грейс току-що е била нападната с огнестрелно оръжие, а ти наричаш това романтично?

Тя би отговорила с нещо много язвително и остроумно — защото наистина, ако не можеше да остроумничи със сестра си, то с кого друг би могла да го прави? — но в този момент чу звук от коридора.

— Херцогинята? — прошепна с гримаса Елизабет на Грейс. Толкова беше хубаво, когато херцогинята *не* се присъединяваше към тях за чая.

— Не мисля — отвърна Грейс. — Беше още в леглото, когато слязох долу. Тя беше доста... ами... объркана.

— Трябваше да се досетя — отбеляза Елизабет. После простена. — Те измъкнаха ли се с изумрудите ѝ?

Грейс поклати глава.

— Скрихме ги. Под възглавницата на седалката.

— О, колко умно! — каза Елизабет одобрително. — Амелия, не си ли съгласна...

Но Амелия не слушаше. Нямаше съмнение, че движението в коридора принадлежеше на човек с по-уверена стъпка от херцогинята и в този момент, Уиндъм премина край отворената врата.

Разговорът спря. Елизабет погледна Грейс, а Грейс погледна Амелия, а Амелия просто продължи да се взира във вече празната рамка на вратата. След миг на затаен дъх, Елизабет се обърна към сестра си и каза:

— Мисля, че той не разбра, че сме тук.

— Не ме интересува — обяви Амелия, което не бе съвсем истина.

— Чудя се накъде отиде — измърмори Грейс.

А после, като три идиотки, по мнението на Амелия, те останаха неподвижни, с глави, глупаво обърнати към вратата. Миг по-късно чуха изсумтяване и трясък, и трите едновременно се изправиха, но все още, без да правят други движения и замигаха неразбиращо.

— По дяволите — чуха как изруга херцогът.

Очите на Елизабет се разшириха. Амелия бе зарадвана от избухването. Одобряваше всичко, което показваше, че той няма пълен контрол върху ситуацията.

— Внимавай с това — отново го чуха да казва.

Изключително голяма картина премина покрай отворената врата, докато двама лакеи се мъчеха да я поддържат изправена. Беше доста странна гледка. Картината бе портрет — в реален размер, което обясняваше трудността да я балансират — и бе на мъж, доста привлекателен всъщност, изпъчен, стъпил с крак върху голяма скала и с много благородно и гордо излъчване.

Като се изключеше факта, че сега се беше наклонил на четиридесет и пет градуса и — от гледната точка на Амелия — сякаш подскачаше нагоре-надолу, докато преминаваше покрай вратата. Което намаляваше значително благородния му и горд вид.

— Кой беше това? — попита тя, щом картината изчезна.

— Средният син на херцогинята — отвърна Грейс разсеяно. — Той е умрял преди двадесет и девет години.

Амелия помисли колко е странно, че Грейс знае съвсем точно датата на смъртта му.

— Защо местват портрета?

— Херцогинята го иска на горния етаж — измърмори Грейс.

Амелия понечи да попита защо, но някой въобще знаеше ли, защо херцогинята правеше каквото и да било? А освен това, Уиндъм избра точно този миг, за да премине отново покрай вратата.

Трите дами наблюдаваха мълчаливо, а после, сякаш времето тръгна на обратно, той направи крачка назад и погледна. Изглеждаше, както винаги, безупречно облечен, с изгладена, снежнобяла риза и брокатена жилетка в удивително тъмносиньо.

— Дами — каза им.

Те всички се поклониха незабавно.

В отговор получиха отсечено кимване.

— Извинете ме — и после изчезна.

— Е — каза Елизабет, което бе добре, защото никои друг изглежда нямаше с какво да запълни мълчанието.

Амелия примигна, и опита да разбере, какво точно да мисли. Не се смяташе за информирана в етикецията на целувките или за подходящото поведение след събитието, но със сигурност, след станалото миналата вечер ѝ се полагаше повече от едно „извинете ме“.

— Може би трябва да си тръгнем — изрече Елизабет.

— Не, не можете — отвърна Грейс. — Не още. Херцогинята иска да види Амелия.

Амелия простена.

— Съжалявам — каза Грейс и бе пределно ясно, че наистина го мисли. Херцогинята със сигурност се наслаждаваше да прави Амелия на пух и прах. Ако не беше стойката ѝ, тогава бе изражението ѝ, а ако не беше изражението, тогава беше новата луничка на носа ѝ.

А ако не беше новата луничка, тогава бе луничката, която щеше да ѝ се появи, защото дори Амелия да стоеше вътре, където бе на сянка, херцогинята знаеше, че бонето ѝ няма да е добре закрепено, когато станеше време да излезе на слънце.

Наистина, нещата, които херцогинята знаеше за нея бяха плашещи, едновременно по размах и неточност.

Вие ще дадете живот на следващия херцог на Уиндъм!, беше се сопвала тя неведнъж. *Несъвършенството не е алтернатива!*

Амелия си представи останалата част от следобедна и въздъхна.

— Аз ще изям последната бисквита — обяви тя и отново седна.

Другите две дами кимнаха със симпатия и също заеха местата си.
— Може би трябва да поръчам още? — попита Грейс.

Амелия кимна обезсърчено.

И тогава Уиндъм се върна. Амелия изръмжа недоволно, защото сега трябваше отново да стои изправена. Точно в този момент устата ѝ беше пълна с трохи, но тревогите ѝ бяха излишни, тъй като той и без това дори не я заговори.

Егоистичен мъж.

— Почти я изтървахме по стълбите — казваше херцога на Грейс.
— Цялото нещо се залюля надясно и едва не се наниза на перилата.

— О, Боже — измърмори Грейс.

— Щеше да е удар право в сърцето — отвърна той с мрачен хумор. — И щеше да си струва, дори само за да видя лицето ѝ.

Грейс понечи да се изправи.

— Баба ти стана от леглото, значи?

— Само за да надзирава пренасянето — каза ѝ той. — За сега си в безопасност.

Грейс изглеждаше облекчена. Амелия не можеше да я вини за това.

Уиндъм огледа подноса, където бяха стояли бисквитите, видя само трохи и се обърна отново към Грейс.

— Не мога да повярвам, че е проявила безразсъдството да нареди да ѝ я занесеш миналата нощ. Или — добави той с глас, почти толкова рязък, колкото и сух — че изобщо си си помислила, че ще можеш да го направиш.

Грейс се обърна към гостите си и обясни:

— Херцогинята помоли да ѝ донеса картината миналата нощ.

— Но тя бе огромна! — възкликна Елизабет.

Амелия остана мълчалива. Беше прекалено заета, за да се впечатли от пестеливостта на думи от страна на Грейс. Всички те знаеха, че херцогинята не моли за нищо.

— Баба ми винаги е предпочитала средния си син — каза херцогът мрачно. А после, сякаш едва сега забелязал жената, за която планираше да се ожени, хвърли поглед към Амелия и изрече: — Лейди Амелия.

— Ваша светлост — отвърна тя покорно.

Но се съмняваше, че я е чул. Вече се бе обърнал отново към Грейс и казваше:

— Ти, разбира се, ще ме подкрепиш, ако я заключим?

Очите на Амелия се разшириха. Помисли си, че е въпрос, но можеше да е и заповед. Което беше много по-интересно.

— Том... — започна Грейс, преди да прочисти гърло и да се поправи: — Ваша светлост. Трябва да сте много търпелив с нея днес. Тя е объркана.

Амелия преглътна горчивия, кисел вкус, който се надигна в гърлото ѝ. Как можеше да не знае, че Грейс използва първото име на Уиндъм? Двамата бяха приятели, разбира се. Живееха в една и съща къща — огромна със сигурност и с цяла флотилия от слуги, но Грейс се хранеше с херцогинята, което значеше, че често се храни с Уиндъм и след пет години трябва да са водили безброй разговори.

Амелия знаеше всичко това. Не я бе грижа. Никога не я е било. Дори не я беше грижа, че Грейс го бе нарекла Томас, а тя, неговата годеница, никога дори не си бе и помисляла да го направи.

Но как можеше да не го е знаела? Не трябваше ли да го знае?

И, защо я притесняваше толкова много, че не го бе знаела?

Амелия наблюдаваше профила на годеника си внимателно. Той все още говореше с Грейс и изражението му бе такова, каквото никога — нито дори веднъж — не бе използвал, когато разговаряше с нея. Имаше фамилиарност в погледа му, топлота от споделени преживявания и...

О, мили Боже. Той беше ли я целувал? Беше ли целувал Грейс?

Амелия сграбчи ръба на стола за опора. Не би могъл. Грейс не ѝ бе толкова близка приятелка, колкото на Елизабет, но въпреки това, тя никога не би извършила подобно предателство. Просто не ѝ бе присъщо. Дори, ако мислеше, че е влюбена в херцога, дори ако мислеше, че флиртът би довел до брак, не би била толкова невъзпитана или нелоялна, за да...

— Амелия?

Тя примигна и лицето на сестра ѝ се появи пред погледа ѝ.

— Зле ли се чувстваш?

— Наистина съм добре — отвърна рязко Амелия, защото последното нещо, което искаше, бе всички да я гледат, когато беше убедена, че лицето ѝ е позеленяло.

И разбира се, всички я гледаха.

Но Елизабет не беше от хората, от които можеш да се отървеш лесно. Постави ръка на челото на Амелия и измърмори:

— Не си топла.

— Разбира се, че не съм — промърмори тя и махна ръката ѝ. —

Просто стоях права прекалено дълго.

— Седеше — изтъкна Елизабет.

Амелия се изправи.

— Трябва ми малко чист въздух.

Елизабет също стана.

— Мислех, че искаше да седиш.

— Ще седя навън — скръцна със зъби тя, пламенно желаейки да не беше надраснала детската склонност да удря сестра си по рамото. — Извинете ме — измърмори тя и пресече стаята, макар това да значеше, че трябва да мине точно покрай Уиндъм и Грейс.

Той вече се беше изправил, нали бе истински джентълмен, и сега леко наклони глава, докато го подминаваше.

А после — о, Боже, можеше ли нещо да бъде по-ужасно — с ъгълчето на окото си видя как Грейс го смушка в ребрата.

Последва ужасен миг на мълчание, по време на който той със сигурност гледеше ядосано Грейс. Амелия вече бе стигнала до вратата и за щастие не се налагаше да го гледа в лицето, когато с обичайния си учтив глас, Уиндъм каза:

— Позволете ми да ви придружа.

Амелия спря и бавно се обърна.

— Благодаря ви за загрижеността — каза тя предпазливо, — но не е необходимо.

По изражението му разбра, че би искал да приеме отказа ѝ, но трябва да се бе почувствал виновен, че я пренебрегва, защото рязко изрече:

— Разбира се, че е — а в следващия миг дланта ѝ беше върху ръката му и излязоха навън.

А тя искаше да си сложи най-приятната усмивка и да каже...

О, каква съм късметлийка да бъда ваша булка.

Или ако не това, тогава...

Ще се налага ли да водя разговор?

Или поне...

Шалчето ви е накриво.

Но естествено, не го направи.

Защото, той бе херцога, а тя — негова годеница и дори и да бе успяла да покаже малко духовитост миналата нощ...

Това беше преди той да я целуне.

Странно как това промени всичко.

Амелия го погледна скришом. Той се взираше право напред, а линията на челюстта му беше невъобразимо горда и непоколебима.

Не беше гледал Грейс по този начин.

Тя преглътна и потисна една въздишка. Не можеше да издаде нито звук, защото тогава той щеше да се обърне и да я погледне по онзи свой начин — пронизващ, леден — наистина, животът ѝ би бил толкова по-прост, ако очите му не бяха толкова сини. А после щеше да я попита какво не е наред, но разбира се, нямаше да го е грижа за отговора и тя щеше да го разбере от тона му, а това щеше да я накара да се почувства по-зле, и...

И какво? Защо я е грижа наистина?

Той спря, наруши ритъма на крачките си и тя отново му хвърли един поглед. Гледаше през рамо, назад към замъка.

Назад към Грейс.

Внезапно Амелия се почувства ужасно зле.

Този път не успя да потисне въздишката си. Очевидно много я беше грижа.

Да му се не види!

Денят, осъзна Томас почти безстрастно, беше забележителен. Небето бе светлосиньо, а тревата — достатъчно висока, че да се поклаща от нежния бриз. Напред имаше дървета, една необичайно залесена област, точно в средата на обработваемата земя, с ниски хълмове, които се спускаха към брега. Морето се намираше на не повече от две мили, но в дни като този, когато вятърът идваше от изток, във въздуха се носеше лек мирис на сол. Пред тях нямаше нищо друго, освен природа, такава каквато Бог я бе създал, или поне каквато саксонците я бяха оставили преди години.

Беше невероятно и изумително диво. Ако човек застанеше с гръб към замъка, можеше да успее да забрави за съществуването на

цивилизацията. Чувството бе такова, сякаш, ако продължиш да вървиш, би могъл просто да вървиш и вървиш и вървиш... надалеч. Докато изчезнеш.

Мислил бе за това понякога. Изкушаваше го.

Но зад него лежеше наследството му. Беше огромно и внушително, и погледнато отвън, не особено приветливо.

Томас помисли за баба си. Белгрейв невинаги бе особено дружелюбно място, погледнато и отвътре.

Но беше негов и той го обичаше, дори със солидната тежест на отговорността, която идваше с него. Замъкът Белгрейв беше в костите му. В душата му. И без значение, колко много се изкушаваше понякога, никога не би могъл да се откаже от него.

Обаче имаше други, по-непосредствени задължения, най-важното, от които вървеше до него.

Той въздъхна на ум, като единствения признак за досада бе дискретното завъртане на очи. Вероятно трябваше да се държи по-внимателно с лейди Амелия, когато я видя в гостната. По дяволите, вероятно трябваше да я заговори, преди да се обърне към Грейс. Всъщност, знаеше, че би трябвало да го направи, но сцената с картината беше толкова абсурдна, че изпитваше нужда да каже на някого за нея, а лейди Амелия нямаше как да разбере.

Все пак, беше я целунал миналата нощ и дори да имаше пълното право да го стори, предполагаше, че от него се изисква да прояви някакъв финес след случката.

— Вярвам, че пътуването ви до дома предишната вечер е минало без инциденти — каза той, решил, че това начало на разговор е не лошо от което и да било друго.

Очите ѝ останаха съсредоточени върху дърветата напред.

— Не бяхме нападнати от разбойници — потвърди тя.

Той ѝ хвърли един поглед, опитвайки да прецени тона ѝ. Имаше следа от ирония в него, но лицето ѝ бе удивително безизразно.

Тя улови как я гледа и промърмори:

— Благодаря ви за загрижеността.

Не можа да не се зачуди дали не му се подиграва.

— Тази сутрин времето е прекрасно — каза, защото това изглеждаше точно като реплика, която да я подразни. Не беше сигурен защо. Не беше сигурен и защо го иска.

— Много е приятно — съгласи се Амелия.

— А вие чувствате ли се по-добре?

— От миналата вечер? — попита тя и примигна изненадано.

Той погледна порозовелите ѝ бузи с известно веселие.

— Имах предвид от преди пет минути, но и този отговор е приемлив.

Хубаво бе да знае, че все още може да предизвика червенина по страните на някоя жена.

— Сега съм много по-добре — каза тя отривисто, борейки се с косата си, която, неограничена от боне, сега се развяваше на вятъра и продължаваше да се закача в ъгълчето на устата ѝ.

Той би го намерил за извънредно дразнещо. Как жените търпяха това?

— Беше ми много задушно в гостната — добави.

— А, да — промърмори херцогът. — Гостната е малко тесничка.

Би могла да побере четиридесет души.

— Компанията ме задушаваше — отвърна тя остро.

Томас вътрешно се усмихна.

— Нямах представа, че не се разбирате със сестра си.

Тя насочваше хапливата си забележка към дърветата надолу по хълма, но при думите му рязко извърна глава в негова посока.

— Не говорех за сестра си.

— Наясно бях — измърмори той.

Кожата ѝ почервеня още повече и Томас се зачуди коя бе причината — гнева или смущението. Вероятно и двете.

— Защо сте тук? — поиска да разбере тя.

Той обмисли въпроса.

— Живея тук.

— Навън, с мен? — беше изречено през стиснати зъби.

— Вие ще бъдете моя съпруга, освен ако не греша.

Тя спря да върви, обърна се и го погледна право в очите.

— Вие не ме харесвате.

Не звучеше особено натъжена от това, по-скоро раздразнена, отколкото наранена. Нещо, което намери за любопитно.

— Това не е истина — отвърна ѝ. Защото не беше. Имаше огромна разлика между антипатията и равнодушието.

— Така е — настоя спътницата му.

— Защо мислите подобно нещо?

— Как бих могла да не го правя?

Той я погледна хищно.

— Вярвам, че доста ви харесвах миналата нощ.

Тя не каза нищо, но тялото ѝ беше толкова напрегнато, а лицето — толкова съсредоточено, че почти можеше да я чуе как брои до десет, преди да изрече през зъби:

— Аз съм просто едно задължение за вас.

— Истина е — съгласи се, — но може би приятно задължение.

Лицето ѝ потрепваше с очарователна напрегнатост. Нямаше представа какво си мисли — всеки мъж, който твърди, че разбира жените, бе глупак или лъжец. Но намираше за доста забавно да я наблюдава, да вижда как израженията ѝ се сменят и преливат, докато се опитва да разбере, как най-добре да се справи с него.

— Въобще мислите ли за мен? — най-накрая попита тя.

Това бе толкова типично женски въпрос. Почувства се, сякаш защитава целия мъжкия род, когато отвърна незабавно:

— Сега мисля за вас.

— Знаете какво имам предвид.

Томас помисли да излъже. Най-вероятно, това щеше да е любезно от негова страна. Но наскоро беше открил, че това създание, за което щеше да се ожени, бе много по-интелигентно, отколкото първоначално смяташе, а и не мислеше, че тя ще оцени банални фрази. Така че ѝ каза истината.

— Не.

Тя примигна. А после още веднъж. А после още няколко пъти. Очевидно не бе очаквала това.

— Не? — най-накрая проговори.

— Би трябвало да го смятате за комплимент — посъветва я. — Ако мислех по-малко за вас, щях да излъжа.

— Ако мислехте повече за мен, нямаше да се налага да ви питам сега.

Той почувства как търпението му се изплъзва. Беше тук, нали? Придружаваше я из полетата, когато в действителност, всичко, което искаше да прави, бе...

Нещо, помисли си Томас раздразнено. Не бе сигурен какво, но честно казано, имаше поне дузина проблеми, които се нуждаеха от

вниманието му. Може и да не му се занимаваше с тях, но силно искаше да бъдат разрешени.

Тя да не би да си мислеше, че е единствената му отговорност? Да не би да мислеше, че има време да си седи и да съчинява поеми за жена, която дори не бе избрал за съпруга? Беше уговорена за него, за Бога. Още от проклетата люлка.

Томас се обърна към нея и очите му пронизаха нейните.

— Много добре, лейди Амелия. Какво точно очаквате от мен?

Тя изглеждаше объркана от въпроса, изпелтечи някаква глупост, която се съмняваше, че дори сама разбра. Добри ми Боже, нямаше време за това. Предишната нощ не бе спал, баба му беше дори по-раздражителна от обикновено, а сега годеницата му, която до този момент не издаваше и звук, извън обичайните празнословия за времето, внезапно се държеше така, сякаш той имаше задължение към нея.

Освен да се ожени за нея, разбира се. Което определено възнамеряваше да стори. Но мили Боже, не и този следобед.

Разтри челото си с два пръста. Главата бе започнала да го боли.

— Добре ли сте? — попита лейди Амелия.

— Чудесно — сопна ѝ се Томас.

— Поне толкова добре, колкото бях аз в гостната — чу я да измърморва.

Наистина, това беше прекалено. Той вдигна глава и я прикова с поглед.

— Да ви целуна ли отново?

Тя не каза нищо. Очите ѝ се разшириха.

Томас остави погледа си да се плъзне към устните ѝ и промърмори:

— Това изглежда прави и двама ни много по-сговорчиви.

Тя отново не каза нищо. Той реши да приеме това за да.

ПЕТА ГЛАВА

— Не! — възкликна Амелия и отскочи една стъпка назад.

И ако не беше толкова смутена от внезапното му любовно настроение, много би се насладила на неговото смущение, когато той залитна напред, а устните му докоснаха единствено въздуха.

— Наистина? — провлече Томас, щом възвърна равновесие.

— Вие дори не искате да ме целунете — отвърна тя и направи още една стъпка назад. Той започваше да ѝ изглежда опасен.

— Именно — промърмори херцогът, а очите му искряха. — Не ви и харесвам.

Сърцето ѝ потъна.

— Не ме харесвате? — повтори тя.

— Според вашето мнение — напомни ѝ Томас.

Амелия почувства как кожата ѝ пламна от смущение — вида смущение, появяващо се само когато собствените ти думи са захвърлени обратно в лицето ти.

— Не искам да ме целувате — изпелтечи тя.

— Не искате ли? — попита я той и Амелия не бе сигурна как го постигна, но разстоянието между двама им вече не беше толкова голямо.

— Не — каза, борейки се да запази спокойствие. — Не искам, защото... защото... — търсеше причина... трескаво търсеше причина, защото нямаше начин мислите ѝ да са дори в малка степен спокойни и рационални в подобна ситуация.

А после ѝ се изясни.

— Не — каза тя отново. — Не искам. Защото вие не искате.

Той замръзна, но само за миг.

— Мислите, че не искам да ви целуна?

— Знам, че не искате — отвърна му. Това трябваше да е най-смелия миг в живота ѝ. Защото в този момент, той изцяло олицетворяваше херцога в себе си.

Свиреп. Горд. Вероятно бесен. И с вятъра, развяващ тъмната му коса, който съвсем леко я разроши, толкова привлекателен, че почти я болеше да го гледа.

А истината беше, че много искаше да го целуне. Но не и ако той не искаше същото.

— Смятам, че мислите прекалено много — най-накрая отвърна херцогът.

Тя не можа да измисли отговор. Но увеличи разстоянието помежду им.

Томас се приближи отново.

— Много искам да ви целуна — каза той и се придвижи напред. — Всъщност, може да е единственото нещо, което искам да правя с вас точно сега.

— Не е вярно — бързо изрече Амелия, отдръпвайки се. — Само така си мислите.

Тогава той се разсмя, което би било оскърбително, ако не беше толкова концентрирана върху това да запази равновесието... и гордостта си.

— Искате, защото си мислите, че можете да ме контролирате по този начин — каза тя и погледна надолу, за да се увери, че няма да стъпи в къртича дупка, докато правеше още една крачка назад. — Мислите, че ако ме съблазните, ще се превърна в безгръбначно женско мекотело, неспособно на нищо друго, освен да нашепва името ви.

Той изглеждаше така, сякаш отново иска да се разсмее, макар този път тя да си помисли, че... може би... щеше да се смее с нея, а не на нея.

— Това ли си мислите? — попита я с усмивка.

— Това е, което си мисля, че вие мислите.

Лявото ъгълче на устата му се изви нагоре. Изглеждаше очарователно. Момчешки. Напълно нехарактерно за него — или поне нехарактерно за мъжа, когото бе свикнала да вижда.

— Мисля, че сте права — отвърна той.

Амелия беше толкова обърквана, че почувства как устата ѝ зейва.

— Наистина?

— Наистина. Много по-интелигентна сте, отколкото давате да се разбере — каза ѝ.

Това комплимент ли беше?

— Но — добави Томас, — това не променя фундаменталната същност на този момент.

— Която е...?

Той сви рамене.

— Все още възнамерявам да ви целуна.

Сърцето ѝ заби яростно, а стъпалата ѝ... предателските малки крайници... пуснаха корени в земята.

— Проблемът е — продължи меко той, протегна се и пое дланта ѝ, — че макар да сте права — доста се наслаждавам да ви превръщам в... каква беше вашата очарователна фраза... безгръбначно женско мекотело, чиято единствена цел в живота е да се съгласява с всяка моя дума — откривам, че съм доста объркан от една определена, очевидна истина.

Устните ѝ се разтвориха.

— Искам да ви целуна.

Дръпна ръката ѝ и я придърпа към себе си.

— Много.

Тя искаше да го попита, защо. Не, всъщност едва ли, защото бе сигурна, че отговорът щеше да е нещо, което само би разтопило и малкото твърдост останала в нея. Но желаше да... О, мили Боже, не знаеше какво желае да направи. Нещо. Каквото и да е. Каквото и да е, за да напомни и на двама им, че все още има мозък.

— Наречете го късмет — каза Томас нежно. — Или щастлива случайност. Но поради някаква причина, искам да ви целуна... много е приятно — той приближи дланта ѝ до устните си. — Няма ли да се съгласите?

Тя кимна. Колкото и да ѝ се искаше, не можеше да се насили да излъже.

Очите му сякаш потъмняха, превърнаха се от небесносини в индигови.

— Толкова се радвам, че сме единомислещи — измърмори той. Докосна брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ към своето. Устата му намери нейната, първо нежно, мамейки устните ѝ да се разтворят, изчаквайки въздишката ѝ, преди да се вмъкне между тях и да превземе дъха ѝ, волята ѝ, самата ѝ способност да мисли за друго, освен за...

Това беше различно.

Наистина, това бе единствената рационална, напълно оформена мисъл, която можеше да роди Амелия. Беше изгубена в море от стремително усещане, водена от нужда, която едва разбираше, но през цялото време можеше да я почувства вътре в себе си...

Това беше различно.

Каквито и да бяха причините му, каквото и да бе намерението му, целувката му се различаваше от предишната.

И тя не можа да ѝ устои.

Той не бе възнамерявал да я целува. Не и когато се оказа принуден да я придружи в разходката ѝ, нито когато вървяха надолу по хълма, нито дори когато ѝ се беше подиграл с думите: „Да ви целунали отново?“

Но когато тя изрече онези думи за безгръбначното мекотело, и той не можеше да направи нищо друго, освен да се съгласи с нея, внезапно му се стори толкова очарователна. Докато се бореше с косата си, а фризура ѝ беше напълно развалена, през цялото време го гледаше изпитателно — или, ако не точно това, поне отстояваше позицията си и защитаваше мнението си както никой друг не правеше пред него. Освен може би Грейс, но единствено, когато бяха само двамата.

Точно в този миг забеляза кожата ѝ, бледа и сияйна, с най-прекрасните лунички. А очите ѝ — не точно зелени, но не и кафяви, светеха с яростна, макар и потисната интелигентност.

И устните ѝ. Определено забеляза устните ѝ. Пълни и меки, и треперещи едва-едва, така че човек би го видял само ако се вгледа в тях.

Което той направи. Не можеше да откъсне поглед.

Как така не я бе забелязвал преди? Тя винаги бе там, част от живота му, почти откакто се помнеше.

А после — по дяволите причината — искаше да я целуне. Не за да я контролира, не за да я подчини, макар да не би имал нищо, против което и да е от двете, като допълнителна награда. Просто искаше да я целуне.

Да я опознае.

За да я почувства в прегръдките си и да попие онова от нея, което я правеше... неповторима.

И може би, само може би, за да научи коя е тя в действителност.

Но пет минути по-късно, ако би могъл да прецени, защото веднъж започнал да я целува — наистина да я целува, по всеки начин, по който един мъж мечтае да целуне жена — умът му бе прекратил обичайната си функция.

Не можеше да си представи, защо изведнъж я желаше със сила, която накара главата му да се завърти. Може би, защото тя бе негова и той го знаеше, или може би всички мъже имаха примитивна, собственическа жилка. Или може би, защото му харесваше, когато я караше да онемее, дори и когато той самият бе в същото замаяно състояние.

Каквато и да беше причината, в момента, в който устните му разтвориха нейните, а езикът му се плъзна навътре, за да я вкуси, светът около тях се завъртя, избледня и изчезна, и всичко, което остана бе тя.

Дланите му намериха раменете ѝ, после гърба ѝ, а накрая и дупето ѝ. Той я притисна и простена, щом почувства как се разтапя срещу него. Беше лудост. Двамата бяха на полето. Посред бял ден. Под яркото слънце. А той искаше да я обладае точно тук. Точно сега. Да вдигне полите ѝ и да я катурне на тревата, докато не я смачкат с телата си.

А после искаше да го направи още веднъж.

Целуна я с цялата лудешка енергия, която бушуваше в кръвта му, а ръцете му се придвижиха инстинктивно по дрехата, търсеха копчета, закопчалки, каквото и да е, което би разтворило роклята ѝ, позволявайки му да почувства кожата ѝ, топлината ѝ. Точно когато откопча две от копчетата на гърба ѝ, той си възвърна частица от разума. Не беше сигурен какво го бе накарало да се осъзнае — можеше да е бил стона ѝ, дрезгав и предразполагащ, и напълно неподходящ за невинна девица. Вероятно се дължеше на собствената му реакция към звука — бърза и страдна, и включваща доста детайлна представа за нея, гола и правеща неща, които вероятно дори не знаеше, че са възможни.

Той я отблъсна, едновременно неохотно и решително. Пое си дъх, после издиша трепетливо, не че това успокои бясното биене на

сърцето му. Репликата съжалявам беше на върха на езика му и често казано, имаше намерение да я изрече, защото така би постъпил един джентълмен, но когато вдигна поглед и я видя, с разтворени и влажни устни, широко отворени, премрежени очи, които някак си бяха позелени от преди, устата му оформи думите, без каквато и да е насока от ума му и той каза:

— Това беше... изненадващо.

Тя примигна.

— И приятно — добави, някак облекчен, че звучеше по-овладян, отколкото се чувстваше.

— Никога не съм била целувана — отвърна Амелия.

Томас се усмихна някак развеселен.

— Миналата нощ те целунах.

— Не по този начин — прошепна му, сякаш го казваше на себе си.

Тялото му, което бе започнало да се успокоява, отново се възпламени.

— Е — изглеждаше доста разтърсена, — предполагам, че сега трябва да се ожениш за мен.

Във всеки друг момент, от всяка друга жена... по дяволите, след всяка друга целувка, той веднага би почувствал раздразнение. Но нещо в тона на Амелия и всичко в лицето ѝ, което все още носеше доста очарователно изражение на съмнение, доведе до точно противоположната реакция и той се разсмя.

— Кое е толкова смешно? — раздразнено настоя тя. Но не и наистина, защото все още бе прекалено замаяна, за да успее да каже нещо остро.

— Нямам представа — отвърна ѝ честно. — Виж, обърни се, ще те закопчая.

Ръката ѝ литна към тила и заради ахването ѝ, той се зачуди, дали бе осъзнала, че е откопчал две от копчетата. Амелия опита да ги закопчае сама и Томас с наслада проследи усилията ѝ, но след около десет секунди трескави движения я съжали и нежно отмести пръстите ѝ.

— Нека аз — промърмори.

Сякаш тя имаше друг избор.

Ръцете му се движеха бавно, макар всяка рационална част от ума му да знаеше, че се налага да побърза. Но Томас бе хипнотизиран от малкото късче разголена плът, гладка като кадифе и само негова. Бледи руси кичури се спускаха от тила ѝ, а когато дъхът му я докосна, кожата ѝ сякаш потръпна.

Той се наведе надолу. Не можа да се овладее и я целуна.

А тя отново простена.

— По-добре да се върнем — каза Томас грубо, докато отстъпваше. После осъзна, че така и не бе закопчал последното копче на роклята ѝ. Изруга под носа си, защото съвсем не бе добра идея да я докосне отново, но не можеше и да я прати обратно в къщата така, затова пак се захвана с копчетата и този път се справи със значително старание.

— Готово — промърмори.

Тя се обърна и го изгледа предпазливо. Накара го да се почувства като похитител на невинни девизи.

Странно, но той нямаше нищо против. Протегна ръката си и попита:

— Да ви придружа ли обратно?

Тя кимна, а той почувства най-странната и силна нужда в този миг...

Да разбере какви са мислите ѝ.

Интересно. Никога преди не го е било грижа, кой какво мисли.

Но не попита. Защото не правеше подобни неща. И наистина, за какво? Щяха да се оженят и без това, така че нямаше значение какво мисли всеки от тях, нали?

Амелия не беше мислила, че е възможно едно изчервяване да остане на бузите цял час, но явно бе така, защото когато херцогинята я пресрещна в коридора, поне шестдесет минути след като се бе присъединила отново към Грейс и Елизабет в гостната, и ѝ хвърли само един поглед, лицето на вдовицата стана почти пурпурно от ярост.

Сега младата жена стоеше като дърво в коридора, принудена да остане неподвижна, докато херцогинята ѝ се кара, а гласът ѝ се извисяваше в поразително кресчендо, повтаряйки:

— Проклети, проклети лунички!

Амелия трепна. Херцогинята я бе мъмрила и преди заради луничките ѝ — не че броят им стигаше двуцифрено число — но това беше първия път, в който гневът ѝ се изрази в ругатни.

— Не са ми се появили нови лунички — изрече през зъби тя и се зачуди как Уиндъм бе успял да избяга от тази сцена. Беше се измъкнал в момента, в който я съпроводи, порозовяла, до гостната, като същинска мишена за херцогинята, чиято привързаност към слънцето бе колкото на прилеп-вампир.

В което имаше някаква иронична справедливост, след като собствената ѝ привързаност към херцогинята беше като към прилеп-вампир.

При нейния коментар, херцогинята се отдръпна леко назад.

— Какво казахте току-що?

След като никога до сега Амелия не ѝ бе отвърщала, не можеше да не е изненадана от реакцията ѝ. Но изглежда, че младата жена обръщаше нова страница в живота си тези дни, белязани със себеотстояване и дързост, така че преглътна и каза:

— Нямам никакви нови лунички. Погледнах в огледалото на умивалнята и ги преброих.

Беше лъжа и то много удовлетворителна.

Устата на херцогинята се присви като на риба. Тя се втренчи в Амелия за цели десет секунди, което беше с девет повече, отколкото бе нужно, за да я накара да се почувства неудобно, а после излая:

— Госпожице Евърслей!

Грейс буквално прелетя през вратата на гостната и се появи в коридора.

Херцогинята изглежда не забеляза пристигането ѝ и продължи с тирадата си:

— Никой ли не го е грижа за името ни? Кръвта ни? Мили Боже, аз ли съм единствения човек в този проклет свят, който разбира важността на... значението на...

Амелия се втренчи в нея с ужас. За един миг изглеждаше така, сякаш старата дама ще се разплаче. Кое не можеше да е възможно. Жената беше биологично неспособна на сълзи. Сигурна бе в това.

Грейс пристъпи напред, изумявайки и двете им, като обви ръка около раменете на херцогинята.

— Госпожо — каза тя успокоително, — имахте тежък ден.

— Не беше тежък — сопна се старицата и я отблъсна. — Беше всичко друго, но не и тежък.

— Госпожо — каза Грейс отново и още веднъж Амелия се почуди от нежните нотки в гласа ѝ.

— Оставете ме намира! — изрева херцогинята. — Имам династия, за която да се тревожа! Вие сте нищо! Нищо!

Грейс отскочи назад. Амелия видя как гърлото ѝ се раздвижи и не можеше да определи, дали заради напирещите сълзи или от чиста ярост.

— Грейс? — изрече внимателно тя, а дори не бе сигурна какво да попита, но просто си помисли, че би трябвало да каже нещо.

Грейс ѝ отвърна с бързо и леко поклащане на глава, което явно значеше „Не питай“, оставяйки Амелия да се чуди, какво точно се бе случило миналата нощ. Защото никой не се държеше нормално. Нито Грейс, нито херцогинята, и определено не и Уиндъм.

Като се изключеше бягството му от тази сцена. Това поне, беше точно според очакванията.

— Ще придружим лейди Амелия и сестра ѝ обратно до Бърджис парк — нареди херцогинята. — Госпожице Евърслей, нека да приготвят каретата ни незабавно. Ще пътуваме с нашите гости, а после ще се върнем със собствения си превоз.

Устните на Грейс се разтвориха от изненада, но тя бе свикнала с херцогинята и гневните ѝ прищевки, така че кимна и забърза към предната част на замъка.

— Елизабет! — каза Амелия отчаяно, щом забеляза сестра си на входа. Предателката вече се беше завъртяла на пети и опитваше да се измъкне, оставяйки я да се оправя сама.

Амелия се протегна, сграбчи я за лакътя и я завъртя.

— Скъпа сестро — изрече през зъби.

— Чаят ми — отвърна Елизабет немощно и посочи към гостната.

— Студен е — каза ѝ твърдо Амелия.

Елизабет несигурно се усмихна по посока на херцогинята, но изражението ѝ не се различаваше много от гримаса.

— Сара — произнесе херцогинята.

Елизабет не си направи труд да я поправи.

— Или Джейн — сопна се старицата. — Коя сте?

— Елизабет — каза тя.

Очите на херцогинята се присвиха, сякаш не ѝ вярваше много-много, а ноздрите ѝ се издуха непривлекателно, когато продължи:

— Виждам, че отново придружавате сестра си.

— Тя придружава мен — отговори Елизабет.

Амелия бе сигурна, че това е най-предизвикателното изречение, което някога е произнасяла в присъствието на старицата.

— Какво трябва да значи това?

— Ами, връщах книгите, които майка ми бе заела — изпелтечи Елизабет.

— Ха! Майка ви не чете и всички го знаем. Глупаво и прозрачно извинение, за да прати нея — тя посочи към Амелия — при нас.

Устните на Амелия се разтвориха от изненада, защото винаги бе мислила, че херцогинята я иска при тях. Не че я харесва, само че иска да побърза и да се омъжи за внука ѝ, така че да може да започне със зачеването на малките Уиндъмчета.

— Приемливо извинение — изръмжа херцогинята, — но изглежда, че почти не върши работа. Къде е внукът ми?

— Не зная, Ваша светлост — отвърна Амелия. Кое то беше абсолютната истина. Не ѝ бе дал никаква насока за плановете си, когато я бе изоставил по-рано. Очевидно я бе целувал толкова страстно, за да смята, че не са необходими каквито и да било обяснения.

— Глупаво момиче — измърмори херцогинята. — Нямам време за това. Никой ли не разбира задълженията си? Наследници умират наляво-надясно, а вие — тя блъсна Амелия по рамото — не можете дори да си вдигнете полите, за да...

— Ваша светлост! — възкликна Амелия.

Херцогинята стисна устни и за един миг Амелия помисли, че може да е осъзнала, че е стигнала твърде далеч. Всичко, което направи обаче старата дама, бе да присвие злобно очи и да се отдалечи.

— Амелия? — каза Елизабет и се приближи до нея.

Тя примигна бързо на няколко пъти.

— Искам да се прибера у дома.

Елизабет ѝ кимна успокоително.

Двете сестри се отправиха заедно към входната врата. Грейс даваше инструкции на един лакей, така че те излязоха навън и я изчакаха на алеята. Следобедът беше станал малко хладен, но Амелия

нямаше да я е грижа, дори небесата да се бяха разтворили и да ги бяха измокрили до кости. Просто искаше да се махне от тази ужасна къща.

— Следващия път няма да дойда — каза тя на Елизабет, склучила ръце до гърдите си. Ако Уиндъм искаше най-накрая да я ухажда, можеше да дойде и да я посети.

— Аз също няма да дойда — отвърна Елизабет и хвърли поглед изпълнен със съмнение към къщата. В този миг се появи Грейс, така че тя я изчака да се приближи по алеята, после взе ръката ѝ в своите и каза: — Само си въобразявам, или херцогинята е по-лоша от обикновено?

— Много по-лоша — съгласи се Амелия.

Грейс въздъхна и лицето ѝ леко се промени, сякаш премисляше първите думи, които ѝ бяха минали през ума. Най-накрая просто изрече:

— Ами... сложно е.

Изглежда нямаше какво да се отговори на това, така че Амелия наблюдаваше с любопитство докато Грейс се преструваше, че наглася връзките на бонето си, а после...

Грейс замръзна.

Всички замръзнаха. Амелия и Елизабет проследиха погледа ѝ. Имаше мъж в края на алеята, твърде далеч, за да се види лицето му, или въобще нещо друго, освен тъмния цвят на косата му и факта, че седи върху кон, сякаш бе роден на седлото.

Моментът се проточи във времето, неподвижен и изпълнен с мълчание, а след това, изглежда, без каквато и да е причина, непознатият обърна коня и се отдалечи.

Устните на Амелия се отвориха, за да попитат Грейс кой беше той, но преди да може да заговори, херцогинята излезе и излая:

— В каретата! — и тъй като Амелия не искаше да влиза в каквото и да било диалог с нея, реши да последва заповедите ѝ и да държи устата си затворена.

Няколко мига по-късно, всички бяха настанени в каретата на семейство Кроуланд. Грейс и Елизабет на седалката с гръб към кочияша, Амелия, хваната в капан до херцогинята, гледаше непрекъснато напред, съсредоточена в една малка точка зад ухото на Грейс. Ако успееше просто да поддържа тази поза в следващия

половин час, може би щеше да избегне нуждата да поглежда херцогинята.

— Кой беше този мъж? — попита Елизабет.

Отговор не последва.

Амелия премести погледа си към лицето на Грейс. Това беше много интересно. Тя се преструваше, че не е чула въпроса на сестра ѝ. Лесно бе да се прозре хитростта, ако човек я гледаше в лицето, дясното ъгълче на устата ѝ се бе присвило угрижено.

— Грейс? — повтори отново Елизабет. — Кой беше това?

— Никой — бързо отвърна Грейс. — Готови ли сме за тръгване?

— Познаваш ли го, тогава? — попита Елизабет и на Амелия ѝ се прииска да ѝ запуши устата. Разбира се, че Грейс го познаваше. Беше ясно като бял ден.

— Не го познавам — отговори Грейс остро.

— За какво говорите? — попита херцогинята с раздражение.

— Имаше един мъж в края на алеята — обясни Елизабет. Амелия отчаяно искаше да я изрита, но просто нямаше начин, защото стоеше срещу херцогинята и сестра ѝ бе напълно извън обсега ѝ.

— Кой беше това? — настоя херцогинята.

— Не зная — отговори Грейс. — Не можах да видя лицето му.

Което не беше лъжа. Поне не втората част. Той бе стоял прекалено далеч от тях, за да видят лицето му. Но Амелия би заложила зестрата си, че Грейс знаеше точно кой е той.

— Кой беше това? — прогърмя херцогинята, гласът ѝ се издигна над звука на колелата, започнали да трополят до алеята.

— Не зная — повтори Грейс, но всички те можеха да чуят, как гласът ѝ започва да се пречупва.

Херцогинята се обърна към Амелия, а очите ѝ бяха остри, колкото и гласа ѝ.

— Вие видяхте ли го?

Очите на Амелия уловиха тези на Грейс. Нещо премина между двете им.

Амелия преглътна.

— Не видях никого, госпожо.

Херцогинята отхвърли думите ѝ с изсумтяване и насочи цялата тежест на гнева си към Грейс.

— Той ли беше?

Амелия затаи дъх. За кого говореха?

Грейс поклати глава.

— Не зная — заекна тя. — Не мога да кажа.

— Спрете каретата — извика херцогинята, хвърли се напред и блъсна Грейс настрана, за да може да затропа по стената, разделяща кабинката от кочияша. — Спрете, казвам ви!

Каретата внезапно спря и Амелия, която стоеше до херцогинята, залитна напред, приземявайки се в краката на Грейс. Опита да се изправи, но старицата се бе протегнала през каретата и бе хванала брадичката на Грейс с длан.

— Ще ви дам още един шанс, госпожице Евърслей — изсъска тя. — Той ли беше?

Амелия спря да диша.

Грейс не помръдна, а после, много леко кимна.

Херцогинята полудя.

Амелия едва бе заела мястото си, когато се наложи да се наведе, за да не бъде обезглавена от бастуна ѝ.

— Обърнете каретата! — извика херцогинята. Потеглиха бавно, а после рязко завиха, щом херцогинята изкрещя: — Давайте, давайте!

За по-малко от минута отново бяха пред замъка Белгрейв, а Амелия гледаше с ужас как възрастната жена изблъсква Грейс от каретата. Двете с Елизабет станаха, за да наблюдават, докато херцогинята скочи на земята след нея.

— Грейс куцаше ли? — попита Елизабет.

— Аз... — щеше да отговори с „Не знам“, но херцогинята я прекъсна, затръшвайки вратата на каретата, без да каже и дума.

— Какво се случи току-що? — попита Елизабет, щом потеглиха към дома им.

— Нямам представа — прошепна Амелия. Тя се обърна и загледа как замъкът се смалява в далечината. — Никаква представа.

ШЕСТА ГЛАВА

По-късно същия ден, Томас седеше в кабинета си и размишляваше върху определено изкустителната извивка на задните части на годеницата си, докато в същото време се преструваше, че преглежда няколко договора, които бе изготвил секретарят му. Беше много приятно развлечение и можеше да продължи с него и по време на вечеря, ако не бе невъобразимата дандания, която избухна в коридора.

— Не искате ли да знаете името ми? — извика непознат мъжки глас.

Томас замръзна, остави писалката си, но не направи опит да се изправи. Не изпитваше желание да разбере какво става, а когато не чу нищо в следващите няколко минути, реши да се върне към договорите. Едва бе потопил писалката в мастилото, когато баба му разцепи въздуха с гласа си, така, както само тя можеше.

— Ще оставите ли компаньонката ми на мира!

При тези думи, Томас се изправи. Възможна опасност за баба му лесно би могла да се игнорира, но не и за Грейс. Той се отпрати към коридора и погледна напред. Мили Боже. Какво беше намислила баба му? Тя стоеше до вратата на гостната на няколко стъпки от Грейс, която изглеждаше толкова нещастна и ужасена, каквато никога не я бе виждал. До Грейс бе застанал някакъв непознат мъж.

Чийто ръце баба му очевидно беше завързала зад гърба му.

Томас простена. Старият прилеп представляваше заплаха.

Той се придвижи напред, възнамерявайки да освободи мъжа с извинение и подкуп, но докато ги приближаваше, чу проклетото псе да шепне на Грейс:

— Бих могъл да целуна устните ви.

— Какво по дяволите? — възмути се Томас, като застана до него.

— Този мъж безпокои ли те, Грейс?

Тя бързо поклати глава, но той видя нещо в изражението ѝ. Нещо много близко до паника.

— Не, не — каза му, — не ме безпокои. Но...

Томас се обърна към непознатия. Не му беше харесал погледа на Грейс.

— Кой сте вие?

— Вие кой сте? — беше отговора на другия мъж, придружен с доста неуважително ухилване.

— Аз съм Уиндъм — сопна се Томас, готов да сложи край на тази глупост. — А вие сте в дома ми.

Изречението на мъжа се промени. Или по-скоро потрепна. Само за миг, а после отново стана арогантно. Беше висок, почти колкото Томас и на неговата възраст. Херцогът веднага изпита неприязън към него.

— А — каза другият, като въплъщение на самото спокойствие. — Е, ами в такъв случай, аз съм Джак Одли. Преди бях от Армията на Нейно Величество, към днешна дата съм от прашните пътища.

Томас отвори уста, за да му каже точно какво мисли за този отговор, но баба му го изпревари:

— Кой са тези Одли? — настоя тя и гневно се приближи до него. — Вие не сте Одли. По лицето ви е изписано. По носа и брадичката, и по всяка проклета черта, освен по очите ви, които са с погрешния цвят.

Томас се обърна към нея с нетърпеливо объркване. Какви глупости бърбореше този път?

— Погрешният цвят? — повтори другият мъж. — Наистина ли? — обърна се към Грейс с изражение на невинност и безочие. — Винаги са ми казвали, че дамите обичат зелени очи. Погрешно ли съм информиран?

— Вие сте Кавендиш! — изрева херцогинята. — Вие сте Кавендиш и аз настоявам да знам, защо не съм информирана за съществуването ви.

Кавендиш? Томас се втренчи в непознатия, а после в баба си, а после отново в непознатия.

— Какво, по дяволите, става тук?

Никой нямаше отговор, така че той се обърна към единствения човек, когото смяташе за достоен за доверие.

— Грейс?

Тя не срещна погледа му.

— Ваша светлост — каза с тихо отчаяние, — може би е по-добре да поговорим насаме?

— И да ни отнемете удоволствието? — вметна мистър Одли. Той въздъхна престорено. — След всичко, което преживях...

Томас погледна баба си.

— Той е твой братовчед — каза рязко херцогинята.

Замисли се. Не можеше да е чул правилно. Погледна Грейс, но тя добави:

— Той е разбойника.

Докато Томас се опитваше да възприеме това, нахалният мошеник се обърна така, че всички да видят завързаните му ръце и каза:

— Не съм тук по свое желание, уверявам ви.

— Баба ви помисли, че го е разпознала миналата нощ — добави Грейс.

— Знаех, че съм го разпознала — сопна се херцогинята. Тя махна с ръка към разбойника. — Само го погледнете.

Мъжът хвърли поглед към Томас и каза, сякаш бе също толкова смаян, колкото всички тях:

— Носех маска.

Томас вдигна ръка към челото си и го разтри силно с два пръста, за да разсее току-що зародилото се главоболие. Мили Боже! А после си помисли... портретът.

Проклятие. Значи за това беше всичко. В три и половина сутринта, Грейс беше на крака, опитвайки се да свали портрета на мъртвия му чичо от стената и...

— Сесил! — извика той.

Един лакей се появи със забележителна скорост.

— Портретът — сопна се Томас. — На чичо ми.

Адамовата ябълка на лакея подскочи от ужас.

— Този, който току-що качихме в...

— Да. Занесете го в гостната — а когато Сесил не се завтече достатъчно бързо, Томас на практика излая: — Сега!

Почувства длан върху ръката си.

— Томас — каза Грейс тихо, очевидно опитвайки да успокои нервите му, — моля те, позволи ми да обясня.

— Ти знаеше ли за това? — настоя да разбере той и я отблъсна.

— Да — отвърна му, — но...

Не можеше да повярва. Грейс. Единственият човек, на когото разчиташе за пълна откровеност.

— Миналата нощ — поясни той и осъзна, че дяволски ценеше миналата нощ. Животът му бе напълно лишен от моменти на чисто, истинско приятелство. Моментът на стълбите, колкото и странен, бе един от тях. А това, помисли си той, трябваше да обясни празнината в стомаха, която почувства, когато видя виновното ѝ изражение. — Знаеше ли за това миналата нощ?

— Да, но Томас...

— Достатъчно — процеди той. — В гостната. Всички.

Грейс отново опита да привлече вниманието му, но той я пренебрегна. Мистър Одли — проклетият му братовчед! — беше извил устни, сякаш всеки момент щеше да засвирука. А баба му... е, само дяволът знаеше какво мисли тя. Изглеждаше кисела, но все пак, тя винаги изглеждаше така. Обаче наблюдаваше Одли с такова напрежение, че беше почти плашещо. Той, от своя страна, явно не забелязваше маниакалния ѝ поглед. Бе твърде зает да гледа влюбено Грейс.

Която изглеждаше нещастна. Така и трябваше.

Томас злобно изруга под нос и затръшна вратата на гостната, след като всички влязоха. Одли вдигна ръце и наклони глава на една страна.

— Мислиш ли, че е възможно...?

— В името на Божията любов — измърмори Томас и грабна един нож за писма от близкото писалище. Хвана една от дланите на Одли и с гневно движение разряза въжетата.

— Томас — каза Грейс, заставайки пред него. Очите ѝ бяха настоятелни, когато продължи: — наистина мисля, че трябва да ми позволиш да говоря с теб за момент, преди да...

— Преди какво? — сопна се той. — Преди да ме информират за друг отдавна изгубен братовчед, чиято глава може да е или да не е издирвана от Короната?

— Не от Короната, според мен — каза благо Одли, — но със сигурност от няколко магистрати. И един-двама викарии — обърна се към херцогинята: — Кражбите по пътищата обикновено не се смятат за най-сигурното препитание.

— Томас — Грейс хвърли нервен поглед към херцогинята, която й се мръщеше. — Ваша светлост — поправи се, — има нещо, което трябва да знаете.

— Именно — сопна се той. — Кои са истинските ми приятели и доверени хора, например.

Грейс се присви, сякаш я бяха ударили, но Томас отхвърли мигновената вина, която прониза сърцето му. Беше имала предостатъчно време да го информира миналата нощ. Нямахше причина да се озове в тази ситуация неподготвен.

— Аз предлагам — каза Одли с небрежен, но уверен глас, — да говорите с госпожица Евърслей с по-голямо уважение.

Томас замръзна. За кой по дяволите се мислеше този мъж?

— Моля?

Главата на Одли се наклони съвсем леко на една страна и сякаш прокара внимателно език по зъбите си, преди да каже:

— О, не сме свикнали някой да ни говори като на мъж, а?

Сякаш нещо непознато нахлу в тялото на Томас. Нещо яростно и черно, с остри резци и зъби, и преди да се осъзнае, той се хвърли право към гърлото на Одли. Паднаха на пода с трясък и се претърколиха по килима до края на една маса. С голямо задоволство, Томас откри, че е възседнал „обичния“ си братовчед, притиснал с едната си длан гърлото му, докато другата бе стисната в смъртоносно оръжие.

— Спрете! — изпищя Грейс, но Томас не почувства нищо, когато сграбчи ръката му. Тя изглежда падна настрана, когато той вдигна юмрук и го заби в челюстта на Одли. Но Одли беше труден опонент. Бе имал години да се научи как да се бие мръсно, осъзна със закъснение Томас. В този момент, с ожесточено извъртане на торса си, Одли заби глава в брадичката му, зашеметявайки го за достатъчно дълго време, за да успее да вземе превес в схватката.

— Никога... повече... не ме удряй — изръмжа Одли и заби собствения си юмрук в лицето на херцога за финал.

Томас освободи един от лактите си, заби го силно в стомаха на Одли и бе възнаграден с тихо изсумтяване.

— Спрете! И двамата! — Грейс успя да се вмъкне между тях, което вероятно бе единственото нещо, което можеше да прекрати боя. Томас едва успя да спре навреме юмука си, преди да я удари в лицето.

— Трябва да се срамувате от себе си — каза тя и той би се съгласил с нея, само че все още дишаше твърде тежко, за да говори. А после стана очевидно, че думите ѝ са предназначени за него. Беше оскърбително и го изпълни с твърде недостойната за възхищение нужда да я притесни, както тя беше сторила с него.

— Може би ще е добре да се отдръпнете от моя, въъ... — погледна надолу, малко под кръста си, където се опираше тя в момента.

— О! — изписка Грейс и скочи на крака. Не пусна ръката на Одли обаче, и издърпа и него, разделяйки ги.

Той, от своя страна, изглеждаше повече от щастлив да бъде до нея.

— Ще се погрижите ли за раните ми? — попита я и погледна с цялата жалка скръб на бито пале.

— Вие не сте ранен — сопна се тя, после огледа Томас, който също се бе изправил. — Нито пък вие.

Херцогът разтърка челюстта си с мисълта, че лицата и на двама им ще я опровергават още преди падането на нощта.

А после баба му — о, ето един човек, който трябваше да дава уроци по доброта и цивилизованост — реши, че е време да се включи в разговора. Изобщо не бе изненадващо, че първото, което стори, бе да го удари по рамото.

— Веднага се извини! — сопна се тя. — Той е гост в нашия дом.

— Моят дом.

Лицето ѝ се вкамени при тези думи. Това бе единственото преимущество, което имаше над нея. Тя беше тук, и Томас можеше да се разполага с нея както му бе угодно.

— Той ти е първи братовчед — отвърна тя. — Предвид липсата на близки роднини в семейството ни, се предполага, че ще си нетърпелив да го поздравяш за добре дошъл сред нас.

Предполага се, помисли си Томас, гледайки предпазливо към Одли. Само че не го беше харесал от пръв поглед, не понасяше самодоволната му усмивка, нито внимателно заучената му безочливост. Познаваше този тип мъже. Този Одли не знаеше нищо за дълга и отговорността, а имаше наглостта да пристигне с танцова стъпка и да критикува?

А още повече, кой по дяволите казваше, че Одли действително беше негов братовчед? Пръстите на Томас се свиха, после се

отпуснаха, докато се опитваше да се успокои.

— Някой — каза той с отсечен и яростен глас, — би ли ми направил услугата да ми обясни как точно този мъж се озова в гостната ми?

Първата реакция бе мълчание, сякаш всички чакаха някой друг да се претраши. После Одли сви рамене, посочи с глава към херцогинята и каза:

— Тя ме отвлече.

Томас се обърна бавно към баба си.

— Вие сте го отвлякла — повтори той, не защото беше трудно да го повярва, а сякаш за да подчертае, че бе напълно очаквано от нея.

— Именно — отвърна тя остро. — И отново бих го сторила.

Томас погледна Грейс.

— Вярно е — каза тя. А после — проклятие — обърна се към Одли и изрече: — Съжалявам.

— Приемам извиненията ви, разбира се — отвърна той с достатъчно чар и еlegantност, за да влезе без покана в най-изисканите бални зали.

Отвращението на Томас трябва да се бе изписало на лицето му, защото когато Грейс го погледна, добави:

— Тя го отвлече!

Томас само завъртя очи. Не му се щеше да разисква въпроса.

— И ме принуди да участвам — измърмори.

— Разпознах го миналата нощ — обяви херцогинята.

— В тъмното? — попита със съмнение Томас.

— И с маска — отговори тя гордо. — Той е копие на баща си. Гласът му, смехът му, всичко в него.

Сега всичко придоби смисъл, разбира се. Портретът, разсеяността ѝ предишната нощ. Томас въздъхна и затвори очи, някак събирайки сили да се отнесе към нея с нежно състрадание.

— Бабо — каза той, обръщение, което трябваше да се приеме за маслиновата клонка, каквото и представляваше, след като обикновено я наричаше вие, — разбирам, че все още скърбите за сина си...

— Вашият чичо — прекъсна го тя.

— Моят чичо — поправи се, макар да бе трудно да мисли за него по този начин, след като никога не се бяха срещали. — Но изминаха тридесет години от смъртта му.

— Двадесет и девет — поправи го старицата остро.

Томас погледна Грейс, без да е сигурен защо. За подкрепа? За симпатия? Устните ѝ се разтегнаха извинително, но запази мълчание.

Той отново се обърна към баба си.

— Дълго време — каза той. — Спомените избледняват.

— Не и моите — отвърна тя надменно, — и определено не и тези, които имам за Джон. Вашият баща бях повече от доволна да забравя напълно...

— За това всички сме съгласни — прекъсна я Томас сурово, защото единственото по-нелепо нещо от сегашната ситуация, беше да си представи как баща му става свидетел на всичко това. — Сесил! — изрева отново и сви пръсти, за да не се поддаде на желанието да удуши някого. Къде по дяволите бе проклетата картина? Изпрати лакея да я вземе преди часове. Би трябвало да е проста задача. Със сигурност баба му все още не бе имала време да я закачи на стената на спалнята си.

— Ваша светлост! — чу откъм коридора и ето я картината за втори път тази сутрин, клатушкаше се между двамата лакеи, които се опитваха да я държат изправена, докато заобикаляха ъгъла.

— Сложете я, където и да е — нареди Томас.

Лакеите откриха празно място и оставиха картината на пода, внимателно подпирайки я срещу стената. И за втори път тази сутрин Томас откри, че се взира в лицето на отдавна мъртвия си чичо Джон.

Само че този път беше напълно различно. Колко пъти бе минавал покрай портрета, без да си прави труд да се вгледа внимателно? И защо да го прави? Не бе познавал човека, никога не бе имал причина да види нещо познато в изражението му.

Но сега...

Грейс първа намери думи, за да изрази чувствата си:

— О, Боже мой!

Томас се взря шокирано в мистър Одли. Сякаш самият той беше изобразен върху картината.

— Виждам, че сега никой не ми противоречи — обяви самодоволно баба му.

— Кой сте вие? — прошепна Томас, докато се взираше в мъжа, който можеше да бъде единствено негов братовчед.

— Името ми — запъна се госта, без да може да откъсне очи от портрета. — Рожденото ми име... Пълното ми име е Джон Огъстъс Кавендиш-Одли.

— Кои бяха родителите ви? — прошепна Томас. Но той не отговори и Томас чу собствения си глас да изтънява, докато настоя: — Кой беше баща ви?

Главата на Одли рязко се извърна.

— Кой по дяволите си мислиш, че беше?

Томас почувства как светът избледнява. Всеки миг, всеки спомен, всяко поемане на дъх, които го бяха карали да мисли, че знае кой е... всичко това изчезна, оставяйки го сам, оголен и напълно объркан.

— Вашите родители — каза той, а гласът му трепереше като листо на вятъра, — бяха ли венчани?

— Какво намекувате? — изръмжа Одли.

— Моля ви — умолително изрече Грейс, отново заставайки между двама им. — Той не знае — тя погледна Томас и той разбра какво се опитва да му каже. Одли не знаеше. Нямаше представа какво би значело, ако раждането му наистина е законно.

Грейс го погледна извинително, защото му съобщаваше и, че трябва да му кажат. Не можеха да запазят тази тайна, без значение какви са последиците. Тя каза:

— Някой трябва да обясни на мистър Одли...

— Кавендиш — сопна се херцогинята.

— Мистър Кавендиш-Одли — поправи се Грейс, вечния дипломат. — Някой трябва да му обясни, че... че... — трескаво огледа всеки от тях, а после погледът ѝ най-накрая се застоя върху изуменото лице на Одли. — Баща ви... мъжът на картината... тоест... ако приемем, че той е баща ви... той беше... по-големия брат на бащата на Негова светлост.

Никой не каза нищо.

Грейс прочисти гърлото си.

— Така че, ако... ако родителите ви са били наистина законно венчани...

— Такива бяха — рязко отвърна Одли.

— Да, разбира се. Нямам предвид, разбира се...

— Това, което има предвид — прекъсна я рязко Томас, защото за Бога, не можеше да понесе и минута повече от това, — е, че ако

наистина сте законен наследник на Джон Кавендиш, тогава вие сте херцога на Уиндъм.

А после зачака. Какво точно, не беше сигурен, но ролята му бе приключила. Беше казал своята част. Някой друг можеше да се намеси и да си изрази проклетото мнение.

— Не — най-накрая проговори Одли и седна в най-близкия стол.
— Не.

— Вие ще останете тук — обяви херцогинята, — докато този въпрос не се уреди по мое усмотрение.

— Не — повтори Одли с повече убеденост. — Няма да го направя.

— О, да, ще го сторите — отвърна тя. — Ако не го направите, ще ви предам на властите, като крадеца, който сте.

— Не бихте го направила — избъбри Грейс. И се обърна към въпросния мъж. — Тя никога не би го сторила. Не и ако вярва, че сте неин внук.

— Млъкнете! — изръмжа херцогинята. — Не знам какво си мислите, че правите, госпожице Евърслей, но не сте от семейството и нямате място в тази стая.

Томас пристъпи напред, за да се застъпи за нея, но преди да изрече и дума, Одли се изправи. Гърбът му беше вдървен като бастун, а погледа суров.

И за първи път, Томас вече не вярваше, че е излъгал за службата си в армията. Защото Одли изобразяваше офицер, когато нареди:

— Не й говорете по този начин никога повече.

Херцогинята се присви, изумена, че може да й говори по този начин и то, заради някой, когото тя считаше за недостоен за внимание.

— Аз съм ви баба — сопна се тя.

Одли не отмести очи от лицето ѝ.

— Това тепърва ще се уточнява.

— Какво? — избухна Томас, преди да има възможност да потисне реакцията си.

Одли го изгледа хладно и преценяващо.

— Да не се опитвате да ми кажете, че вие не мислите, че сте син на Джон Кавендиш?

Другият мъж сви рамене, внезапно изглеждайки повече като мошеника, на който се бе правил преди.

— Честно казано не съм сигурен, че искам да вляза във вашия очарователен малък клуб.

— Нямате избор — каза херцогинята.

Одли погледна встрани.

— Толкова сте любяща. Толкова грижовна. Истинска баба за пример.

Грейс издаде задавен звук, както би направил самият Томас — при други обстоятелства. Не, би се изсмял гласно, наистина. Но не сега. Не с потенциален узурпатор, стоящ в проклетата му гостна.

— Ваша светлост — каза Грейс колебливо, но той просто не искаше да я слуша сега. Не искаше да слуша нищо — ничии мнения, ничии предложения, нищо.

Мили Боже, всички го гледаха, чакаха да вземе решение, сякаш в него беше властта. О, ето това бе смешно. Вече дори не знаеше кой е, по дяволите. Никой, вероятно. Съвсем никой. Определено не и главата на семейството.

— Уиндъм... — започна баба му.

— Млъкни — сопна се той. Стисна зъби, в опит да не покаже слабост. Какво, по дяволите, трябваше да направи сега? Обърна се към Одли — Джак — предполагаше, че трябва да започне да го нарича така, след като не можеше съвсем да мисли за него като Кавендиш, или Бог да му е на помощ, Уиндъм. — Налага се да останете — каза и намрази гласа си, задето звучеше толкова изтощено. — Ние ще трябва... — мили Боже, едва можеше да повярва, че го казва. — Ние ще трябва да разрешим този въпрос.

Одли не отговори веднага, а когато го стори, звучеше също толкова уморен, колкото се чувстваше Томас:

— Може ли някой все пак да ми обясни... — той спря и притисна пръсти към слепоочията си. Томас добре познаваше това движение. Собствената му глава го болеше адски. — Може ли някой да ми разясни семейното родословие? — най-накрая попита Одли.

— Имах трима сина — каза отривисто херцогинята. — Чарлз бе най-големия, Джон — средния, а Реджиналд — най-малкия. Баща ви отиде в Ирландия, точно след като Реджиналд се ожени... — лицето ѝ придоби видимо изражение на неприязън и Томас завъртя очи, когато тя извърна глава в негова посока: — за неговата майка.

— Тя нямаше благородно потекло — отвърна Томас, защото по дяволите, това не беше тайна. — Баща ѝ притежаваше фабрики. Много, много фабрики — о, каква ирония. — Сега са наши.

Херцогинята не му обърна внимание, вместо това задържа вниманието си изцяло върху Одли.

— Бяхме уведомени за смъртта на баща ви през юли 1790 г. Една година след това, съпругът и най-големият ми син починаха от треска. Аз не се заразих. Най-малкият ми син вече не живееше в Белгрейв, така че и той бе пощаден. Чарлз все още не бе женен, а вярвахме, че Джон е умрял без наследник. Така Реджиналд стана херцог — кратка пауза, последвана от: — Не го очаквахме.

И тогава всички се обърнаха и погледнаха Томас. Чудесно. Той запази мълчание, отказвайки да даде какъвто и да било знак, че тя заслужава отговор.

— Ще остана — каза най-накрая Одли и макар да звучеше примирен, сякаш не му бе предложен избор, Томас не се заблуждаваше. Мъжът бе крадец, за Бога. Крадец, на когото бе даден шанс законно да отмъкне една от най-високите титли в тази страна. Да не споменаваме богатствата, които я съпътстваха.

Богатства, които бяха неизмерими. Понякога дори и за него.

— Много разумно от ваша страна — каза херцогинята, стискайки ръце. — Сега, ние...

— Но първо — прекъсна я Одли, — трябва да се върна в хана, за да прибера вещите си — хвърли поглед на гостната, сякаш се подиграваше с разкоша. — Колкото и да са оскъдни.

— Глупости — каза рязко херцогинята. — Вещите ви ще бъдат заменени — тя погледна надолу към пътническия му костюм. — С много по-качествени, ако мога да добавя.

— Не ви поисках разрешение — хладно отвърна Одли.

— Въпр...

— Освен това — прекъсна я той, — трябва да обясня на приятелите си.

Томас понечи да се намеси. Не можеше да позволи Одли да разпръсква слухове в областта. В рамките на седмица щяха да обиколят цяла Британия. Не би имало значение дали претенциите са доказани като безпочвени. Никой, никога нямаше да го съди по същия начин. Винаги щеше да има слухове.

Може да не е наистина херцог.

Има и друг претендент, не сте ли чули? Самата му баба го подкрепя.

Щеше да е проклет кошмар.

— Без да изпадам в подробности — добави сухо Одли, гледайки в негова посока. Това накара Томас да се чувства неудобно. Не му харесваше, че мислите му са разгадани толкова лесно. Особено от този мъж.

— Не изчезвайте — нареди му херцогинята. — Уверявам ви, ще съжалявате, ако го сторите.

— Няма причина за тревога — каза Томас и повтори това, което всички трябваше да знаят: — Кой би изчезнал при обещание за цяло херцогство?

Одли не изглеждаше развеселен. Томас не се интересуваше особено.

— Аз ще ви придружа — каза му Томас. Трябваше да прецени този мъж. Имаше нужда да види какво бе държанието му, какъв е без женска публика, която да очарова.

Одли го дари с присмехулна усмивка и повдигна лявата си вежда, точно като... мили Боже, беше плашещо... като херцогинята.

— Да се тревожа ли за безопасността си? — измърмори той.

Томас се насили да не отговаря. Следобедът едва ли се нуждаеше от още един юмручен бой. Но обидата беше силна. През целия си живот беше поставял Уиндъм на първо място. Титлата, наследството, земите. Нищо никога не бе за него, за Томас Кавендиш. За джентълмена роден в Линкълншир Англия, който обичаше музиката, но ненавиждаше операта, който предпочиташе да язди, отколкото да се вози в карета, дори когато времето беше лошо, който обожаваше ягоди, особено с бита сметана. Който бе пръв по успех в Кеймбридж и можеше да рецитира повечето сонети на Шекспир, но никога не го правеше, защото предпочиташе да обмисля всяка дума в ума си. Изглежда никога не бе имало значение, че намира удовлетворение във физическата работа, или че не търпеше неефективността. И никога не го беше грижа, че никога не бе придобил вкус към портото, или че намираше сегашния навик за смъркане на емфие най-меко казано глупав.

Не, когато настъпеше време за вземането на решения — каквито и да било решения — нищо от това нямаше значение. Той беше Уиндъм. Толкова бе просто.

И очевидно, също толкова сложно. Защото, лоялността към името и наследството му, бяха неоспорими. Щеше да направи каквото бе редно, каквото бе подобаващо. Винаги го правеше. Достойно за смях наистина, прекалено иронично, за да го обмисля. Правеше каквото трябва, защото беше херцога на Уиндъм. И изглежда правилното решение можеше да се окаже, да предаде собственото си име на един непознат.

Ако той не беше херцога... Това освобождаваше ли го? Можеше ли тогава да прави каквото си иска, да обира карети и да покварява девици, и каквото там решаваха да правят мъжете без отговорности?

Но след всичко, което беше направил, някой да предположи, че би поставил личната си изгода пред дълга към семейното име...

Не просто го заболя. Болката беше изгаряща.

А после Одли се обърна към Грейс, отправи ѝ дразнещо ласкателна си усмивка и каза:

— Аз съм заплаха за самата му идентичност. Със сигурност всеки разумен човек би поставил безопасността си под съмнение — Томас направи всичко възможно да задържи ръцете си — стиснати в юмруци — до тялото.

— Не, грешите! — изрече Грейс към Одли и Томас откри, че е странно успокоен от страстта в гласа ѝ. — Погрешно го преценявате. Херцогът... — тя спря за миг, задавяйки се с думата, но после изправи рамене и продължи: — Той е най-достойния мъж, когото някога съм срещала. Вие никога няма да сте в опасност в неговата компания.

— Уверявам ви — каза Томас гладко, докато гледаше новия си братовчед хладно, — каквито и бурни желания да изпитвам, няма да ги осъществя.

При тези думи Грейс насочи раздражението си към него.

— Казахте ужасно нещо — а после, по-тихо, така че само той да може да я чуе, добави: — и то след като те защитих.

— Но бяхте честен — призна Одли с кимване.

Двамата мъже срещнаха погледи и между тях се осъществи негласно споразумение. Щяха да пътуват до хана заедно. Нямаше да

задават въпроси, нямаше да изказват мнения... По дяволите, дори нямаше да говорят, освен при крайна необходимост.

Което чудесно устройваше Томас.

СЕДМА ГЛАВА

— Окото ви е посиняло.

Това беше първото нещо, което му каза Одли по време на пътуването, почти час, след като бяха тръгнали.

Томас се обърна и го погледна.

— Бузата ви е насинена.

Наближаваха пощенския хан, където Одли бе оставил вещите си, така че забавиха хода на конете. Гостът яздеше един от конюшните на Белгрейв. Томас не можа да не забележи, че е изключително опитен ездач.

Одли докосна бузата си без каквато и да било деликатност. Потупа я енергично с три пръста на дясната си ръка.

— Това не е нищо — каза той, очевидно преценявайки нараняването. — Определено не е толкова зле, колкото окото ви.

Томас го изгледа надменно. Защото наистина, как можеше да знае? Бузата беше насинена, и то доста.

Одли му хвърли удивително любезен поглед и продължи:

— Бил съм прострелван в ръката и намушкван в крака. А вие?

Томас не отвърна нищо, но почувства как стиска зъби и болезнено ясно усети колко шумно си поема въздух.

— Бузата е нищо — повтори Одли и отново погледна напред, очите му се фокусираха върху завоя на пътя точно пред тях.

Почти бяха стигнали до пощенския хан. Томас познаваше добре околността. По дяволите, притежаваше половината от нея.

Или мислеше, че я притежава. Кой знаеше вече? Може би той не бе херцога на Уиндъм. Какво щеше да означава, ако беше просто още един обикновен братовчед от семейство Кавендиш? Определено имаше достатъчно от тях. Може би не първи, но областта определено гъмжеше от втори и трети братовчеди.

Това бе интересен въпрос. Интересен, разбира се, беше единствената дума, която можеше да използва и която не го караше да избухне в лудешки смях. Ако той не беше херцога на Уиндъм, кой по

дяволите, беше? Притежаваше ли нещо? Имаше ли дърво, камък или скалисто парче земя, които да нарече свои?

А дали все още бе сгоден за Амелия?

Мили Боже. Той погледна през рамо към Одли, който, проклет да е, изглеждаше спокоен и невъзмутим, докато се взираше втренчено към хоризонта.

Щеше ли той да я получи? Земи, титла, всяко пени от сметките му — хайде, давай — нека сложим и годеница отгоре.

А съдейки по реакцията на Грейс към дразнещия мошеник, Амелия щеше да се влюби безумно, от пръв поглед.

Той изсумтя раздразнено. Ако денят се влошеше още повече, щеше да стигне до седмия кръг на ада преди слънцето да залезе.

— Ще си взема една халба — обяви Томас.

— Ейл? — попита Одли невярващо, сякаш не можеше да си представи херцога на Уиндъм да пие нещо толкова плебейско.

— Докато правите, каквото имате да правите — каза Томас. Погледна го с крайчеца на окото си. — Предполагам, че нямате нужда от моята помощ, за да си сгънете гащите.

Одли се обърна с вдигнати вежди.

— Не, освен ако имате предпочитания към бельото на другите мъже. Не бих си позволил да ви отнемам от радостите.

Томас хладно срещна погледа му.

— Не ме карайте да ви удрям отново.

— Щяхте да изгубите.

— А вие щяхте да умрете.

— Не и от вашата ръка — измърмори Одли.

— Какво казахте?

— Все още сте херцог — каза Одли със свиване на рамене.

Томас стисна юздите по-силно, отколкото беше необходимо. И, въпреки че знаеше точно какво има предвид Одли, откри, че е обхванат от заядливата дребнава нужда да го накара да го изрече. И така, с тон, остър и рязък, и да, като на херцог, той каза:

— С това имате предвид...

Одли се обърна. Изглеждаше мързелив и хладнокръвен, и напълно спокоен, което разяри Томас, защото Одли бе — или изглеждаше — като всичко, което той обикновено беше.

Но не и сега. Сърцето му биеше яростно, дланите го сърбяха и най-вече, светът сякаш се бе променил. Не той бе онзи, който бе загубил равновесието си. За разлика от всичко останало. Почти се страхуваше да затвори очи, защото когато ги отвореше, небето щеше да е зелено, а конете щяха да говорят френски, и всеки път, когато се опиташе да ходи, земята нямаше да е там, където очакваше.

А после Одли каза:

— Вие сте херцога на Уиндъм. Законът винаги е на ваша страна.

Томас наистина искаше да го удари отново. Особено след като това щеше да докаже, че Одли е прав. Никой в селото не би се осмелил да му противоречи. Би могъл да го пребие до смърт и останките му щяха да бъдат изметени настрана.

Три пъти ура за херцога на Уиндъм. Само помислете за всички предимства на титлата, от които никога не се бе възползвал.

Двамата стигнаха до пощенския хан и той хвърли юздите на конярчето, което дойде тичешком, за да ги поздрави. Боби, така се казваше. Томас го познаваше от години. Родителите му бяха арендатори — честни, трудолюбиви хора, които настояваха да носят кошница с маслени сладкиши в Белгрейв всяка Коледа, макар да знаеха, че семейство Кавендиш изобщо не се нуждаеше от храна.

— Ваша светлост — каза момчето със сияйна усмивка, въпреки че беше запъхтян от тичане.

— Нали ще се погрижиш добре за тях, Боби? — Томас кимна към оседлания кон на Одли, докато момчето поемаше поводите.

— Ще им обърна специално внимание, сър.

— Точно за това не бих ги поверил на никой друг — Томас му подхвърли една монета. — Ще се върнем след... час? — и погледна въпросително към Одли.

— Там някъде — потвърди той. После се обърна към Боби и погледна младежа право в очите, което Томас намери за изненадващо. — Не беше тук вчера — каза той.

— Не, сър — отвърна Боби. — Работя само пет дни седмично.

Томас се бе погрижил ханджията да получава малък бонус всеки месец, за да дава на по-младото момче допълнителен почивен ден. Не че някой, освен ханджията знаеше за това.

— Запозна ли се с Луси?

Луси? Томас заслуша с интерес.

— Черният скопец? — очите на Боби светнаха.

— Имаш скопец на име Луси? — попита Томас.

— Точно той — потвърди Одли, а после се обърна към Томас: — Дълга история.

— Голям красавец е — отвърна Боби, а очите му се ококориха от възхищение. Томас не можа да сдържи веселието си. Малкият беше луд по конете още от преди да може да ходи. Херцогът винаги бе мислил, че някой ден ще го наеме да управлява конюшните на Белгрейв.

— Самият аз много го харесвам — каза Одли. — Спасявал ми е живота един-два пъти.

Очите на Боби станаха кръгли като чинийки.

— Наистина ли?

— Наистина. Наполеон няма никакъв шанс срещу хубав британски кон като този — Одли хвърли поглед към конюшните. — Добре ли е той?

— Напоен и изчеткан е. Сам се погрижих.

Докато Одли се разпореждаше нелепо именувания му кон да бъде подготвен за връщането им вкъщи, Томас се отправи към пивницата. Предполагаше, че неприязънта му към Одли бе понамаляла — човек трябваше да уважава мъж, който бе толкова загрижен за един кон — но все пак, една халба ейл щеше да бъде напълно подходяща в ден като този.

Познаваше добре ханджията. Хари Гладиш бе израснал в Белгрейв и беше син на помощника на главния коняр. Бащата на Томас го бе преценил като подходяща компания за сина си — беше социално толкова по-ниско от Томас, че нямаше да има никакво съмнение кой е господаря.

„По-добре коняр, отколкото някой от града, често бе казвал бащата на Томас.“

Обикновено го заявяваше пред майка му, чието семейство нямаше благородно потекло.

Хари и Томас обаче спореха, кой ще командва, и то доста често. Като резултат от това, станаха близки приятели. Годиците ги бяха насочили по отредените им пътеки — бащата на Томас остави Хари да споделя уроците на Томас в Белгрейв, но нямаше намерение да спонсорира обучението му повече от това. Томас замина за Итън и

Кеймбридж, а после за блестящия разточителен Лондон. Хари бе останал в Линкълншир и накрая пое управлението на хана, който баща му беше купил, когато жена му получи неочаквано наследство. И макар сега да бяха, може би малко по-наясно с различията в социалното си положение, отколкото като деца, приятелството от детството им се бе доказало като удивително устойчиво.

— Хари — каза Томас и се плъзна върху един стол близо до бара.

— Ваша светлост — отвърна кръчмарят с лукавата усмивка, която винаги използваше, когато изричаше почетната му титла.

Томас понечи да се намръщи, заради дързостта му, после почти се изсмя. Само ако знаеше.

— Много хубаво око си имаш — додаде разговорливо Хари. — Винаги съм харесвал кралско лилавото.

Томас се сети за десет различни отговора, но накрая му липсваше енергия да изрече който и да е от тях.

— Една халба? — попита го приятелят му.

— От най-доброто ти.

Хари извади халба, после я постави върху бара.

— Изглеждаш ужасно — каза направо той.

— Преуморен?

— Не точно — отвърна Хари, клатейки глава. — Баба ти ли?

Добре познаваше баба му.

— Наред с всичко останало — каза Томас неопределено.

— Годеницата ти?

Томас примигна. Не беше мислил много за Амелия този следобед, което бе забележително, като се има предвид как почти я повали на ливадата преди шест часа.

— Имаш една — припомни му Хари. — Ей, толкова висока... — той посочи във въздуха.

Беше по-висока от това, помисли нехайно Томас.

— Руса — продължи кръчмаря, — не твърде хубавичка, но...

— Достатъчно — сопна се Томас.

Хари се ухили.

— Значи наистина е твоя годеница.

Херцогът отпи от ейла си и реши да го остави да си вярва.

— Сложно е — каза най-накрая.

Хари веднага се наклони над бара със съчувствено кимване. Наистина, беше роден за тази работа.

— Винаги е така.

След като се бе оженил за любимата си на деветнадесет години и сега имаше шест малки палавници, които създаваха хаос в къщичката зад хана, Томас не бе напълно убеден, че Хари е квалифициран да предлага преценката си по сърдечните проблеми.

— Имаше един човек тук вчера... — започна кръчмаря.

И все пак, със сигурност беше чул за всяка съзливиста история и тъжна съдба от тук до Йорк и обратно.

Томас изпи ейла си, докато бърборенето продължаваше. Не го слушаше наистина, но когато пресушаваше последните капки, му хрумна, че никога в живота си не е бил по-благодарен за безсмисленото дърдорене.

И тогава влезе мистър Одли.

Томас се взря в халбата си и се зачуди дали не трябва да си поиска още една. Да я изпразни за минута му звучеше доста привлекателно в момента.

— Добър ви ден, сър! — извика Хари. — Как е главата ви?

Томас вдигна поглед. Хари го познаваше?

— Много по-добре — отвърна Одли.

— Дадох му моята утринна отвара — каза Хари на Томас. После погледна отново към Одли. — Винаги върши работа. Просто попитайте херцога.

— Херцогът често ли се нуждае от лекарството, когато прекали?
— попита учтиво Одли.

Томас го погледна остро.

Хари не отговори. Беше видял погледа, който си размениха.

— Двамата познавате ли се?

— Повече или по-малко — каза Томас.

— Най-вече по-малко — добави Одли.

Хари погледна Томас. Очите им се срещнаха едва за секунда, но си размениха стотина въпроса, заедно с едно удивително успокояващо уверение.

Ако имаше нужда от него, Хари щеше да е на разположение.

— Трябва да тръгваме — каза Томас и избута назад стола си, за да се изправи. Обърна се към Хари и му кимна.

— Заедно ли сте? — попита Хари с изненада.

— Той е стар приятел — отвърна му. По-скоро го изсумтя.

Хари не го попита от къде. Винаги знаеше кои въпроси да не зададе. Обърна се към Одли.

— Не споменахте, че познавате херцога.

Той сви рамене.

— Не си ме питал.

Ханджията изглежда обмисли това, после се обърна отново към Томас.

— Спокойно пътуване, приятелю.

Томас наклони глава в отговор, а после се отправи към вратата, оставяйки Одли да го последва.

— Приятел сте със съдържателя — заяви Одли, щом излязоха навън.

Томас се обърна към него с широка, фалшива усмивка.

— Аз съм приятелски настроен човек.

И това бе последното нещо, което си казаха, докато не се озоваха на няколко минути езда от Белгрейв, когато Одли проговори:

— Ще ни трябва история.

Томас го изгледа подозрително.

— Допускам, че не желаете да се разчуе, че съм ваш братовчед — син на по-големия брат на баща ви — докато не получите потвърждение.

— Наистина — каза Томас. Гласът му беше рязък, но най-вече, защото бе ядосан на себе си, че не е повдигнал по-рано въпроса.

Погледът, който Одли му отправи, беше ослепително дразнещ. Започна с усмивка, която бързо се превърна в самодоволно подсмиване.

— Да бъдем стари приятели, тогава?

— От университета? — предложи Томас.

— Тъъ, не. Боксирате ли се?

— Не.

— Фехтовка? — продължи Одли.

Като професионалист.

— Sprawям се прилично — отвърна херцогът и сви рамене.

— Значи това е нашата история. Учили сме заедно. Преди години.

Томас продължи да гледа право напред. Белгрейв се извисяваше наблизо.

— Уведомете ме, ако искате да се поупражнявате — каза той.

— Имате ли екипировка?

— Всичко, от което може да се нуждаете.

Одли хвърли поглед към Белгрейв, който сега бе надвиснал над тях като каменен великан, закривайки последните лъчи на слънцето.

— Също и всичко, от което човек не се нуждае, предполагам.

Томас не отговори, само се плъзна от седлото си и подаде юздите на чакащия лакей. Отправи се навътре, нетърпелив да обърне гръб на мъжа зад себе си. Не че искаше да го унижи, не точно. По-скоро желаше да го забрави.

Само като си помислеше, колко прекрасен бе животът му само преди дванадесет часа.

Не, нека са осем. Осем и би се позабавлявал малко и с Амелия.

Да, това беше преломната точка между стария му живот и новия. След Амелия, преди Одли.

Съвършено.

Но силата на един херцог, колкото и да бе голяма, не се простираше до връщане на времето назад, и така, отказвайки да бъде нещо друго, освен изтънчения, напълно въздържан мъж, какъвто бе преди, той даде на иконома няколко бързи заповеди какво да прави с мистър Одли, а после влезе в гостната, където баба му чакаше с Грейс.

— Уиндъм — бързо каза баба му.

Той рязко ѝ кимна.

— Поръчах да качат нещата на мистър Одли в синята копринена спалня.

— Отличен избор — отвърна баба му. — Но трябва да повторя. Не се обръщайте към него с мистър Одли в мое присъствие. Не познавам тези Одли и не искам да ги познавам.

— Съмнявам се, че и те ще поискат да се запознаят с вас — дойдоха думите на мистър Одли, който бе влязъл в стаята бързо и тихо.

Томас погледна баба си. Тя повдигна леко едната си вежда, сякаш за да изтъкне собствената си величественост.

— Мери Одли е сестра на покойната ми майка — заяви Одли. — Тя и съпругът ѝ, Уилям Одли се погрижиха за мен след раждането ми.

Отгледаха ме като техен син и по моя молба, ми дадоха името си. Нямам намерение да се отказвам от него.

Томас не можа да се въздържи. Наслаждаваше се на размяната на реплики.

Тогава Одли се обърна към Грейс и се поклони.

— Можете да се обръщате към мен с мистър Одли ако желаете, госпожице Евърслей.

Грейс направи идиотски малък реверанс, после погледна към Томас. За какво? За да поиска позволение?

— Тя не може да ви изхвърли за това, че използвате законното му име — каза Томас нетърпеливо. Мили Боже, това ставаше досадно. — А ако го стори, ще ви осигурия доживотно наследство, а нея ще изпратя в някой далечен имот.

— Изкушаващо е — промълви Одли. — Колко далеч може да бъде изпратена?

Томас почти се усмихна. Колкото и дразнещ да беше, Одли го забавляваше понякога.

— Обмислям да увелича нашите земи — измърмори той. — Западните острови са прекрасни по това време на годината.

— Жалък сте — изсъска баба му.

— Защо да я държа? — зачуди се на глас. А после, тъй като денят беше дяволски дълъг и комфортът, който му бе осигурил ейла се изпари, отиде до бюфета и си наля едно питие.

Грейс заговори, както често правеше, когато мислеше, че е задължена да защити херцогинята:

— Тя ви е баба.

— А, да, кръвта — въздъхна Томас. Започваше да се чувства замаян. А даже не бе и леко пиян. — Казвали са ми, че кръвта вода не става. Жалко — той погледна към Одли. — Скоро ще го разберете.

Одли само сви рамене. Или може би не. Може би Томас просто си го въобрази. Трябваше да се махне от тук, от тези трима души, от всичко, което крещеше Уиндъм или Кавендиш, или Белгрейв, или което и да е от другите петнадесет титли, прикачени към името му.

Той се обърна и погледна право към баба си.

— А сега работата ми тук приключи. Върнах блудния син в обичните ти обятия и всичко в света е наред. Не в моя свят — не можа да устои да не добави, — но в нечий свят, сигурен съм.

— Не и в моя — каза Одли с бавна, безгрижна усмивка. — В случай, че се интересувате.

Томас само го изгледа.

— Не се интересувам.

Одли се усмихна любезно, а Грейс, Бог да я благослови, изглеждаше готова да скочи помежду им, ако отново се нападнат.

Той наклони глава към нея в ироничен поздрав, после изпи остатъка от ликьора си на една шокиращо голяма глътка.

— Аз излизам.

— Къде? — настоя да знае херцогинята.

Томас спря до вратата.

— Все още не съм решил.

Наистина, нямаше значение. Където и да е, щеше да е добре. Само не тук.

ОСМА ГЛАВА

— Това не е ли Уиндъм, ей там?

Амелия примигна и закри очи с ръка, тази сутрин бонето ѝ вършеше „много добра“ работа, докато гледаше към отсрещната страна на улицата.

— Изглежда, че е той, нали?

По-малката ѝ сестра Мили, която я придружаваше в разходката ѝ до Стамфорд, се наклони към нея, за да види по-добре.

— Мисля, че наистина е Уиндъм. Майка ще е доволна.

Амелия нервно хвърли поглед през рамо. Държането на майка ѝ, която беше в близкия магазин, наподобяваше на кълвач. Цяла сутрин не спря да кълве — Амелия направи това, не прави онова. Сложи си бонето, ще ти се появят лунички. Бъди по-изтънчена, инак херцогът никога няма да се накани да се ожени за теб.

Кълвеше ли, кълвеше... кълвеше, кълвеше, кълвеше...

Амелия никога не бе могла да направи връзка между стойката си докато е сама в стаята им за закуска и невъзможността на годеника си да избере дата за сватбата, но пък и никога не бе могла да разбере, как майка ѝ успяваше да узнае точно коя от дъщерите ѝ е отгризнала парченце от марципана или без да иска е пуснала кучетата в къщата, или — Амелия трепна, за това вината беше нейна, — е преобърнала нощното гърне.

Върху любимата рокля на майка си.

Примигвайки, за да се съсредоточи, тя погледна от другата страна на улицата към мъжа, който ѝ бе посочила Мили.

Не можеше да е Уиндъм. Вярно, въпросният мъж твърде много приличаше на годеника ѝ, но беше доста... как бе думата...?

Раздърпан.

Само че, раздърпан беше малко меко казано.

— Пиян ли е? — попита Мили.

— Това не е Уиндъм — каза убедено Амелия.

Защото Уиндъм никога не се клатушкеше.

— Наистина мисля...

— Не е — но не беше толкова сигурна.

Мили мълча цели пет секунди.

— Трябва да кажем на майка.

— Не трябва да кажем на майка — изсъска Амелия и рязко се извъртя с лице към нея.

— Ох! Ами, боли ме!

Амелия с неохота отпусна пръстите си, които стискаха ръката на сестра ѝ.

— Изслушай ме, Мили. Няма да кажеш нито дума на майка. Нито... дума. Разбра ли ме?

Мили ококори очи.

— Значи наистина мислиш, че е Уиндъм.

Амелия преглътна, несигурна какво да стори. Мъжът определено приличаше на херцога и ако беше той, нейно задължение бе да му помогне. Или да го скрие. Имаше усещането, че той би предпочел да е второто.

— Амелия? — прошепна Мили.

Амелия се опита да не ѝ обръща внимание. Трябваше да помисли.

— Какво ще правиш?

— Тихо — прошепна яростно тя. Нямаше много време да измисли как да постъпи. Майка ѝ щеше да се появи от магазина за дрехи всеки момент, а тогава...

Мили Боже, дори не искаше да си представя сцената.

В този миг мъжът от другата страна на улицата се обърна и я погледна. Той примигна няколко пъти, сякаш се опитваше да си я спомни. Препъна се, после се изправи, отново се препъна и най-накрая се подпря на една каменна стена и се прозя, докато търкаше окото си с опакото на дланта си.

— Мили — каза бавно Амелия. Все още гледаше Уиндъм — защото със сигурност това беше той — и в последния момент откъсна поглед, за да е обърне към сестра си. — Можеш ли да лъжеш?

Очите на сестра ѝ определено заблестяха.

— Като циганин.

— Кажу ми на майка, че съм видяла Грейс Евърслей.

— Приятелката на Елизабет?

— Тя е и моя приятелка.

— Е, тя е повече на Елизабет...

— Няма значение чия приятелка е — сопна се Амелия. — Просто ѝ кажи, че съм видяла Грейс, а Грейс ме е поканила в Белгрейв.

Сестра ѝ примигна няколко пъти. Заприлича доста на сова, помисли си Амелия. После Мили каза:

— Толкова рано сутрин?

— Мили!

— Просто се опитвам да се уверя, че историята ни е убедителна.

— Хубаво, да. Толкова рано сутрин — беше малко рано за посещение, но Амелия не можеше да измисли друго. — Няма нужда да обясняваш нищо. Майка само ще се засуети, ще каже нещо от сорта, че е странно и толкова.

— Просто ще ме оставиш тук на улицата ли?

— Ще се оправяш.

— Знам, че ще се оправя — сопна се сестра ѝ, — но майка ще възрази.

Проклятие, мразеше, когато Мили е права. Бяха излезли за нещо сладко и трябваше да се върнат заедно. Сестра ѝ беше на седемнадесет и напълно способна да премине покрай три магазина сама, но майка им винаги казваше, че възпитаните млади дами никога не се разхождат без придружител.

На лейди Кроуланд не ѝ беше забавно, когато Амелия я бе попитала дали това включва и нужника. Очевидно възпитаните млади дами не казваха и думата „нужник“.

Бързо погледна през рамо. Слънцето осветяваше прозореца на магазина за дрехи и бе трудно да види вътре през отразяващата се светлина.

— Мисля, че все още е в задното помещение на магазина — каза Мили. — Спомена, че планира да пробва три различни рокли.

Което значеше, че почти сигурно ще пробва осем, но все пак, не можеха да разчитат на това.

Амелия помисли бързо, после каза на Мили:

— Кажи ѝ, че Грейс е трябвало да си тръгне веднага, така че не съм имала време да вляза и сама да я информирам за промяната в плановете. Кажи ѝ, че не е имала избор. Херцогинята се е нуждаела от нея.

— Херцогинята — повтори Мили и кимна. Всички добре познаваха херцогинята.

— Майка няма да възрази — увери я Амелия. — Ще е доволна, сигурна съм. Винаги си търси повод да ме изпрати към Белгрейв. Сега върви — тя леко побутна сестра си, после размисли и отново я дръпна. — Не, недей. Не още.

Мили я погледна със силно раздражение.

— Дай ми един миг, за да го прикрия.

— За да прикриеш себе си — отвърна нахално Мили.

Амелия потисна желанието да разтърси здраво сестра си и вместо това я изгледа сурово.

— Можеш ли да направиш това?

Мили се нацупи, че дори я пита подобно нещо.

— Разбира се.

— Добре — Амелия бързо кимна. — Благодаря — направи една крачка, после добави: — Не гледай.

— О, вече искаш прекалено много — предупреди я Мили.

Амелия реши, че не може да настоява. Ако позициите им бяха разменени, тя никога не би отместила поглед.

— Хубаво. Само не казвай нито дума.

— Дори и на Елизабет?

— На никого.

Мили кимна и Амелия знаеше, че може да ѝ се довери. Елизабет можеше и да не знае как да си държи устата затворена, но Мили — с подходяща мотивация — мълчеше като гроб. И след като Амелия бе единствения човек, който знаеше точно как вносните пури на лорд Кроуланд се бяха наквасили от преобърнатия чайник — майка ѝ мразеше пурите и затова обяви, че лично тя не се интересува от залавянето на виновника...

Е, нека кажем, че Мили имаше достатъчно мотивация да си държи езика зад зъбите.

Амелия отправи още един поглед към сестра си и се втурна през улицата като се стараеше да избегне локвите, появили се от дъжда миналата нощ. Тя приближи Уиндъм — все още някак си надявайки се, че не е той — и с колебливо навеждане на глава, попита:

— Ъм, Ваша светлост?

Той вдигна очи. Примигна. Наклони глава настрани, после трепна, сякаш движението не беше много умно.

— Моята булка — отвърна й просто.

И почти я събори на земята с дъха си.

Амелия се възстанови бързо, после сграбчи ръката му и здраво го стисна.

— Какво правите тук? — прошепна тя. Огледа се трескаво. Улиците не бяха много оживени, но всеки можеше да се появи. — И велики Небеса, какво е станало с окото ви?

Имаше удивителна синина, започваща от носа и разпростираща се чак до слепоочието му. Никога не бе виждала нещо подобно. Беше много по-лоша от тази на Елизабет, когато Амелия, без да иска я бе ударила с бухалката за крикет.

Той докосна наранената кожа, сви рамене и сбърчи нос, очевидно обмисляйки въпроса й. После отново погледна към нея и наклони глава на една страна.

— Ти си моята булка, нали?

— Не още — промърмори Амелия.

Той я изгледа със странна, напрегната концентрираност.

— Мисля, че все още си.

— Уиндъм — каза тя в опит да го прекъсне.

— Томас — поправи я той.

Амелия почти се разсмя. Сега ли бе времето за позволение да използва малкото му име?

— Томас — повтори тя, най-вече за да му попречи я прекъсва. — Какво правиш тук? — и когато той не й отговори, додаде: — В този вид?

Томас се втренчи неразбиращо в нея.

— Пиян си — прошепна му яростно.

— Не — отвърна той, докато го обмисляше. — Бях пиян миналата нощ. Сега съм неразположен.

— Защо?

— Трябва ли ми причина?

— Ти...

— Защото имам причина. Не ми се ще да я споделям с теб, но наистина имам причина.

— Трябва да те заведа у дома — реши Амелия.

— У дома — той кимна с вирната глава и ужасно философски вид. — Ето, това е интересна дума.

Докато Томас говореше глупости, Амелия огледа нагоре и надолу улицата, търсейки нещо — каквото и да е — което можеше да ѝ даде знак как бе стигнал до тук миналата нощ.

— Ваша светлост...

— Томас — поправи я той с доста крива усмивка.

Тя вдигна длан към него с разперени пръсти, повече за да контролира собственото си раздражение, отколкото за да му се скара.

— Как стигна до тук? Къде е каретата ти?

Той обмисли въпроса.

— Не знам точно.

— Добри ми Боже — измърмори Амелия.

— Такъв ли е? — зачуди се той. — Той добър ли е? Наистина?

Тя простена.

— Ти си пиан.

Томас се втренчи продължително в нея, а после, точно когато тя отвори уста, за да му каже, че трябва да намерят каретата му веднага, рече:

— Може да съм малко пиан — прочисти гърло. — Все още.

— Уиндъм — отвърна тя с най-строгия си глас. — Със сигурност...

— Томас.

— Томас — Амелия стисна зъби. — Със сигурност си спомняш как си стигнал до тук.

Отново последва онова идиотско мълчание, а после:

— С кон.

Прекрасно. Точно от това се нуждаеха.

— В карета! — каза ведро той, а после се разсмя на собствената си шега.

Тя се взря невярващо в него. Кой беше този мъж?

— Къде е каретата? — попита през зъби.

— О, ей там — отвърна ѝ и махна неопределено зад себе си.

Амелия се обърна. „Ей там“ изглежда бе произволен уличен ъгъл. Или можеше да е улицата, която продължаваше зад ъгъла. Или, ако се съдеше по сегашното му състояние, той можеше да говори за целия Линкълншир, чак до залива и от там до Северно море.

— Можеш ли да си по-точен? — попита го и добави много бавно и преднамерено отчетливо: — Можеш ли да ме заведеш до там?

Той се наклони и изглеждаше много радостен, докато изричаше:

— Бих могъл...

— Ще го направиш.

— Звучиш като баба ми.

Тя сграбчи брадичката му и го накара да стои неподвижно, докато не застанаха очи в очи.

— Никога не казвай това отново.

Томас примигна няколко пъти, а после каза:

— Харесвам те властна.

Амелия го пусна, сякаш се бе изгорила.

— Жалко — изстена херцогът и погали брадичката си, където го бе докоснала. Оттласна се от каменната стена и застана изправен, залитайки само за секунда, преди да запази равновесие. — Ще тръгваме ли?

Амелия кимна с намерението да го следва, докато той не се обърна към нея със слаба усмивка и не каза:

— Предполагам, че няма да поемеш ръката ми?

— О, за Бога — промърмори тя.

Плъзна ръка в неговата и заедно тръгнаха по главната улица, насочвайки се към страничната алея. Той определяше посоката, но Амелия му помагаше да пази равновесие и напредваха бавно. На няколко пъти Томас се препъна, а тя можеше да види, че внимателно следи стъпките си и от време на време нарочно спира, преди да се опита да мине по калдъръма. Най-накрая, след като пресякоха две улици и завиха покрай един ъгъл, те стигнаха до средно голям, почти празен площад.

— Мислех, че беше тук — каза Уиндъм, извивайки врат.

— Там — Амелия рязко посочи с пръст по доста неприличен начин. — В далечния ъгъл. Твоята ли е?

Той присви очи.

— Да.

Тя дълбоко и обнадеждено си пое дъх и го поведе през площада към чакащата карета.

— Мислиш ли — промърмори Амелия, докато се обръщаше към ухото му, — че можеш да се държиш все едно не си пиан?

Той ѝ се усмихна, изражението му изразяваше прекалено голямо превъзходство за някой, който се нуждае от помощ, за да стои изправен.

— Джак Кочияша! — извика Томас. Гласът му бе отривист и авторитетен.

Амелия беше впечатлена пряко себе си.

— Джак Кочияша? — измърмори. Не бяха ли всички Джон Кочияша?

— Смених имената на всичките си кочияши на Джак — каза Уиндъм някак между другото. — Мисля да направя същото и с кухненските прислужници.

Тя едва успя да устои на импулса да провери челото му за треска. Кочияшът, който беше задрямал на седалката, се сепна и скочи.

— Към Белгрейв — каза величествено Уиндъм и протегна ръка, за да помогне на Амелия да се качи в каретата. Много добре имитираше някой, който не е изпил три бутилки джин, но тя не бе сигурна, че иска да разчита на него за помощ.

— Няма как, Амелия — каза ѝ той. Гласът му бе топъл, а усмивката леко дяволита. За миг прозвуча почти като себе си, винаги под контрол, винаги доминиращ в разговора.

Тя постави ръка в неговата и да не би той... нима тя... почувства стисване...

Съвсем леко, нищо прелъстително, нищо дяволито. Но беше странно интимно, говореше за споделени спомени и бъдещи срещи.

А после изчезна. Просто така. Тя седеше в каретата, а той бе до нея, изтегнат като пиан джентълмен, какъвто знаеше, че е. Амелия целенасочено погледна към седалката срещу нея. Можеше и да са сгодени, но Томас със сигурност не трябваше да заема мястото до нея. Не и когато бяха сами в затворена карета.

— Не ме моли да се возя срещу посоката на движение — каза той и поклати глава. — Не след...

— Не казвай нищо повече — тя бързо се зае споменатото място.

— Нямаше нужда да се местиш — лицето му имаше напълно нетипично за него изражение. Почти като на ранено пале, но с жилка на мошеник.

— Беше от чувство за самосъхранение — тя го изгледа подозрително. Бе виждала такава бледа кожа преди. Най-малката ѝ

сестра имаше изключително чувствителен стомах. Уиндъм изглеждаше точно като Лидия, преди да повърне. — Колко си изпил?

Той сви рамене, очевидно решил, че няма смисъл от повече опити за заблуда.

— Съвсем не толкова, колкото би трябвало.

— Това нещо, което... правиш често ли е? — попита го много внимателно.

Томас не отговори веднага. Най-накрая додаде:

— Не.

Тя бавно кимна.

— И аз така си помислих.

— Изключителни обстоятелства — каза ѝ, а после затвори очи.
— Исторически.

Амелия го погледа няколко секунди, позволявайки си лука да изучи лицето му, без да се тревожи какво би си помисли той. Изглеждаше уморен. Наистина изтощен, но най-вече изглеждаше... обременен с тежък товар.

— Не съм заспал — каза той, макар да не отвори очи.

— Това е достойно за похвала.

— Винаги ли си толкова саркастична?

Тя не отвърна веднага и не след дълго изрече:

— Да.

Томас отвори едното си око.

— Наистина?

— Не.

— Но понякога?

Почувства как се усмихва.

— Понякога. Малко по-често, когато съм със сестрите си.

— Хубаво — той отново затвори очи. — Не мога да понасям жена без чувство за хумор.

Тя поразмишлява върху това за миг, в опит да разбере, защо заключението не ѝ хареса. Най-накрая попита:

— Намиращ ли разлика между хумора и сарказма?

Той не ѝ отговори, което я накара да съжали за въпроса. Трябваше да помисли по-добре, преди да задава сложни въпроси на мъж, който вони на алкохол. Тя се обърна и погледна през прозореца. Бяха оставили Стамфорд зад себе си и сега пътуваха на север, по пътя

за Линкълншир. Амелия бе почти напълно сигурна, че това е същия път, по който бе пътувала Грейс в нощта, в която тя и херцогинята бяха нападнати от разбойниците. Вероятно се бе случило по-далеч от града, обаче. Ако тя обираше карета, със сигурност щеше да избере по-единено място. Освен това, помисли си извивайки врат, за да види по-добре през прозореца, не виждаше каквито и да е удобни места за криене. Един разбойник не се ли нуждаеше от място, където да се притаи и да чака?

— Не.

Тя се стресна, после погледна ужасена Уиндъм. На глас ли беше мислила?

— Не мисля, че хуморът и сарказмът са едно и също нещо — каза той. Интересно, очите му все още бяха затворени.

— Едва сега отговаряш на въпроса ми?

Той леко сви рамене.

— Трябваше да помисля.

— О! — Амелия отново насочи вниманието си към прозореца и се подготви да възобнови фантазиите си.

— Беше сложен въпрос — продължи той.

Тя отново се обърна. Очите му бяха отворени и съсредоточено се взираха в лицето ѝ. Изглеждаше малко по-трезвен, отколкото преди няколко минути. Което не му придаваше вид на оксфордски професор, но изглеждаше способен да поддържа обикновен разговор.

— Наистина зависи — каза Томас, — от обекта на сарказма. И от тона.

— Разбира се — отвърна му, макар все още да не бе сигурна, че е с всички си.

— Повечето мои познати използват сарказма като обида, така че не, не го намирам за едно и също нещо с хумора — той я погледна леко въпросително и тя осъзна, че желае да чуе мнението ѝ по въпроса. Което бе поразително. Беше ли искал мнението ѝ до сега? За каквото и да било?

— Съгласна съм — отвърна му.

Томас се усмихна. Съвсем леко, сякаш някое по-силно движение можеше да предизвика гадене.

— И аз така сметнах — направи пауза, само за секунда. — Благодаря, между другото.

Беше почти притеснително колко прекрасно се почувства, когато чу тези думи.

— Пак заповядай.

Усмивката му си остана лека, но бе малко иронична.

— Мина известно време, откакто някой ме е спасявал.

— Предполагам, че е минало известно време, откакто си се нуждаел от спасяване — Амелия се облегна назад и се почувства странно доволна. Повярва му, когато бе казал, че няма навик да пие толкова много и беше доволна от това. Имаше малко опит с пийващи си мъже, но каквото бе видяла — обикновено по балове, на които родителите ѝ бяха позволили да остане до по-късно от обичайното — не я беше впечатлило.

Все пак, не можа да се въздържи и се почувства доволна, че го бе видяла такъв. Томас винаги беше под контрол, винаги напълно овладян и уверен. Не само, че бе херцога на Уиндъм, втори по ранг след малцина мъже в Британия. Той си беше такъв — с авторитетен маниер, с хладна интелигентност. Стоеше в дъното на стаята, оглеждаше тълпите и хората искаха да му позволят да поеме контрола. Искане той да взема решенията, да им казва какво да правят.

Джон Дън^[1] се беше объркал. Някои мъже бяха острови сами по себе си. Херцогът на Уиндъм беше такъв. Винаги е бил, дори в най-ранните ѝ спомени.

С изключение на този момент, сега, той имаше нужда от нея.

Имаше нужда от нея.

Беше вълнуващо.

А най-хубавата част от всичко бе, че дори не го осъзнаваше. Не трябваше да моли за това. Тя видя, че се нуждае от помощ, прецени ситуацията и действа.

Тя вземаше решенията. Тя пое контрол.

А на него му хареса. Беше казал, че я харесва властна. Почти ѝ стигаше, за да поиска сама да се прегърне.

— На какво се усмихваш? — попита той. — Изглеждаш много доволна.

— На нещо, което никога няма да разбереш — отвърна Амелия без следа от горчивина.

Тя не изпитваше недоволство заради самообладанието му. Завиждаше му за него.

— Нечестно е от твоя страна — измърмори Томас с леко обвинение в гласа.

— Казах го като комплимент — отвърна му, макар да знаеше, че няма да разбере и това.

Една от веждите му се повдигна.

— Тогава ще трябва да ти се доверя.

— О, никога не бих излъгала за комплимент — отвърна тя. — Не ги давам случайно. Мисля, че трябва да значат нещо, нали?

— Дори, ако човекът не разбира значението им?

Тя се усмихна.

— Дори тогава.

Томас се усмихна на свой ред, малка иронична усмивка само с крайчеца на устата. Но беше пълна с хумор и може би дори с лека привързаност, и за първи път в живота си, Амелия Уилоуби започна да мисли, че бракът с херцога на Уиндъм може да е нещо повече от задължение, нещо по-голямо от социален ранг.

Наистина, можеше да се окаже най-приятното усилие.

[1] Джон Дън /1572–1631/ — английски поет и англикански проповедник. Тук става дума за известния израз „никой човек не е остров“ от произведението на Дън, „Молитви при неочаквани случаи“ — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Вероятно беше добре, че все още имаше прекалено много алкохол във вените му, когато Амелия дойде при него, размишляваше Томас, защото нямаше достатъчно разум, за да се ужаси. А сега — когато останките от снощния му „подвиг“ блъскаха в лявото му слепоочие и пулсираха в дясното — той сметна, че тя вече е видяла най-лошото и не бе избягала с писъци. Всъщност, Амелия изглеждаше доста доволна да пътува в каретата с него, да го мъмри леко и да върти очи.

Мисълта за това би го накарала да се усмихне, ако внезапна неравност по пътя не бе блъснала мозъка му в черепа — стига това наистина да беше възможно. Нямаше научни познания по анатомия, но този вариант изглеждаше много по-вероятен, от това, което почувства, а именно, че една наковалня влетя през прозореца и се вряза в лявото му слепоочие.

А, защо дясното го болеше по същия начин, той можеше само да предполага, че е от симпатия към другото.

Томас простена непривлекателно и силно стисна основата на носа си, сякаш болката от това, можеше да бъде достатъчна, за да блокира другата.

Амелия не каза нищо, всъщност дори не изглеждаше така сякаш си мисли, че трябва да каже нещо — още повече затвърждавайки новопоявилата се вяра, че е най-великолепната жена. Просто стоеше там, а лицето ѝ бе удивително спокойно, като се имаше предвид, че той изглежда като самата смърт, готов да повърне върху нея.

Да не споменаваме окото му. Миналата нощ изглеждаше доста зле. Томас не можеше да си представи какъв отънък бе придобило сега.

Той си пое дълбоко дъх, отвори очи и хвърли поглед към Амелия, без да маха ръка от лицето си, която между другото не извърши никакъв магически ефект върху носа му.

— Главата ли? — попита тя учтиво.

Бе го чакала да ѝ обърне внимание, осъзна той.

— Адски ме боли.

— Има ли нещо, което можеш да вземеш за това? Лауданум, може би?

— Боже, не — почти загуби съзнание при тази мисъл. — Ще ме довърши напълно.

— Чай? Кафе?

— Не, това, от което се нуждая, е...

Лошия Гладиш.

Защо не бе помислил за това по-рано?

Глупаво име, но след като до него се приблягваше, когато човек се е държал глупаво, предполагаше, че името бе подходящо. Хари Гладиш го бе усъвършенствал през едно далечно лято, когато бяха на осемнадесет.

Бащата на Томас беше избрал да прекара сезона в Лондон, оставяйки го да се оправя сам в Белгрейв. Той и Хари си поживяха. Нищо прекалено разгулно, макар по това време да се смятаха за най-лошия вид развратници. След като бе видял как други млади мъже предпочитат да се покваряват в Лондон, сега Томас гледаше назад към онова лято с известно веселие. В сравнение с другите, той и Хари бяха невинни като агънца. Но въпреки това, пиеха твърде много и твърде често, а, Лошия Гладиш приеман на сутринта — със стиснат нос и треперене — ги беше спасявал повече от веднъж.

Или поне им помагаше да вървят достатъчно изправени, за да стигнат до леглата си, където да прекарат в сън остатъка от страданието си.

Погледна към Амелия.

— Имаш ли свободен още половин час?

Тя посочи около себе си.

— Очевидно съм свободна през целия ден.

Това беше малко неловко.

— А, да — той прочисти гърло и се опита да стои изправен като нея, — съжалявам за това. Надявам се да не си била принудена да изоставиш важни планове.

— Само плановете за модистката на шапки и обуцаря — тя се престори на нацупена, но всеки можеше да види, че всъщност се

усмихва. — Опасявам се, че ще остана без шапки и обувки през зимата.

Томас вдигна един пръст.

— Само за момент — после се протегна към отсрещната стена и удари два пъти с юмрук по нея. Каретата веднага спря. Обикновено би скочил, за да даде инструкции на кочияша, но със сигурност, този път можеше да му бъде простено, че пести движенията си. Последното нещо, което искаше всеки от тях, бе да повърне вътре.

Веднага щом указанията бяха дадени, а кочияшът ги поведе по пътя им, той се настани отново на седалката, чувствайки се определено по-весел само при мисълта за Лошичкия, който го очакваше. Хари щеше да се зачуди, защо е пил и, защо го е сторил някъде другаде, но никога нямаше да попита. Поне не този следобед.

— Къде отиваме? — попита Амелия.

— В „Щастливия заек“.

Беше малко встрани от пътя им, но не много.

— Пощенският хан?

Именно.

— Там ще ме излекуват.

— В „Щастливия заек“? — тя изглежда се съмняваше.

— Довери ми се.

— Каза мъжът, който воня на джин — отвърна му с поклащане на глава.

Той я погледна и вдигна една вежда, извивайки я по известния царствен начин на семейство Уиндъм.

— Не съм пил джин — *мили Боже, имаше по-добър вкус от това.*

Амелия изглеждаше така сякаш може да се усмихне.

— Толкова съжалявам. Какво пи, тогава?

Томас бе убеден, че това не е типа разговор, който човек води с годеницата си, но в тази среща нямаше нищо, което човек би трябвало да прави или да вижда, или да казва с годеницата си.

— Ейл — отвърна й той. — Опитвала ли си го някога?

— Разбира се, че не.

— Тц-тц. Каква обида.

— Това не беше обида — сопна му се тя, вече оскърбена. — Просто факт. Кой въобще би ми поднесъл ейл?

Имаше право.

— Много добре — изрече той любезно. — Но не съм пил джин.

Тя завъртя очи и Томас почти се изсмя. Двамата бяха като стара семейна двойка. Не че бе имал много причини да наблюдава такива двойки, които не правеха нищо друго, освен да обиждат — баща му — и да приемат обидите — майка му, но Грейс му бе казала, че нейните родители са били учудващо отдадени един на друг, а от това, което беше виждал при лорд и лейди Кроуланд — родителите на Амелия — те изглежда също се разбираха порядъчно добре. Или поне никой от тях не изглеждаше обхванат от желанието да види другия мъртъв.

— Родителите ти харесват ли се? — попита я внезапно.

Тя премигна бързо няколко пъти, очевидно изненадана от смяната на темата.

— Родителите ми?

— Разбират ли се?

— Да, предполагам — Амелия спря, а челото ѝ се сбръчка очарователно, докато обмисляше въпроса. — Не правят много неща заедно — интересите им наистина не са свързани — но мисля, че са си скъпи един на друг. Не съм мислила много за това, честно казано.

Не беше точно описание на велика страст, но все пак, бе толкова различно от собствения му опит, че Томас не можеше да не се заинтригува.

Тя трябва да бе забелязала интереса, изписан на лицето му, защото продължи:

— Предполагам, че трябва да се разбират. Ако не беше така, вероятно щях да се замисля за това, нали така?

Той си помисли за безкрайните часове, които бе загубил в размишления за собствените си родители. Кимна. При цялата ѝ невинност и откритост, тя можеше да бъде необикновено прозорлива.

— Майка може да бъде малко досадна — каза му. — Е, повече от малко. Но баща ми изглежда не възразява. Той знае, че е само защото тя се чувства задължена да омъжи всичките си дъщери. Което, разбира се, е и неговото желание. Просто не иска да бъде намесен в детайлите.

Томас откри, че кима одобрително. Дъщерите сигурно създаваха невероятно много работа.

— Той ѝ угажда за няколко минути — продължи Амелия, — защото знае, че тя много обича да има публика, но после обикновено

само поклаща глава и излиза. Мисля, че баща ми е най-щастлив, когато е навън, цапайки се с хрътките.

— Хрътки?

— Той има двадесет и пет.

— Боже!

Тя направи гримаса.

— Продължаваме да се опитваме да го убедим, че е малко прекалено, но той настоява, че всеки мъж с пет дъщери заслужава пет пъти по толкова хрътки.

Той опита да потисне картината, появила се в ума му.

— Моля те, кажи ми, че нито една не е включена в зестрата ти.

— Ще трябва да се убедиш сам — отвърна тя с дяволито пламъче в очите. — Аз никога не съм виждала договора за годежа.

Очите му останаха втренчени в нейните за един дълъг, продължителен миг, а после Томас каза:

— Това значи не — но Амелия запази безизразното си изражение достатъчно дълго, за да го накара да добави: — Надявам се.

Тя се разсмя.

— Той няма да понесе раздялата с тях. С мен мисля, че би бил щастлив да се раздели, но с кучетата си... Никога — а после допълни: — Твоите родители добре ли се разбираха?

Томас почувства как става сериозен, а главата започна отново да го боли.

— Не.

Тя наблюдава лицето му за миг и той не бе сигурен, че иска да знае какво е видяла, защото изглеждаше почти състрадателна, когато каза:

— Съжалявам.

— Недей — отвърна ѝ бързо. — Каквото било — било, те са мъртви и няма какво да се направи по въпроса сега.

— Но... — Амелия спря, а очите ѝ бяха малко тъжни. — Няма значение.

Нямаше намерение да ѝ казва нищо. Не бе обсъждал родителите си с никого, дори и с Хари, а той бе ставал свидетел на всичко. Но Амелия стоеше толкова мълчалива, с изражение на такова разбиране на лицето си — макар... е, не едва ли би могла да разбира, не и с възхитително скучното си, традиционно семейство. Но имаше нещо в

очите ѝ, нещо топло и предразполагащо, сякаш вече го познаваше, сякаш го бе познавала винаги и просто чакаше и той да я опознае.

— Баща ми мразеше майка ми — думите се откъснаха от устните му дори преди да осъзнае, че ги изрича.

Очите ѝ се разшириха, но тя не заговори.

— Мразеше всичко, което тя представляваше. Майка ми беше без благородно потекло, нали знаеш.

Амелия кимна. Разбира се, че знаеше. Всички знаеха. Вече изглежда никой не го бе грижа, но всички знаеха, че последната херцогиня е била родена, без да има каквато и да е връзка с титла.

Титлата. Ето това си го биваше. Баща му бе прекарал целия си живот в благоговение пред олтара на аристокрацията, а сега се оказваше, че никога не е бил истински херцог. Не и, ако родителите на мистър Одли бяха имали разума да се оженят.

— Уиндъм? — каза Амелия меко.

Той рязко обърна глава към нея. Сигурно бе потънал в собствените си мисли.

— Томас — напомни ѝ.

Лека червенина се плъзна по бузите ѝ. Не от притеснение, осъзна той, а от удоволствие. Мисълта го стопли някъде дълбоко в стомаха, а после и по-навътре, стигайки до някакво тъгълче в сърцето му, което бе стояло скрито с години.

— Томас — повтори меко тя.

Беше достатъчно, за да го накара да иска да ѝ каже още.

— Оженил се за нея, преди да получи титлата — обясни той. —
Още когато е бил само третия син.

— Един от братята му се удавил, нали?

А, да, обичният Джон, който можеше да е или не, баща на законен син.

— Вторият син, нали? — попита Амелия тихо.

Томас кимна, защото нямаше какво друго да стори. Нямаше да ѝ каже какво бе узнал предишния ден. Мили Боже, това беше лудост. Преди по-малко от двадесет и четири часа бе щастлив да я целува в градината, мислейки, че най-накрая бе настъпило времето да я направи своя херцогиня, а сега дори самия той не знаеше кой е.

— Джон — насили се да изрече. — Той е бил любимеца на баба ми. Корабът му потънал в Ирландско море. А после, една година по-

късно, треската повалила стария херцог и наследника му — и двамата в рамките на седмица — и ненадейно баща ми наследил всичко.

— Трябва да е било голяма изненада — измърмори тя.

— Наистина. Никой не мислел, че ще стане херцог. Имал три възможности — армията, църквата или да се ожени за някоя наследница — Томас сурово се изсмя. — Не мога да си представя, че някой е бил изненадан от избора му. А колкото до майка ми — ето, това е смешното. Нейното семейство също било разочаровано. Дори повече от това.

Амелия се наклони назад, а лицето ѝ порозовя от лека изненада.

— Дори след като е щяла да се омъжва за някой от рода Уиндъм?

— Били нечувано богати — обясни Томас. — Баща ѝ притежавал фабрики из целия север. Тя била единствено дете. Мислели, че със сигурност могат да ѝ купят титла. По това време баща ми нямал никаква. А надеждата да наследи такава била малка.

— Какво е станало?

Томас сви рамене.

— Нямам представа. Майка ми била достатъчно хубава. А със сигурност и достатъчно богата. Но не получила предложение. Така че, трябвало да се примирят с баща ми.

— Който мислел, че трябва да се примири с нея — предположи Амелия.

Той кимна сериозно.

— Не я харесал от момента, в който се оженили, но когато двамата му по-големи братя умрели и станал херцог, той я намразил. И никога не си направи труд да го крие. Нито пред мен, нито пред никого.

— Тя със същото ли му отвърщаше?

— Не знам — отвърна Томас и осъзна, че това беше странно, но никога не си бе задавал същия въпрос. — Тя никога не му откъщаваше, ако се чудиш за това — той си представи лицето на майка си — непрестанно посърнало, с вечното изтощение в бледите ѝ сини очи. — Тя просто... го приемаше. Изслушваше обидите му, без да каже нищо в отговор, и излизаше. Не. Не — каза, спомняйки си ясно. — Не беше така. Тя никога не излизаше. Винаги чакаше той да излезе пръв. Никога не би си позволила да напусне стаята преди него. Никога не би посмяла.

— Какво правеше тя? — попита нежно Амелия.

— Харесваше градината — спомни си Томас. — А когато валеше, прекарваше голяма част от времето загледана през прозореца. Тя нямаше много приятели. Не мисля, че...

Щеше да каже, че не може да си спомни някога да се е усмихвала, но после един спомен прелетя през съзнанието му. Той беше на седем, може би осем. Беше набрал букетче с цветя за нея. Баща му се бе разярил, цветята били част от сложно проектираната градина и не били за бране. Но майка му се бе усмихнала. Точно пред баща му, лицето ѝ се беше озарило и тя се бе усмихнала.

Странно как не си бе спомнял това от толкова много години.

— Тя рядко се усмихваше — каза той тихо. — Почти никога.

Майка му бе умряла, когато Томас бе на двадесет, само седмица преди съпруга си. Бяха погубени от една и съща белодробна треска. Ужасен, отвратителен начин да си отидеш, телата им бяха разкъсвани от кашлица, а очите им — изцъклени от изтощение и болка. Лекарят, който говореше без заобикалки, бе казал, че се давят в собствените си течности. Томас винаги беше мислел, каква горчива ирония е, че неговите родители, които прекараха живота си като се избягваха един друг бяха умрели, на практика, заедно.

А баща му я обвиняваше дори накрая. Всъщност, последните му думи бяха: „Тя е виновна“.

— Ето, защо сме тук сега — каза внезапно Томас и сухо се усмихна на Амелия. — Заедно.

— Моля?

Той сви рамене, сякаш нямаше значение.

— Майка ти е трябвало да се омъжи за Чарлз Кавендиш, не знаеше ли?

Тя кимна.

— Починал само четири месеца преди сватбата — продължи той меко и без каквато и да е емоция, сякаш повтаряше новина, прочетена във вестника. — Баща ми винаги е чувствал, че майка ти би трябвало да бъде негова съпруга.

Амелия подскочи от изненада.

— Баща ти е обичал майка ми?

Томас горчиво се изсмя.

— Баща ми не обичаше никого. Но семейството на майка ти бе също толкова старо и благородно, колкото неговото собствено.

— По-старо — отвърна тя с усмивка, — но не толкова благородно.

— Ако баща ми е знаел, че ще стане херцог, никога не би се оженил за майка ми — той я погледна с непроницаемо изражение. — Щеше да се ожени за твоята.

Устните на Амелия се разтвориха и тя понечи да каже нещо много дълбокомислено и проникателно като „О“, но той продължи:

— Във всеки случай, за това той толкова бързо е уредил годежа ми с теб.

— Щеше да е с Елизабет — отвърна Амелия меко, — само че баща ми желаше най-голямата от нас да се омъжи за сина на най-близкия му приятел. Той обаче почина, така че Елизабет трябваше да отиде в Лондон, за да си потърси друг съпруг.

— Баща ми беше решен да обедини семействата в следващото поколение — Томас се разсмя, но в смеха му имаше неловка, раздражена нотка. — За да поправи злощастното смесване на класите, причинено от намесата на майка ми в родословното дърво.

— О, не ставай смешен — отвърна Амелия, макар да имаше чувството, че съвсем не се прави на такъв. Все пак я болеше за момчето, което бе пораснало в толкова нещастно семейство.

— О, не — увери я той, — баща ми го казваше доста често. Че трябва да се ожени за благородничка и да се уверя, че синовете ми ще направят същото. Че ще отнеме поколения, докато родословното дърво стане такова, каквото трябвало да бъде — ухили й се, но изражението му беше наистина ужасно. — Ти, скъпа моя, беше предназначена да бъдеш наша спасителка, още на зрялата шестмесечна възраст.

Амелия извърна поглед и се опита да осъзнае всичко това. Нищо чудно, че нямаше никакво желание да определи дата за сватбата. Кой би искал да се ожени за нея при такива обстоятелства?

— Не бъди толкова мрачна — каза й той и когато отново се обърна към него, после се протегна и докосна бузата й. — Вината не е твоя.

— Не е и твоя — отвърна му и опита да устои на нуждата да се обърне и да се сгуши в дланта му.

— Не — измърмори Томас. — Не е.

А после се наклони напред, тя също се наведе напред... защото не можеше да не го направи, и тогава, докато каретата леко се поклащаше, той докосна с устни нейните.

Тя запламтя. Въздъхна. И с удоволствие би се потопила в още една целувка, само че пътят стана изключително неравен, което запрати и двамата им обратно на местата им.

Амелия изсумтя раздразнено. Следващият път щеше да открие как да наклони тялото си, така че да се приземи на неговата седалка. Би било толкова прекрасно и дори да се окажеше в скандално положение, щеше да бъде — почти — напълно невинна.

Само че Томас изглеждаше ужасно. Изключително позеленял. Бедният човек беше позеленял.

— Добре ли си? — попита тя и много внимателно се премести, така че да не стои директно срещу него.

Той каза нещо, но сигурно не бе чула правилно, защото беше прозвучало като „Имам нужда от репичка.“^[1]

— Моля?

— Бих те целунал отново — каза той. Звучеше много смешен и може би в същото време леко му се гадеше, — само че съм сигурен, че няма да го оцениш.

Докато опитваше да намери отговор на това, Томас добави:

— Следващата целувка...

Кратък миг на мълчание, последван от изсумтяване, и двете заради неравния път.

Той прочисти гърлото си.

— Следващата целувка, ще я оцениш. Това, Амелия, е тържествено обещание.

Тя беше сигурна, че е прав, защото самото изявление я накара да потръпне.

Обгръщайки тялото си с ръце, надникна през прозореца. Бе забелязала, че забавяха ход и наистина, каретата спираше до малък двор пред пощенски хан.

„Щастливия заек“ съществуваше от времето на Тюдорите, черно-белите му стени бяха добре поддържани и гостоприемни, всеки прозорец бе украсен със саксия цъфтяща във всички нюанси на

червено и златисто. От издадения прозорец на втория етаж висеше правоъгълен надпис с изображение на зъбат заек, стоящ изправен, облечен в жакет и жабо в елизабетински стил.

Амелия прие всичко това за доста очарователно и имаше намерение да коментира, но Томас вече посягаше към вратата.

— Не трябва ли да изчакаш каретата да спре напълно? — попита го меко.

Ръката му застина върху дръжката и той не каза нито дума докато не спряха съвсем.

— Ще се върна след миг — отвърна ѝ почти без да я поглежда.

— Мисля, че ще те придружа — отвърна тя.

Томас замръзна, после главата му бавно се обърна към нея.

— Не предпочиташ ли да останеш сред удобството на каретата?

Ако се опитваше да намали любопитството ѝ, го правеше по грешния начин.

— Бих искала да се разтъпча — каза Амелия и нагласи любимата си мила усмивка на лицето си. Беше я използвала върху него поне сто пъти, но не и откакто се поопознаха по-добре. Вече не бе сигурна, че би му подействала.

Той се взря в нея за миг, явно объркан от кроткото ѝ изражение.

Като магия, реши тя. Примигна няколко пъти — нищо прекалено скромно или очевидно, само няколко леки последователни пърхания, сякаш чакаше търпеливо отговора му.

— Много добре — отвърна той. Звучеше примирен по начин, който не мислеше, че бе чувала в гласа му преди. Томас винаги получаваше всичко, което поискаше. Защо въобще би се почувствал примирен?

Той слезе с много по-голямо внимание, отколкото при обичаен скок, после протегна длан, за да ѝ помогне. Тя грациозно я пое и стъпи на земята, спирайки, за да приглади полите си и да огледа хана.

Никога не бе посещавала „Щастливия заек“. Беше минавала дузина пъти покрай него, разбира се. Намираще се на главния път, а тя бе прекарала целия си живот, с изключение на двата сезона в Лондон, в точно тази част на Линкълншир. Но никога не бе влизала вътре. Беше пощенски хан и поради това най-вече предназначен за пътници, преминаващи през областта. А освен това, майка ѝ никога не би стъпила в подобно заведение. Така или иначе, имаше само три хана,

които бе благоволила да посети на път за Лондон, което правеше пътуванията им някак ограничени.

— Често ли идваш тук? — попита Амелия и пое ръката му, когато ѝ я предложи. Беше изненадващо вълнуващо това, да се обляга на ръката на годеника си и не, защото бе задължение, което той чувства за редно да изпълни. Бяха почти като млада женена двойка, тръгнала на разходка — само те двамата.

— Смятам съдържателя за приятел — отвърна той.

Тя се обърна към него.

— Наистина? — до този ден за нея той бе просто херцог, издигнат на висок пиедестал, прекалено префинен, за да разговаря с простосмъртните.

— Толкова ли е трудно да си представиш, че може да имам приятел, който е с по-нисък ранг? — попита я.

— Разбира се, че не — отвърна Амелия, след като не би могла да му каже истината, — че беше трудно да си го представи с какъвто и да е приятел. Не разбира се, защото на него му липсваше нещо. Точно обратното. Томас беше толкова великолепен по всякакъв начин, че човек не можеше да си представи да отиде при него и да избъбри нещо любезно или банално. А не се ли създаваха така приятелствата по принцип? В един обикновен миг, споделен чадър, или може би две места едно до друго на лош мюзикъл?

Беше виждала начина, по който хората се отнасяха с него. Или се подмазваха и перчеха, и молеха за благоразположението му, или стояха настрана, прекалено уплашени, за да го заговорят.

Никога не бе мислила истински за това преди, но сигурно бе доста самотен.

Влязоха в хана и макар Амелия любезно да продължи да гледа напред, очите ѝ се стрелкаха насам-натам в опит да огледа всичко. Не бе сигурна какво точно майка ѝ бе намерила за толкова отблъскващо. Всичко ѝ изглеждаше достатъчно порядъчно. А и миришеше божествено, на пайове с месо и на канела, и на нещо друго, което не можеше точно да определи — нещо остро и сладко.

Продължиха към нещо, което вероятно бе бар и незабавно бяха поздравени от съдържателя, който извика:

— Уиндъм! Два дни един след друг! На какво дължа бляскавото ти присъствие?

— Млъквай, Гладиш — измърмори Томас и поведе Амелия към вътрешността.

Чувствайки се много непристойна, тя се настани на един висок стол.

— Пил си — каза кръчмарят с ухилване. — Но не тук с мен. Съкрушен съм.

— Трябва ми един Лошичък Гладиш — заяви Томас.

Което не беше много по-смислено от репичка, помисли си Амелия.

— Трябва да ме представиш — отвърна му съдържателят.

Тя се ухили. Никога не бе чувала някой да му говори по подобен начин. Грейс се доближаваше до това... понякога. Но никога не бе толкова нахална.

— Хари Гладиш — каза Томас и прозвуча изненадващо раздразнен, че е бил принуден да играе по нечия чужда свирка, — мога ли да ви представя лейди Амелия Уилоуби, дъщеря на графа на Кроуланд.

— И твоя годеница — измърмори мистър Гладиш.

— Изключително се радвам да се запознаем — изрече Амелия и протегна ръка.

Хари я целуна, което я накара да се усмихне.

— Нямах търпение да се запознаем, лейди Амелия.

Лицето ѝ се озари.

— Нима?

— Откакто... Е, по дя... да му се не види, Уиндъм, от колко време знаем, че си сгоден?

Томас скръсти ръце с отегчено изражение.

— Аз знам откакто бях на седем.

Мистър Гладиш се обърна към нея с дяволита усмивка.

— Значи и аз съм знаел откакто съм бил на седем. На една възраст сме, нали разбирате.

— Познавате се от много време, тогава? — попита Амелия.

— От цяла вечност — потвърди съдържателят.

— Откакто бяхме тригодишни — поправи го Томас. Потърка слепоочието си. — Лошичкия, ако обичаш.

— Баща ми беше помощник на главния коняр в Белгрейв — каза кръчмарят, напълно игнорирайки Томас. — Научи ни и двамата да

яздим. Аз бях по-добър.

— Не беше.

Мистър Гладиш се наклони напред.

— Във всичко.

— Спомни си, че си женен — сопна се Томас.

— Женен сте? — каза Амелия. — Колко прекрасно! Трябва да поканим вас и съпругата ви в Белгрейв, когато се оженим — тя затаи дъх и се почувства почти замаяна. Никога не бе очаквала живота им като женена двойка с такава сигурност. Дори сега не можеше съвсем да повярва, че е била толкова дръзка, за да го изрече.

— Е, за нас ще е удоволствие — отвърна мистър Гладиш и изгледа Томас.

Амелия се зачуди дали никога не го е канил.

— Лошичкият, Хари — почти изръмжа Томас. — Сега.

— Той е пиян, нали знаете — каза ѝ кръчмарят.

— Вече не — отвърна тя. — Но беше. Доста — обърна се към Томас и се ухили. — Харесвам приятеля ти.

— Хари — изрече Томас, — ако не поставиш един Лошичък Гладиш на този плот в рамките на следващите тридесет секунди, Бог ми е свидетел, ще срина това място със земята.

— Така да злоупотребяваш с властта си — отвърна мистър Гладиш, поклати глава и се залови за работа. — Моля се да му окажете добро влияние, лейди Амелия.

— Мога единствено да се постарая — каза тя, използвайки най-превзетия си и благочестив глас.

— Наистина — отвърна собственикът и постави длан на сърцето си, — това е всичко, което може да направи всеки от нас.

— Звучите точно като пастора — съобщи му Амелия.

— Така ли? Какъв комплимент. Усъвършенствам гласа си на пастор. Дразни Уиндъм и следователно е нещо, което трябва да развивам.

Ръката на Томас се стрелна през бара и той сграбчи яката на приятеля си с изключителна за един полупиян сила.

— Хари...

— Томас, Томас, Томас — каза мистър Гладиш и Амелия почти се изсмя на глас при гледката как годеникът ѝ бива смъмрен от съдържател. Изумително. — Никой не харесва сърдития пияница —

продължи той. — Заповядай. За доброто на останалите от нас — постави малка чаша на плота.

Амелия се наклони напред, за да разгледа съдържанието. Беше жълтеникаво и имаше доста лигав вид, с тъмнокафяви спирали и няколко петънца в червено.

Миришеше като самата смърт.

— Мили Небеса — каза тя и погледна Томас. — Няма да изпиеш това, нали?

Той сграбчи чашата, доближи я до устните си и я изпразни на една глътка. Амелия буквално потръпна.

— Уф — изрече тя, без да успее да потисне един стон. Само като го гледаше ѝ се повдигаше.

По тялото на Томас премина тръпка, брадичката му сякаш се напрегна и се разтrese, все едно се подготвяше за нещо много неприятно. А после, силно издиша.

Амелия се отдръпна, щом усети дъха му. Онази целувка, която беше обещал...

Щеше да е по-добре дори да не си и помисля да е днес.

— На вкус е също толкова добро, както в спомените ти, а? — попита кръчмарят.

Томас срещна погледа му със сериозно изражение.

— По-добро.

Мистър Гладиш се разсмя на това, а след него се разсмя и Томас, докато Амелия само гледаше в пълно неведение. Не за пръв път си пожела да има братя. Със сигурност щеше да ѝ е от полза, да бе опознала мъжките индивиди, преди да се опита да разбере тези двамата.

— Не след дълго ще си излекуван — каза мистър Гладиш.

Томас кимна.

— Затова съм тук.

— Пил си едно от тези и преди? — попита Амелия и опита да не сбърчва нос.

Ханджията прекъсна Томас, преди да може да ѝ отговори:

— Ще ми вземе главата, ако ви кажа колко много от тези е обърнал.

— Хари... — изрече предупредително Томас.

— Бяхме млади и глупави — продължи Хари и протегна ръце, сякаш това беше достатъчно обяснение. — Честно, не съм му поднасял едно от тези от години.

Амелия беше доволна да го чуе. Колкото и да бе забавно най-накрая да види Томас в не толкова съвършен вид, не я привличаше мисълта за брак със закоравял пияница. Все пак, това я караше да се зачуди — какво точно се бе случило, което да го накара да излезе и да се напие така?

— Сервирах едно от тези на приятеля ти онзи ден — каза мистър Гладиш безцеремонно.

— Приятелят ми — повтори Томас.

Амелия едва ли би обърнала внимание, но тонът на гласа му, когато отговори, бе достатъчен, за да я накара да погледне остро в неговата посока. Звучеше отегчен... и опасен, ако такава комбинация беше възможна.

— Знаеш кой — каза мистър Гладиш. — Беше тук с него едва вчера, нали?

— Да не би да имаш гост? — попита тя. — Кой е той?

— Никой — отвърна Томас, едва поглеждайки я. — Един познат от Лондон. Упражнявахме се заедно по фехтовка.

— Него си го бива с рапирата — включи се мистър Гладиш и посочи към Томас. — Побещдаваше ме всеки път, колкото и да ме боли да го призная.

— Бил сте поканен да спделите уроците му по фехтовка? — попита Амелия. — Колко хубаво.

— Споделях всичките му уроци — отвърна мистър Гладиш с усмивка. Беше истинска усмивка, нищо провокиращо или глупаво.

— Това беше единственият жест на щедрост от страна на баща ми — потвърди Томас. — Не достатъчно щедър, разбира се. Образованието на Хари беше прекратено, когато отидох да уча в Итън.

— Уиндъм не можа да се отърве от мен толкова лесно, обаче — каза Хари. Наклони се към Амелия и додаде: — Всеки трябва да има някого в живота си, който знае тайните му.

Очите ѝ се разшириха.

— Вие знаете ли ги?

— Дали знам всяка негова тайна? Определено.

Тя се обърна към Томас. Той не оспори. Погледна отново към Хари, изпълнена с радост.

— Значи ги знаете!

— Не ми ли повярвахте от първи път?

— Изглеждаше ми възпитано да се уверя — отвърна скромно.

— Ами, да, вие трябва да се омъжите за него, докато на мен се налага да понасям компанията му само веднъж седмично или там някъде — мистър Гладиш се обърна към Томас и взе празната чаша от специалната напитка. — Нуждаеш ли се от още едно?

— Едно е съвсем достатъчно, благодаря ти.

— Цветът ти започва да се връща — каза Амелия с леко изумление. — Вече не си зелен.

— Жълт е, мисля — включи се кръчмарят. — С изключение на лилавото под окото. Много царствено.

— Хари — Томас изглеждаше на ръба на търпението си.

Мистър Гладиш се наклони по-близо до Амелия.

— На тези херцози никога не им посиняват очите. Винаги стават лилави. Отива им на мантиите.

— Има мантии?

Хари махна с ръка.

— Винаги има.

Томас хвана ръката на Амелия.

— Тръгваме си, Хари.

Той отговори с ухилване.

— Толкова скоро?

Амелия помахна със свободната си ръка, макар Томас да я теглеше далеч от бара.

— Приятно ми беше да се запознаем, мистър Гладиш!

— Добре сте дошла по всяко време, лейди Амелия.

— О, благодаря ви, аз...

Но Томас вече я бе издърпал от помещението.

— Той е много сладък — каза тя, докато подскачаше до него, в опит да подражава на дългите му крачки.

— Сладък — повтори Томас и поклати глава. — Това ще му хареса — той я накара да заобиколи една локва, макар не толкова ловко, че да не ѝ се наложи да подскочи леко, за да спаси ботушите си.

Кочияшът вече държеше вратата отворена, когато го приближиха. Амелия позволи на Томас да ѝ помогне, но дори не беше заела мястото си на седалката, когато го чу да казва:

— Към Бърджис парк.

— Не! — възкликна тя и подаде глава през прозореца. — Не можем!

Мили небеса, това би било истинска катастрофа.

[1] Игра на думи. На английски репичка (radish) звучи като името Гладиш. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Томас се взря в нея за по-дълго, отколкото бе необходимо, после направи знак на кочияша да ги остави насаме. След като Амелия вече висеше наполовина извън каретата, не бе необходимо той да се накланя напред, за да попита:

— Защо не?

— За да запазим достойнството ти — отвърна тя, сякаш смисълът беше напълно ясен. — Казах на Мили...

— Мили?

— Сестра ми — очите ѝ се разшириха по начина, по който го правеха жените, когато събеседниците им — обикновено мъже — не можеха веднага да разберат какво си мислят. — Нали си спомняш, че имам една.

— Спомням си, че имаш няколко — отвърна ѝ сухо.

Изречението ѝ определено се превърна в сърдито.

— Не, че би помогнало, но Мили беше с мен тази сутрин, когато те видях...

Томас изруга под нос.

— Сестра ти ме е видяла.

— Само едната ми сестра — увери го тя. — И за твой късмет, беше тази, която може да пази тайна.

Трябваше да има нещо смешно в това, но той не го виждаше.

— Продължавай — нареди Томас.

Тя го стори. С изключително оживление.

— Налагаше се да измисля за пред майка ни някаква причина, заради която съм изоставила Мили на главната улица в Стамфорд, така че казах на сестра си да ѝ предаде, че съм срещнала Грейс, която е изпълнявала поръчки за баба ти. После тя ме е поканила в Белгрейв, но ако съм искала да дойда, е трябвало да тръгна незабавно, защото херцогинята е наредила на Грейс да се върне веднага.

Томас примигна, в опит да проследи мисълта ѝ.

— Трябваше да имам някаква причина, след като не съм намерила достатъчно време сама да вляза в магазина за дрехи и да информирам мама за промяната в плановете.

Тя се взря в него сякаш той трябваше да има отговор. Но такъв не последва.

— Защото — добави Амелия, сега с видимо нетърпение — ако бях говорила направо с майка ми, тя щеше да настоява да излезе навън, и макар че си хубав, трябва да призная, че нямам представа как бих могла да те дегизирам като Грейс Евърслей.

Той изчака, докато не се убеди, че тя е свършила с историята, а после измърмори:

— Това сарказъм ли е, Амелия?

— Щом разговорът го изисква — отвърна му тя след кратко дразнещо мълчание и го погледна с почти предизвикателно повдигнати вежди.

Томас я изгледа и скри веселието си. Ако арогантността бе игра, тя никога не би спечелила.

И наистина, само след пет секунди на взирание един в друг, Амелия си пое дълбоко дъх и продължи, сякаш така и не бе спирала с разказа си:

— Така че разбираш, защо все още не мога да се върна в Бърджис. Няма начин да съм отишла до Белгрейв, за да посетя който се предполага, че трябва да съм посетила, и после отново да съм отишла у дома.

— Мен — каза той.

Тя го погледна глупаво. Или по-точно, погледна го така сякаш си мислеше, че той е глупав.

— Моля?

— Трябва да си посетила мен — уточни Томас.

Сега изражението ѝ стана подозрително.

— Майка няма да е на себе си от радост, но никой друг няма да повярва.

Той не беше съвсем сигурен, защо от това го заболя, но го заболя и гласът му стана леден:

— Ще ми обясниш ли този коментар?

Тя се разсмя, а после, когато той не каза нищо, насочи вниманието си към него и отвърна:

— О, ти си сериозен.

— Дал ли съм ти основание да смяташ, че не съм?

Амелия стисна устни и за миг изглеждаше почти смирена.

— Разбира се, че не, Ваша светлост.

Не си направи труд да ѝ напомни да го нарича Томас.

— Но със сигурност трябва да разбираш гледната ми точка — продължи тя, точно когато той си мислеше, че е свършила. — Някога да съм посещавала теб в Белгрейв?

— Посещаваш ни през цялото време.

— И те виждам за установените десет минути, петнадесет, ако си в щедро настроение.

Той се взря в нея невярващо.

— Беше много по-хрисима, когато мислеше, че съм пиян.

— Ти беше пиян.

— Независимо от това — наклони глава за миг и притисна основата на носа си. — „По дяволите, какво щеше да прави с този проблем?“

— Главата ли те мъчи? — попита тя.

Той вдигна поглед.

— Правиш това — Амелия имитира жеста му, — когато главата ти създава проблеми.

Томас го правеше толкова често през последните двадесет и четири часа, че беше чудо, че мястото не бе посиняло като окото му.

— Много неща ме мъчат — отвърна кратко, но тя изглеждаше толкова поразена, че се принуди да добави: — Нямам предвид теб.

Устните ѝ се разтвориха, но Амелия не направи коментар.

Той също не отвърна нищо и мина цяла минута преди тя да каже с внимателен, почти печален глас:

— Мисля, че трябва да тръгваме. Към Белгрейв — поясни му, когато погледът на Томас улови нейния. — Сигурна съм, че мислиш също като мен — продължи тя, — че можем просто да излезем от областта и да изчакаме един-два часа преди да се върнем у дома.

Всъщност, това си мислеше и той. Щеше да е ужасно за репутацията ѝ в случай, че ги разкриеха, но някак си, това изглеждаше най-малката от грижите му.

— Но не познаваш майка ми — добави Амелия. — Не като мен. Тя ще изпрати някой в Белгрейв. Или може би сама ще отиде, под един

или друг предлог. Вероятно нещо като това да вземе още книги назаем от баба ти. Ако пристигне, а аз не съм там, ще настъпи катастрофа.

Той почти се разсмя. Единствената причина, поради която не го стори бе, че би било най-голямата обида, а имаше определени джентълменски принципи, които не можеше да изостави, дори когато света се разпадаше около него.

Но наистина, след събитията от вчера — новия си братовчед, евентуалната загуба на титлата и дома, вероятно дори и дрехите на гърба си — последиците от неразрешен пикник в провинцията изглеждаха тривиални. Какво можеше да се случи? Някой щеше да ги види и щяха да бъдат принудени да се оженят? Вече бяха сгодени.

Или не бяха? Вече не бе сигурен.

— Знам, че това само би ускорило церемонията, която бе предопределена от десетилетия, но... — тук гласът ѝ потрепери и сърцето му бе пронизано от вина, — ти не го искаш. Не още. Ясно го показва.

— Не е вярно — бързо отвърна той. Наистина не беше. Но преди бе точно така. И двамата го знаеха. Като я гледаше сега, русата ѝ коса сияеща на сутрешното слънце, очите ѝ — днес не толкова лешникови, а почти зелени — вече не знаеше, защо бе отлагал толкова дълго.

— Аз не го искам — каза тя. Гласът ѝ прозвуча почти като шепот. — Не по този начин. Не като нещо скалъпено набързо. Вече никой не мисли, че ти наистина искаш да се ожениш за мен.

Той искаше да ѝ възрази, да ѝ каже, че е неразумна и глупава, и си въобразява неща, които просто не са истина. Но не можеше. Не се бе отнасял лошо с нея, но не се бе отнасял и добре.

Откри, че се взира в лицето ѝ така сякаш никога не я беше виждал истински до този момент. Тя бе прекрасна. По всеки начин. А можеше досега да му е съпруга.

Но светът беше много различно място от това, което бе вчера, а той вече не знаеше дали има каквито и да е права над нея. И мили Боже, последното нещо, което искаше да стори бе, да я заведе в Белгрейв. Нямаше ли да е забавно? Можеше да я запознае с Джак Разбойника! Вече можеше да си представи разговора.

Амелия, запознай се с братовчед ми.

Твоят братовчед?

Именно. Той може да е херцогът.

Тогава ти кой си?

Отличен въпрос.

Да не споменаваме другия отличен въпрос, който със сигурност щеше да му зададе — как точно стояха нещата с годежа им?

Мили Боже. На човек можеше да му се замае главата, а неговата глава, на път да се оправи, но все още в лошо състояние след пиянска нощ, предпочиташе да остане незамаяна.

Би било толкова лесно да настоява, че не могат да отидат в Белгрейв. Беше свикнал да взима решенията, а тя бе свикнала да се съгласява с тях. Да не се съобрази с желанията ѝ не би изглеждало нехарактерно за него.

Но не можеше да го направи. Не и днес.

Може би майка ѝ нямаше да я потърси. Може би никой никога нямаше да узнае, че не е била там, където е казала, че ще бъде.

Но Амелия щеше да знае. Щеше да знае, че го е погледнала в очите и му е казала, защо трябва да отиде в Белгрейв, и щеше да знае, че той е бил прекалено безсърдечен да разбере чувствата ѝ.

А той щеше да знае, че я е наранил.

— Много добре — каза Томас безцеремонно. — Ще се отправим към Белгрейв — не живееше в малка къщурка. Със сигурност можеха да избегнат мистър Одли. И без това, той вероятно все още беше в леглото. Не изглеждаше от типа мъже, които се наслаждават на ранното ставане.

Томас даде инструкции на кочияша да ги отведе у дома, а после се качи в каретата до Амелия.

— Не си представям, че очакваш с нетърпение компанията на баба ми — каза ѝ той.

— Не твърде много, не.

— Тя предпочита стаите в предната част на замъка — *а ако мистър Одли беше буден, той също щеше да е там, вероятно броейки среброто или пресмятайки колко струва колекцията на Каналето^[1] в северния вестибюл.*

Томас се обърна към Амелия.

— Ще влезем през задния вход.

Тя кимна и това беше всичко.

Когато достигнаха Белгрейв, кочияшът се насочи направо към конюшните, вероятно, предположи Амелия, по заповед на херцога. И наистина, пристигнаха до там без дори да минат покрай предните прозорци на замъка. Ако херцогинята беше където Уиндъм бе казал, че ще бъде — наистина, при всичките си визити Амелия я бе виждала в три отделни стаи, всичките в предната част на замъка — тогава те щяха да успеят да прекарат остатъка от сутринта в относително спокойствие.

— Не мисля, че някога съм била в тази част от Белгрейв — отбеляза Амелия, докато влизаха през френските прозорци. Чувстваше се като крадец, за това, че се промъква по този начин. Белгрейв бе толкова застинал и тих тук отзад. Човек можеше да долови всеки звук, всяка стъпка.

— Рядко съм в тази част — отвърна Томас.

— Не мога да си представя, защо не — тя се огледа. Бяха влезли в дълъг, широк коридор, по продължението на който имаше редица от стаи. Тази пред нея бе нещо като кабинет, със стени от книги, всичките с кожени подвързии и миришеци на знания. — Прекрасно е. Толкова тихо и спокойно. Тези стаи трябва да са окъпани в утринно слънце.

— Ти организирана ли си, лейди Амелия, винаги ли ставаш в зори?

Той звучеше толкова официално. Може би, защото бяха отново в Белгрейв, където всичко беше такова. Тя се зачуди дали тук бе трудно да се говори откровенно, сред толкова много разкош, надвиснал над главата ти. Бърджис парк беше също доста величествен — никой не твърдеше обратното — но в него имаше определена топлина, която липсваше в Белгрейв.

Или може би просто познаваше Бърджис. Бе израснала там, смяла се бе там, беше преследвала сестрите си и дразнила майка си. Бърджис беше дом, Белгрейв — по-скоро музей.

Колко смела трябваше да е Грейс, да се събужда тук всяка сутрин.

— Лейди Амелия — дойде напомнящо гласът на Томас.

— Да — каза тя рязко, спомняйки си, че бе имала намерение да отговори на въпроса му. — Да, такава съм. Не мога да спя, когато навън е светло. Летата са особено трудни.

— А зимите са лесни? — той звучеше развеселен.

— Съвсем не. Дори са по-лоши. Спя твърде много. Предполагам, че трябва да живея на екватора, с идеално разделение на деня и нощта през всеки ден от годината.

Томас я погледна с любопитство.

— Обичаш ли географията?

— Да — Амелия закри из кабинета, прокарвайки безцелно пръсти по книгите. Харесваше начина, по който всеки том леко изпъкваше навън и позволяваше на пръстите ѝ да се движат вълнообразно, докато се разхождаше из стаята. — Или трябва да кажа бих могла да я обичам. Не съм много добре запозната с нея. Гувернантките ни не я смятаха за важен предмет. Нито родителите ни, предполагам.

— Наистина?

Томас звучеше заинтересуван. Това я изненада. Въпреки скорошното им сближаване, той все още си беше... е... той и тя не бе свикнала да проявява интерес към мислите и желанията ѝ.

— Танци — отвърна му, защото със сигурност това би отговорило на незададения въпрос. — Рисуване, пиано, достатъчно математика, така че да пресметна разходите за някой моден тоалет.

При това той се усмихна.

— Те скъпи ли са?

Тя му хвърли кокетен поглед през рамо.

— О, ужасно много. Ще те изцедя до последно, ако организираме повече от два маскарада годишно.

Той я погледна за миг, изражението му беше почти иронично, а после посочи към група полици в далечния край на стаята.

— Атласите са ей там, ако искаш да задоволиш интереса си.

Тя му се усмихна, малко изненадана от жеста. А после, с чувство на необяснимо удоволствие, прекоси стаята.

— Мислех, че не идваш в тази част на къщата много често.

Томас се поусмихна сухо, което някак си противоречеше на насиненото му око.

— Достатъчно често, за да знам къде да намеря атлас.

Тя кимна и издърпа на посоки голям, тънък том от лавицата. Погледна към златните букви на корицата: „КАРТИ НА СВЕТА“. Книгата изскърца, щом я разтвори. Датата под заглавието беше 1796. Зачуди се кога ли е била отваряна за последно.

— Грейс обича атласите — каза тя. Мисълта изскочи в ума ѝ сякаш от нищото.

— Така ли?

Амелия чу приближаващите му се стъпки.

— Да. Мисля, че си спомням да го е споменавала. Или може би е била Елизабет, която ми е разказала. Двете винаги са били много добри приятелки — тя обърна още една страница с внимателни пръсти. Книгата не беше особено крехка, но нещо в нея предизвикваше почитание и грижа. Погледна надолу и видя голяма, правоъгълна карта, която пресичаше по дължина и двете страници със заглавие „Меркаторова проекция на нашия свят, лето Господне 1791“^[2].

Амелия докосна картата, пръстите ѝ нежно се плъзнаха по Азия и после надолу до най-южната точка на Африка.

— Виж колко е голям — измърмори тя, главно на себе си.

— Светът? — отвърна той и Амелия усети усмивка в гласа му.

— Да — промърмори отново.

Томас стоеше до нея, а един от пръстите му намери Британия на картата.

— Виж колко малки сме ние — каза ѝ.

— Изглежда странно, нали? — отбеляза тя, опитвайки да не обръща внимание на факта, че той стои толкова близо и, че можеше да почувства топлината, идваща от тялото му. — Винаги се изумявам колко далеч е Лондон, а ето тук — тя посочи картата, — разстоянието е нищо.

— Не нищо — Томас измери разстоянието с най-малкия си пръст. — Поне един нокът е.

Тя се усмихна. На книгата, не на него, което не изискваше много голямо усилие.

— Светът, измерен по големината на ноктите. Би било интересно проучване.

Той се засмя.

— Някой, в някой университет опитва това в този момент, уверявам те.

Амелия го погледна, което вероятно беше грешка, защото се почувства някак си останала без дъх. Въпреки това, успя да каже, с изключително разумен глас:

— Толкова ли са ексцентрични професорите?

— Тези с дългите нокти, да.

Той се разсмя, тя също, а после осъзна, че никой от тях не гледа към картата.

Очите му, помисли си със странно безпристрастие, сякаш разглеждаше произведение на изкуството. Харесваше очите му. Харесваше ѝ да ги гледа.

Как така никога не бе осъзнавала, че дясното има ивица? Мислела бе, че ирисите са сини — не бледи, нито ясни, или дори лазурни, а тъмен, опушен нюанс със съвсем лека следа от сиво. Но сега можеше да види съвсем ясно, че имаше кафява ивица в тях. Простираше се надолу от зеницата и после леко надясно.

Караше я да се чуди, как никога не го е забелязвала преди. Може би никога не се бе вглеждала достатъчно. Или може би той никога не ѝ бе позволявал да бъде достатъчно близо, за достатъчно дълго време, за да го стори.

А после, с глас също толкова замислен и приглушен, както със сигурност би бил и нейния, ако имаше смелостта да заговори, той промърмори:

— Очите ти изглеждат почти кафяви в момента.

Амелия почувства как рязко се връща към реалността.

— Имаш ивица.

И веднага ѝ се прииска да избяга от стаята. Какво глупаво изказване.

Той докосна насинената кожа на скулата си.

— Ивица?

— Не, в окото ти — поясни, защото нямаше начин да си вземе думите назад. Щеше да е по-добре да му обясни точно какво има предвид. С неудобство направи движение във въздуха с дясната си ръка, втурна се напред, сякаш за да посочи, но после се дръпна назад, защото не можеше да го докосне и определено не можеше да докосне окото му.

— О! О, това. Да, необичайно е, нали? — Томас направи странна физиономия. Е, не съвсем. Нямаше да бъде необичайно за всяко друго лице, но за неговото беше. Малко скромна, почти срамежлива и толкова свършено и чудесно човешка, че сърцето ѝ пропусна един удар.

— Никой друг не я е забелязвал — добави той. — За щастие, вероятно. Глупаво малко несъвършенство.

Комплименти ли си просеше? Тя стисна устни, за да не се усмихне.

— Харесва ми — каза му Амелия. — Харесвам всичко, което те прави по-малко съвършен.

Нещо в изражението му се смекчи.

— Така ли?

Тя кимна, после извърна поглед. Странно как бе по-лесно да е откровена и смела, когато той беше ядосан — или подпийнал — отколкото когато ѝ се усмихваше.

— Значи ще откриеш много неща, които харесваш в мен — каза той, а гласът му беше прекалено близо до ухото ѝ, — веднъж щом ме опознаеш по-добре.

Амелия се престори, че изучава картата.

— Нима ми казваш, че не си съвършен?

— Никога не бих се осмелил да кажа това — подразни я Томас.

Тя преглътна. Той се накланяше прекалено много към нея. Вероятно дори не забелязваше близостта им, гласът му звучеше напълно непроменен, дишането му бе равномерно и под контрол.

— Защо каза, че очите ми са кафяви? — попита го с поглед все още насочен към атласа.

— Не съм. Казах, че изглеждат кафяви.

Тя почувства как в нея се надига вълна от напълно недостойна суета. Винаги се беше гордяла с лешниковите си очи. Бяха най-хубавото у нея. Определено най-необикновеното. Всичките ѝ сестри споделяха една и съща руса коса и тен на кожата, но тя беше единствената с такива интересни очи.

— Сутринта изглеждаха зелени — продължи Томас. — Макар да предполагам, че може да се е дължало на алкохола. Още една халба ейл и от ушите ти можеха да излитат пеперуди.

При това тя се обърна към него, крайно възмутена.

— Не е било от алкохола. Очите ми са лешникови. Повече зелени, отколкото кафяви — добави под нос.

Той се усмихна много потайно.

— О, Амелия, да не би да открих суетата ти?

Беше я открил, не че щеше да я накара да го признае.

— Те са лешникови — каза тя отново, малко превзето. — Семейна черта.

Но на кое семейство я дължеше, не бе ясно.

— Всъщност — отвърна Томас меко, — по-скоро се възхищавах на това как променят цвета си.

— О! — Амелия преглътна, беше смутена от ласкавия му комплимент. И в същото време много доволна. — Благодаря — тя се обърна отново към картата, която стоеше — безопасна и успокояваща — на масата пред нея. — Виж колко голяма е Гренландия — каза, най-вече, защото голямото петно горе бе първото нещо, което видя.

— В действителност не е толкова голяма — отвърна той. — Картата изкривява тази част.

— Така ли?

— Не знаеше ли това?

Тонът му не бе обиден. Не беше дори снизходителен, но въпреки това, тя се почувства глупаво. Това изглежда бе от нещата, които трябваше да знае. И определено беше от нещата, които би искала да знае.

— Получава се заради разположението на сферичен обект върху плоска повърхност — обясни той. — Опитай да си представиш тази карта около сфера. Ще имаш много повече хартия около полюсите. Или обратното, опитай да си представиш да махнеш повърхността на една сфера и да я разположиш на нещо плоско. Не би получила правоъгълник.

Тя кимна, наклонила глава на една страна, докато обмисляше това.

— Значи горния и долния край са разтеглени. Или по-скоро, севера и юга.

— Именно. Виждаш ли как Гренландия изглежда голяма почти колкото Африка? Всъщност е по-малка от една десета от тази площ.

— Нищо не е такова, каквото изглежда, нали? — погледна го Амелия.

Той остана мълчалив достатъчно дълго, за да се зачуди тя, дали все още говорят за карти. А после й каза без следа от емоция:

— Не.

Амелия поклати глава и отново се обърна към картата.

— Странно.

И си помисли, че го чува как изрича: „И представа си нямаш.“ Хвърли му любопитен поглед, възнамеряваше да попита какво има предвид, но той отново бе насочил вниманието си към атласа.

— Тези проекции имат своите предимства — каза Томас. Звучеше някак енергично, сякаш беше негов ред да поиска да сменят темата. — Може да не описва действителен регион, но местните особености са си верни, затова улеснява навигацията.

Не бе сигурна, че напълно е разбрала какво ѝ казва, но се наслаждаваше да го слуша как обсъжда нещо толкова академично. И обожаваше факта, че не бе сметнал това за тема, твърде безинтересна на една дама. Амелия погледна към него и се усмихна.

— Определено изглежда, че знаеш много за това.

Томас скромно сви рамене.

— Темата ме интересува.

Тя засмука устната си, навик, който майка ѝ мразеше. Но явно не можеше да се въздържа. Беше нещо, което винаги правеше, преди да реши какво да каже. Или, дали да го каже.

— Има име за този предмет, нали? — попита го. Едно от стъпалата ѝ нервно потропваше. Искеше да знае името, за да опита да го потърси в енциклопедията на баща си вкъщи, но мразеше да разкрива невежеството си. Извикваше в ума ѝ всички онези пъти, когато се налагаше да се усмихва любезно, когато майка ѝ я описваше като умна, но не прекалено.

— Имаш предвид правенето на карти?

Тя кимна.

— Нарича се картография. От гръцкото *chartis*, което значи карта и *graphein* — пиша.

— Трябваше да го знам — измърмори Амелия. — Не на гръцки, предполагам, но поне думата. Нима родителите ми мислят, че никога няма да използваме карта?

— Предполагам са смятали, че други ще я разчетат вместо теб — отвърна внимателно Томас.

Тя го погледна обезсърчена.

— Значи си съгласен? Че образованието ми е подходящо?

Бе му задала ужасен въпрос, който го постави в много неизгодна позиция, но не можеше да направи нищо.

— Мисля — отвърна той, а гласът му бе мек и предпазлив, — че ако си показала желание за повече знания, трябваше да ти се даде възможност да ги получиш.

И това беше моментът. Не го осъзна веднага и всъщност нямаше да го осъзнае — или по-скоро, нямаше да си позволи да го осъзнае — през следващите няколко седмици. Но това беше моментът, в който се влюби в него.

[1] Джовани Антонио Канал, познат като Каналето — венециански художник, известен с пейзажите си на Венеция. — Б.пр. ↑

[2] Меркаторова проекция — цилиндрична проекция на карта, представена за първи път от фламандския географ и картограф Герардус Меркатор. — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Един час по-късно, след като извади четиринадесет атласа от лавицата и обясни на Амелия разликата между меркаторови, синусоидални и конусовидни проекции на карти, Томас я настани в една от гостните в предната част на замъка и уведоми иконома, че е дошла, за да посети госпожица Евърслей.

Грейс трябваше да бъде информирана за сутрешните им действия, това нямаше как да се избегне. Ако се налагаше да се лъже, то Томас бе на мнение, че лъжата трябва да е възможно най-близо до истината. Така вероятността всичко да се обърка ставаше много по-малка. А това значеше, че Амелия трябва да посети Грейс и по-важното, Грейс да разбере, че е ходила да пазарува в Стамфорд и е поканила Амелия в Белгрейв.

Първо обаче трябваше да говори с нея насаме, затова застана до вратата на другата гостна, близо до стълбището, където можеше да я пресрещне.

След пет минути чу някой да слиза с тихи стъпки. Определено женски. Приблужи се плътно до вратата, убеди се, че това наистина е Грейс, и когато моментът настъпи се протегна и я дръпна в стаята.

— Томас! — възкликна тя след първоначалното изненадано ахване. Очите ѝ се разшириха, щом забеляза раздърпания му вид. — Какво е станало с теб?

Той допря пръст до устните си и затвори вратата.

— Някой друг ли очакваше? — попита я, защото се бе изненадала повече от това кой я бе сграбчил, а не от самото действие.

— Не, разбира се, че не — отвърна тя бързо. Но кожата ѝ въпреки това порозовя. Грейс се огледа, вероятно за да види дали са сами. — Какво се е случило?

— Трябва да говоря с теб, преди да се видиш с лейди Амелия.

— О, значи знаеш, че е тук?

— Аз я доведох — потвърди той.

Грейс замлъкна, а на лицето ѝ се изписа изненада. Хвърли поглед към часовника на полицата над камината, показващ, че все още не е пладне.

— Това е дълга история — предупреди я той. — Но е достатъчно да се каже, че тя ще те информира, че си била в Стамфорд тази сутрин и си я поканила да дойде в Белгрейв.

— Томас, доста хора знаят, че не съм била в Стамфорд тази сутрин.

— Да, но майка ѝ не е сред тях.

— Ъ, Томас... — започна Грейс, сякаш не бе сигурна как да продължи. — Чувствам, че трябва да ти кажа, като се имат предвид броя на отлаганията до сега, мисля, че лейди Кроуланд ще бъде очарована да научи...

— О, за Бога, не е нищо такова — измърмори той, почти очаквайки я да извика: *Покваряваш невинните!*

Той стисна зъби, ни най-малко не бе очарован от необходимостта да обяснява действията си на друго човешко същество.

— Тя ми помогна да стигна до вкъщи, когато бях... неразположен.

— Това е много мило от нейна страна — отвърна превзето Грейс.

Томас я изгледа свирепо. Тя изглеждаше така, сякаш ще се разсмее.

Грейс прочисти гърлото си.

— Обмислял ли си да, ъ, да се въведеш в ред?

— Не — сопна се той, самото олицетворение на сарказма, — предпочитам да приличам на мърляв глупак.

Тя трепна — силно — при тези думи.

— Сега слушай — продължи Томас, нетърпелив да пропусне унизителната част. — Амелия ще повтори това, което ти казах, но е наложително да не ѝ казваш за мистър Одли — почти изръмжа накрая, толкова беше трудно да изрече името му без съпровождащата го вълна отвращение.

— Никога не бих го сторила — отвърна Грейс. — Не е моя работа.

— Добре — беше сигурен, че може да ѝ има доверие.

— Но тя ще иска да разбере, защо си, ъ...

— Не знаеш защо — изрече той твърдо. — Просто ѝ кажи това. Защо би заподозряла, че може да знаеш нещо повече?

— Знае, че те смятам за приятел — каза Грейс. — И още повече, аз живея тук. Слугите винаги са в течение на всичко. Тя е наясно и с това.

— Ти не си слугиня — измърмори той.

— Много добре ти е известно, че съм такава — отвърна, а устните ѝ потрепнаха развеселено. — Единствената разлика е в това, че ми е позволено да нося по-хубави дрехи и от време на време да разговарям с гостите. Но те уверявам, наясно съм с клюките в цялото домакинство.

Мили Боже, какво ставаше в тази къща? Никое от действията му ли не оставаше незабелязано? Томас обърна глава и изруга, а после, след като си пое дълбоко дъх, отново погледна към нея и каза:

— Заради мен Грейс, ще бъдеш ли така добра да ѝ кажеш, че не знаеш?

Скоро Амелия щеше да узнае всичко, но той просто не искаше да е днес. Беше прекалено уморен за обяснения, прекалено изтощен от собствения си шок, за да се справи с нейния, а освен това...

За първи път в живота си бе доволен, че тя е негова годеница. Със сигурност, никой не би се възпротивил на желанието му да се наслади на това още няколко дни.

— Разбира се — отвърна Грейс, почти без да го поглежда. А после, тъй като бе възпитана да гледа хората в очите, срещна погледна му и добави: — Имаш думата ми.

Той кимна.

— Амелия те очаква — изрече дрезгаво.

— Да. Да, разбира се — тя забърза към вратата, после спря и се обърна. — Всичко наред ли е?

Що за въпрос?!

— Не, не ми отговаряй — измърмори тя и избяга от стаята.

Амелия стоеше търпеливо в сребърната гостна и се опитваше да не потропва с крак, докато чака Грейс. После осъзна, че барабани с пръсти, което беше дори по-лош навик — според майка ѝ — така че се насили да спре и това.

Кракът ѝ веднага започна отново да потропва.

Тя издиша продължително и реши, че не я е грижа. Без това нямаше никой, който да я види, и въпреки че майка ѝ настояваше, потропването с крак не беше лош навик, когато си сам. За разлика от гризането на нокти — тя никога не би го сторила — защото те постоянно щяха да са къси и неоформени.

Беше опитала да го обясни на Мили, която можеше да стои неподвижна като камък шест часа, но не беше оставяла ноктите си да израснат с години. Мили бе обявила, че не може да направи разлика. Поради чисто егоистични причини, разбира се.

Амелия разгледа собствените си нокти и забеляза, че не са толкова чисти, колкото обикновено. Вероятно от влаченето на Уиндъм из Стамфорд. Само Един Господ знаеше, в каква мръсотия се бе въргала. Предполагаше, че сега е на горния етаж и се привежда в ред. Никога не го беше виждала толкова раздърпан. В действителност мислеше, че той никога не е бил толкова раздърпан. И всъщност...

Това той ли беше? Крачещ по коридора? Тя скочи на крака.

— Томас? Това...

Джентълменът спря, обърна се и тогава Амелия осъзна, че това е някой друг. Много приличаше на Томас. Бе висок, макар и не прекалено, а косата му беше може би с един-два нюанса по-тъмна от неговата. И бузата му беше насинена.

Колко интересно.

— Толкова съжалявам — каза забързано. Но беше любопитна, така че пристъпи към вратата. Ако го приближеше, той можеше и да не продължи — щеше да е непроситимо груб.

— Съжалявам, че ви разочаровах — отвърна джентълменът и ѝ се усмихна по най-палав начин. Амелия се почувства доволна пряко волята си. Зачуди се дали знае коя е. Вероятно не. Кой би посмял да флиртува с годеницата на херцога на Уиндъм в собствения му дом?

— Не — каза бързо, — разбира се, че не. Грешката бе моя. Само си стоях тук — тя посочи зад себе си. — Заприличахте ми на херцога така, както си вървахте.

Наистина, двамата джентълмени дори имаха еднаква походка. Колко странно. Амелия не бе осъзнала, че може да разпознае походката на Томас, но в момента, в който бе видяла този мъж, веднага осъзна, че двамата се движат по един и същ начин.

Той грациозно се поклони.

— Капитан Джак Одли на вашите услуги, госпожо.

Тя направи вежлив реверанс.

— Лейди Амелия Уилоуби.

— Годеницата на Уиндъм.

— Значи го познавате? Разбира се, че е така. Вие сте гост тук — после си спомни разговора в „Щастливия заек“. — О, вие трябва да сте неговия партньор по фехтовка.

Капитан Одли пристъпи напред.

— Той ви е споменал за мен?

— Не много — призна тя и се опита да не гледа към синината на бузата му. Не можеше да е съвпадение, че и по него, и по Томас имаше следи от сбиване.

— А, това ли? — измърмори капитан Одли някак смутен, докато докосваше с пръсти бузата си. — Изглежда много по-зле, отколкото е в действителност.

Амелия се опитваше да измисли най-добрия начин, по който да го попита за това, когато той добави разговорливо:

— Кажете ми лейди Амелия, какъв цвят е днес?

— Бузата ви? — попита тя, изненадана от директността му.

— Именно. Синините имат склонност да изглеждат по-зле с времето, не сте ли забелязала? Вчера бе доста пурпурна, почти с цвета на кралски одежди, с лека отсянка на синьо в нея. Не съм проверявал наскоро в огледалото — той обърна глава, предлагайки й по-добър ъгъл. — Все още ли е така привлекателна?

Амелия се втренчи в него с възхищение, несигурна какво да каже. Никога не беше срещала някой толкова сладкодумен. Вероятно бе талант.

— Ъ, не — най-накрая отговори тя, защото нямаше никакъв смисъл да лъже, когато на три метра от него имаше огледало. — Не бих я нарекла привлекателна.

Той се разсмя.

— Няма да чуя превзети думи от вас, а?

— Опасявам се, че тези сини отсенки, с които така се гордеете, вече са зелени — и се усмихна, доста доволна от анализа си.

Той се наклони напред с дяволита усмивка.

— За да отиват на очите ми?

— Не — каза тя и откри, че е имунизирана срещу чара му, макар да видя, че той го има в изобилие. Вероятно жените падаха в краката му на всяка крачка. — Не и с пурпурното до тях. Изглежда доста зле.

— Пурпурното смесено със зеленото прави...?

— Голяма бъркотия.

Той отново се разсмя.

— Вие сте очарователна, лейди Амелия. Но съм сигурен, че годеникът ви, ви го казва при всеки възможен случай.

Тя не бе съвсем сигурна как да отговори на това. Определено не при всеки възможен случай. Но днес беше различно. По-хубаво.

— Него ли чакате тук? — попита капитанът.

— Не, аз само... — тя млъкна, преди да каже, че току-що се е видяла с Томас. Изобщо не умееше да лъже. — Тук съм, за да видя госпожица Евърслей.

Нещо интригуващо проблесна в очите му, така че тя попита:

— Запознахте ли се с нея?

— Да, запознах се. Тя е прекрасна.

— Да — отвърна Амелия. — „Всички мислят така, нали?“ — тя притисна език до небцето си достатъчно дълго, за да скрие факта, че искаше да се намръщи и добави: — Всички се възхищават от нея.

— Вие и госпожица Евърслей познавате ли се?

— Да. Имам предвид, не. Повече от това, ако мога да кажа. Познавам Грейс от детинство. Тя е по-скоро приятелка на по-голямата ми сестра.

— Със сигурност и с вас също.

— Разбира се — Амелия кимна утвърдително. Ако бе отговорила по друг начин, това щеше да е намек, че не харесва Грейс, което не бе така. Вината, че Томас толкова много я уважаваше, не беше в Грейс. А и този джентълмен също, ако интересът му значеше нещо. — Но повече със сестра ми. На една и съща възраст са, нали разбирате.

— А, бедата да си по-малкия — измърмори със симпатия той.

Амелия го погледна с интерес.

— И вие ли имате подобен опит?

— Въобще не — отвърна й мъжът с усмивка. — Аз бях този, който пренебрегваше малките безделници. Бях най-големия в семейството. Добро положение, мисля. Щях да бъда много нещастен, ако не съм начело.

Амелия добре разбираше това. Често си бе мислела, че когато е с Елизабет е по-различна, отколкото когато е с Мили.

— Аз съм второто от пет деца — каза му тя, — така че също мога да оценя гледната ви точка.

— Пет! — той изглеждаше впечатлен. — Всичките момичета?

Устните на Амелия се отвориха от изненада.

— От къде знаете?

— Нямам представа — отвърна ѝ, — но създава такава очарователна картина. Би било истински срам да се развали от мъж.

Небеса, той беше истински дявол.

— Езикът ви винаги ли е така меден, капитан Одли?

И наистина, усмивката, която ѝ отправи определено беше смъртоносна.

— Освен — каза той, — когато е златен.

— Амелия!

И двамата се обърнаха. Грейс беше влязла в стаята.

— И мистър Одли — добави тя с известна изненада.

— О, съжалявам — изрече Амелия, малко объркана. — Мислех, че сте капитан Одли.

— Такъв съм — отвърна той с леко вдигане на рамене. — Зависи от настроението ми — обърна се към Грейс и се поклони. — Наистина е привилегия да ви видя отново, толкова скоро, госпожице Евърслей.

Грейс направи реверанс в отговор.

— Не знаех, че сте тук.

— Нямаше как да знаете — отвърна учтиво мистър Одли. — Бях се запътил навън за една възстановителна разходка, когато лейди Амелия ме пресрещна.

— Помислих го за Уиндъм — каза Амелия на Грейс. — Не е ли странно?

— Наистина — отвърна тя.

Амелия си помисли, че гласът на Грейс звучи малко неестествено, но вероятно просто бе пресипнала. Изглеждаше невъзпитано да го спомене обаче, така че просто изрече:

— Разбира се, аз не внимавах много, което съм сигурна, че обяснява всичко. Само хвърлих един поглед с крайчеца на окото си, когато той премина покрай отворената врата.

Капитан, мистър Одли се обърна към Грейс.

— Така представено има много повече смисъл, нали?

— Много повече смисъл — повтори тя. И погледна през рамо.

— Чакате ли някого, госпожице Евърслей? — попита той.

— Не, просто си мислех, че Негова светлост може да се присъедини към нас. Тъъ, след като годеницата му е тук, разбира се.

Амелия преглътна с неудобство, благодарна, че никой от двамата не гледа към нея. Грейс не знаеше, че е прекарала цялата сутрин с Томас. Или, че се предполагаше, да е била на пазар в Стамфорд. И никога нямаше да узнае, помисли Амелия с раздражение, ако мистър Одли не тръгнеше по пътя си. Не беше ли казал, че иска да се поразходи?

— Значи се е върнал? — попита мистър Одли. — Не знаех.

— Така ми казаха — отвърна Грейс. — Не съм го виждала.

— Уви — каза мистър Одли, — нямаше го доста време.

Амелия опита да улови вниманието на Грейс, но не успя. Томас не би искал да се разбере, че е бил толкова пиян миналата нощ — както и тази сутрин.

— Мисля, че трябва да го доведе — изрече Грейс.

— Но вие едва дойдохте — възрази мистър Одли.

— Въпреки това...

— Ще позвъним да го повикат — решително каза мистър Одли и прекоси стаята, отправяйки се към шнура на звънеца. — Ето — каза той като го дръпна силно. — Сторено е.

Амелия погледна Грейс, чието лице бе придобило леко обезпокоено изражение, а после и мистър Одли, който беше самото спокойствие. Нито един от двамата не проговори, нито пък изглежда си спомни, че тя е в стаята с тях.

Човек би се зачудил какво точно става.

Амелия отново се взря Грейс, защото я познаваше по-добре, но тя вече бързаше през стаята към дивана.

— Бих искала да седна.

— Ще се присъединя — каза Амелия, когато видя възможност да поговорят насаме. Седна до Грейс, макар че имаше доста място. Всичко, от което се нуждаеше, бе мистър Одли да се оттегли или да погледне в другата посока, или да направи нещо друго от това, да ги последва през стаята с котешко зелените си поглед.

— Каква прелестна жива картина представлявате вие двете! — възкликна той. — А аз да не си нося маслените бои!

— Рисувате ли, мистър Одли? — попита Амелия. Бе възпитана да води любезен разговор, когато ситуацията го изисква и дори когато, много често, не го изискваше. Някои навици се нарушаваха трудно.

— Уви, не. Но се чудех дали да не взема няколко урока. Това е толкова благородно занимание за един джентълмен, не мислите ли?

— О, наистина — отвърна тя, макар да си помисли, че би било по-добре да е започнал в по-ранна възраст. Амелия погледна Грейс, тъй като би било напълно естествено и тя да се включи в разговора. След като не го стори, леко я побутна.

— Мистър Одли е голям ценител на изкуството — избъбри Грейс.

Той се усмихна загадъчно.

А Амелия отново бе оставена да запълни мълчанието.

— Тогава трябва да се наслаждавате на престоя си в Белгрейв — каза му.

— Очаквам с нетърпение да разгледам колекцията — отвърна той. — Госпожица Евърслей се съгласи да ми я покаже.

— Това е много мило от твоя страна, Грейс — отвърна Амелия и се насили да не покаже изненадата си. Не, че имаше нещо нередно в мистър Одли, освен може би нежеланието му да напусне стаята, както на нея ѝ се искаше. Но след като Грейс бе компаньонка на херцогинята, изглеждаше странно да бъде помолена да покаже колекцията на приятеля на Томас.

Грейс изсумтя нещо, което вероятно трябваше да е отговор.

— Планираме да избегнем купидончетата — каза мистър Одли.

— Купидончетата? — повтори Амелия. Небеса, наистина прескачаше от тема на тема.

Той сви рамене.

— Открих, че не ги харесвам особено.

Как можеше някой да не харесва купидончета?

— Виждам, че не сте съгласна, лейди Амелия — каза мистър Одли. Но тя забеляза, че той хвърли поглед към Грейс, преди да заговори.

— Какво толкова им има? — попита го Амелия. Нямахше намерение да го въвлеча в подобен абсурден разговор, но наистина,

той беше повдигнал темата.

Мистър Одли се настани на облегалката на отсрещния диван.

— Не ги ли намирате за опасни? — попита я, очевидно, с цел да се позабавлява.

— Закръглените малки бебета?

— Носещи смъртоносни оръжия — напомни ѝ той.

— Това не са истински стрели.

Мистър Одли се обърна към Грейс. Отново.

— Какво мислите вие, госпожице Евърслей?

— Не мисля често за купидончета — отвърна тя.

— И все пак ние с вас вече ги обсъждахме два пъти.

— Защото вие заговорихте.

Амелия се облегна с изненада. Никога не бе виждала Грейс толкова раздразнителна.

— Дрешникът ми определено е заят с тях — каза мистър Одли.

Тя се обърна към Грейс.

— Била си в дрешника му?

— Не с него — буквално се сопна Грейс. — Но определено съм го виждала преди.

Никой не заговори, а после изведнъж Грейс измърмори:

— Извинете ме.

— Мистър Одли — изрече Амелия, решила, че е крайно време да вземе ситуацията в ръце. Днес обръщаше нова страница, реши тя. Беше се справила с Томас и можеше да се справи с тези двамата, ако се налагаше.

— Лейди Амелия — каза той и наклони брадичка грациозно.

— Ще бъде ли грубо, ако госпожица Евърслей и аз се поразходим из стаята?

— Разбира се, че не — отвърна ѝ веднага, макар да беше грубо, като се има предвид, че бяха само трима и той щеше да бъде оставен без компания.

— Благодаря ви за разбирането — Амелия, пъкна ръка в тази на Грейс и издърпа и двете им на крака. — Изпитвам нужда да се разтъпча и се боя, че крачките ви вероятно ще са твърде широки за една дама.

Мили Боже, не можеше да повярва, че изрича подобна глупост, но изглежда свърши работа. Мистър Одли не каза нищо повече и тя

насочи Грейс към прозорците.

— Трябва да говоря с теб — прошепна, нагаждайки стъпките си в равномерно и грациозно темпо.

Грейс кимна.

— Тази сутрин — продължи Амелия и скришом надникна към мистър Одли, за да види дали ги гледа, — Уиндъм се нуждаеше от помощ и аз се отзовах, но трябваше да кажа на майка ми, че съм видяла теб и, че си ме поканила в Белгрейв.

Грейс отново кимна, очите ѝ гледаха напред, после към вратата, но не и към нея.

— Съмнявам се, че ще стане на въпрос, но ако видиш майка ми, моля те да не го опровергаваш.

— Разбира се, че няма — бързо отвърна Грейс. — Имаш думата ми.

Амелия кимна, някак изненадана колко лесно стана. Не бе очаквала Грейс да откаже, но все пак мислеше, че трябва да предложи нещо повече от това обяснение. Грейс дори не беше попитала, защо Уиндъм се е нуждаел от помощ. Със сигурност това даваше основание за известно любопитство. Никоя от тях не го бе виждала да се нуждае от нещо.

Те замълчаха, докато минаваха покрай мистър Одли, който изглеждаше доста развеселен от представлението, което изнасяха.

— Госпожице Евърслей — измърмори той. — Лейди Амелия.

— Мистър Одли — отвърна Амелия. Грейс каза същото.

Продължиха да обикалят стаята и Амелия подхвана разговора, веднага щом се отдалечиха достатъчно, за да не ги чува.

— Наистина се надявам, че не преминавам границата — прошепна тя. Грейс беше много мълчалива и Амелия осъзнаваше, че иска много като я моли да излъже.

Чуха стъпки в коридора и цялото тяло на Грейс се извъртя към вратата. Но това беше само лакей, понесъл пътнически сандък, вероятно празен, като се имаше предвид как лесно го бе праметнал на рамо.

— Извинявай — изрече Грейс. — Каза ли нещо?

Амелия понечи да повтори думите си, но вместо това изрече:

— Не — никога не бе виждала Грейс толкова разсеяна.

Двете подновиха разходката си из стаята, правейки, както и първия път, най-дългата възможна обиколка. Когато се приближиха до вратата, отново чуха стъпки.

— Извини ме — каза Грейс и се отдръпна. Забърза към отворената врата, надникна навън, а после се върна. — Не беше херцогът — съобщи тя.

Амелия също хвърли поглед през вратата. Още двама лакеи се придвижваха по коридора, единия с пътнически сандък, а другия с кутия за шапки.

— Някой ще заминава ли? — попита.

— Не — отвърна Грейс. — Е, предполагам, че някой може да отива някъде, но не знам нищо за това.

Гласът ѝ звучеше толкова рязък и неестествен, че Амелия най-накрая попита:

— Грейс, добре ли си?

Тя извърна глава, но не достатъчно, че Амелия да не види очите ѝ.

— О, не... имам предвид, да, много съм добре.

Амелия хвърли поглед към мистър Одли. Той помахаше. Обърна се отново към Грейс, чието лице бе силно изчервено.

Което бе достатъчна причина отново да погледне към мистър Одли. Той гледаше Грейс. Вярно, че двете дами вървяха под ръка, но бе повече от очевидно за коя е предназначен неговия страстен поглед.

Грейс също го знаеше. Тя затаи дъх, дори тялото ѝ застина. Амелия го почувства по напрегнатата ѝ ръка.

А после беше поразена от най-удивителната мисъл.

— Грейс — прошепна ѝ, поддържайки гласа си възможно най-нисък, — да не си влюбена в мистър Одли?

— Не!

Бузите на Грейс, които тъкмо бяха започнали да възвръщат естествения си цвят, отново станаха алени. Възражението ѝ беше доста силно и мистър Одли ги гледаше с весело любопитство. Грейс се усмихна слабо, кимна и каза:

— Мистър Одли — въпреки че със сигурност не можеше да я чуе от мястото, където седеше, — току-що се запознах с него — прошепна тя яростно. — Вчера. Не, предния ден. Не мога да си спомня.

— Напоследък срещаш много интригуващи джентълмени, нали?

Грейс рязко се обърна към нея.

— Какво имаш предвид?

— Мистър Одли... — подразни я Амелия. — Италианският разбойник.

— Амелия!

— О, точно така, ти каза, че бил шотландец. Или ирландец. Не беше сигурна — изведнъж ѝ хрумна, че мистър Одли също говори с чуждестранен акцент. — От къде е мистър Одли? Произношението му е леко провлачено.

— Не знам — отвърна Грейс, доста нетърпеливо по мнението на Амелия.

— Мистър Одли — възкликна тя.

Той веднага наклони глава въпросително.

— Грейс и аз се чудехме от къде сте. Акцентът ви ми е непознат.

— От Ирландия лейди Амелия, малко по на север от Дъблин.

— Ирландия! Боже, доста сте далеч от дома.

Той само се усмихна.

Двете дами откриха, че са стигнали до първоначалното си място при дивана, така че Амелия пусна ръката на Грейс и седна.

— Наслаждавате ли се на Линкълншир, мистър Одли?

— Намирам го за много изненадващ.

— Изненадващ? — Амелия хвърли поглед към Грейс, за да види дали и тя намира този отговор за любопитен, но сега тя стоеше близо до вратата и нервно надничаше навън.

— Посещението ми тук не бе това, което очаквах.

— Наистина ли? Какво очаквахте? Уверявам ви, в тази част на Англия сме доста цивилизовани.

— О, да, много — съгласи се той. — Повече, отколкото предпочитам, всъщност.

— Защо, мистър Одли, какво искате да кажете?

Той се усмихна тайнствено, но не каза нищо повече, нещо, което Амелия намери за нетипично. После ѝ хрумна, че го познава от петнадесет минути и едва ли би могла да знае, кое е нетипично в него.

— О — чу да изрича Грейс, последвано от: — Извинете ме.

После бързо излезе.

Амелия и мистър Одли се спогледаха, а след това едновременно се обърнаха към вратата.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ако не се брой Хари Гладиш, човекът познаващ Томас най-добре, бе неговия камериер Гримсби, който му служеше от деня на заминаването му в университета. За разлика от повечето камериери, Гримсби беше много силен. Не че някой щеше да разбере това, ако го погледнеше — той бе доста строен, с бледа кожа, която постоянно тревожеше икономката, опитваща се да го накара да яде повече говеждо.

Когато веднъж Томас се бе върнал от главоломен галоп в дъжда, с подгизнали и опръскани с кал дрехи, Гримсби само се поинтересува за коня.

Друг път, след прекаран ден в полето, помагайки на арендаторите в работата им, Томас се бе прибрал с мръсотия по кожата си, в косата и под ноктите. Гримсби просто бе попитал, дали предпочита водата за ваната му да е хладка, топла или гореща.

Но когато Томас влезе с клатушкане в покоите си, вероятно все още вонящ на алкохол — отдавна бе престанал да усеща мириса си — с напълно липсващо шалче и най-забележителното — посинено око, Гримсби изпусна четката за лъскане на обувки.

Това вероятно беше единствения случай, в който бе изразил тревога.

— Окото ви — каза Гримсби.

О, вярно. Не бе виждал камериера си от свадата с прекрасния си нов братовчед. Томас му се усмихна насмешливо.

— Вероятно можем да изберем жилетка в същия цвят.

— Не мисля, че имаме такава, Ваша светлост.

— Наистина? — той се насочи към умивалника. Както обикновено, Гримсби се бе уверил, че е пълен с вода. В момента хладка, но Томас не беше в положение да се оплаква. Написка лицето си и се избърса с кърпата за ръце, после повтори целия процес и след бърз поглед към огледалото, установи, че си е във все същия окаян вид.

— Ще трябва да оправим това, Гримсби — каза Томас и здраво разтърка челото си. Погледна към камериера си със саркастична усмивка. — Мислиш ли, че можеш да запомниш нюанса за следващия път, когато отидем Лондон?

— Може ли да предложи, Ваша светлост, да обмислите да не злоупотребявате така с лицето си — Гримсби му подаде друга кърпа, макар Томас да не я бе поискал. — Това би отстранило необходимостта да мислим за цвета, когато избираме гардероба ви за следващата година — той му подаде калъп сапун. — Все още бихте могъл да купите нова жилетка в този цвят, ако желаете. Мисля, че нюансът би бил най-привлекателен представен върху плат, вместо върху нечия кожа.

— Изискано казано — измърмори Томас. — Почти не звучи като мъмрене.

Гримсби се усмихна скромно.

— Старая се, Ваша светлост — той подаде още една кърпа.

Мили Боже, помисли си Томас, сигурно представляваше по-голяма развалина, отколкото си мислеше.

— Да поръчам ли вана, Ваша светлост?

Въпросът беше чисто риторичен, след като Гримсби вече го бе сторил, още преди да довърши думите си. Томас съблече дрехите си, които камериерът му вдигна с машата и навлече халата си. Строполи се в леглото и сериозно заобмисля да отложи ваната за сметка на една хубава дрямка, когато на вратата се почука.

— Бързо беше — изкоментира Гримсби и прекоси стаята.

— Негова светлост има посетител — дочу се неочаквано гласът на Пенрит, дългогодишният иконом на Белгрейв.

Томас не си направи труд да отваря очи. В този момент не можеше да съществува някой, за когото да си струва да го направи.

— Херцогът не приема посетители по това време — отвърна Гримсби.

Томас реши да му вдигне заплатата възможно най-скоро.

— Годеницата му е — каза икономът.

Томас седна светкавично. Какво по дяволите? Предполагаше се, че Амелия е тук заради Грейс. Всичко беше планирано. Двете щяха да бърборят един час, а после той щеше да се появи както обикновено и

никой не би заподозрял, че Амелия в действителност е била в Белгрейв цяла сутрин.

Какво въобще можеше да се е объркало?

— Ваша светлост — изрече Гримсби, когато Томас праметна крака през ръба на леглото и стана, — не бива и да си помисляте да приемете лейди Амелия в това състояние.

— Възнамерявам да се облека, Гримсби — отвърна му сухо.

— Да, разбира се, но...

Гримсби очевидно не можеше да довърши изречението си на глас, но носът му леко потрепна, а после се сбърчи, което Томас разчете като Сър, вие воните!

Уви, това нямаше как да се поправи. Не можеше да остави Амелия сама, щом не всичко се бе развило според плана. Но пък Гримсби успя да направи едно малко чудо в рамките на десет минути.

Когато Томас напусна стаята си, изглеждаше отново като себе си. Като себе си с набола брада, но това нямаше как да се избегне в момента. Поне косата му вече не стърчеше като на екзотична птица и, макар окоето му все още да изглеждаше много зле, вече не беше кървясало и като цяло, видът му не бе толкова изтощен.

Малко прах за зъби^[1] и беше готов. Макар Гримсби да смяташе, че му е нужен хубав сън.

Томас се отпрати към долния етаж с намерението да отиде право в гостната, но когато закрачи по коридора, забеляза Грейс, стояща на около шест стъпки от вратата, жестикулираща лудешки и с пръст върху устните си.

— Грейс — каза той като се насочи към нея, — какво значи това? Пенрит ми каза, че Амелия е тук, за да се срещне с мен.

Не забави крачка, докато приближаваше като предположи, че тя ще върви заедно с него. Но едва я беше подминал и тя сграбчи ръката му и го спря с рязко дръпване.

— Томас, чакай!

Той се обърна и повдигна въпросително вежда.

— Мистър Одли — продължи тя и го дръпна назад, още по-далеч от вратата. — Той е в гостната.

Херцогът хвърли поглед натам и после отново погледна Грейс, чудейки се, защо му бяха казали, че Амелия е там.

— С Амелия — буквално изсъска тя.

Той изруга невъздържано, въпреки присъствието на дама до себе си.

— Защо?

— Не знам — отвърна Грейс сопнато. — Беше там, когато пристигнах. Амелия каза, че го е видяла да минава покрай отворената врата и го помислила за теб.

О, това беше превъзходно. Благословени със семейна прилика, това бяха те. Колко старомодно.

— Той какво каза? — най-накрая попита Томас.

— Не знам. Не бях там. А после не можах много добре да я разпитам в негово присъствие.

— Не, разбира се, че не — притисна основата на носа си и се замисли. Това беше катастрофа.

— Сигурна съм, че той не е разкрил своята... самоличност пред нея.

Томас я изгледа студено.

— Вината не е моя, Томас — довърши Грейс гневно.

— Не съм казал, че е — на свой ред изпусна раздражена въздишка, а после продължи към гостната.

Мистър Одли беше като ябълката на раздора. През всичките тези години, в които Грейс работеше тук, никога не си бяха разменяли гневни думи. А само Бог знаеше какво говореше този мъж на Амелия.

От момента, в който Грейс избяга от стаята, нито Амелия, нито мистър Одли бяха промълвили и дума. Сякаш бяха стигнали до негласното споразумение да мълчат, докато не разберат какво толкова се говори в коридора.

Но, освен ако слухът на мистър Одли беше по-добър от нейния, Амелия прие, че и двамата са в безизходно положение. Не можеше да чуе нищо. Грейс сигурно бе пресрещнала Томас в далечния край на коридора.

Тя действително изглеждаше извънредно развълнувана този следобед, което Амелия намираще за странно. Осъзнаваше, че бе поискала много от нея, особено като се има предвид, че Грейс бе повече приятелка на сестра ѝ, отколкото нейна, но със сигурност това не можеше да е причина за необичайното ѝ поведение.

Амелия се наклони напред, сякаш това можеше да подобри слуха ѝ. Нещо ставаше в Белгрейв и тя започваше много да се дразни, че очевидно бе единствения човек, оставен в неведение.

— Няма да можете да ги чуете — каза мистър Одли.

Тя му хвърли поглед, който трябваше да бъде укорителен.

— О, не се преструвайте, че не се опитвахте. Аз определено го правех.

— Много добре — Амелия реши, че няма смисъл да отрича. — За какво предполагате, че говорят?

Мистър Одли сви рамене.

— Трудно е да се каже. Никога не бих предположил, че разбирам женския ум, или пък този, на нашия почитаем домакин.

— Не харесвате ли херцога? — защото със сигурност тонът му го подсказваше.

— Не казах това — меко я сгълчи той.

Тя стисна устни, защото искаше да каже, че не бе нужно да го изрича. Но нямаше да спечели нищо с тази провокация, поне не в момента, така че вместо това го попита:

— Колко време ще останете в Белгрейв?

— Нямате търпение да се отървете от мен ли, лейди Амелия?

— Разбира се, че не — което беше истина, повече или по-малко.

По принцип нямаше нищо против него, макар този следобед присъствието му да ѝ бе създадо затруднения. — Видях, че слугите местят някакви куфари. Помислих си, че може би са ваши.

— Мисля, че са на херцогинята — отвърна той.

— Отива ли някъде? — Амелия знаеше, че не трябва да звучи чак толкова развълнувана, но престореното безразличие на една млада дама стигаше до тук.

— Ирландия — отговори мистър Одли.

Преди да успее да го разпита повече, Томас се появи на вратата. Определено приличаше повече на себе си от последния път, когато го бе видяла.

— Амелия — каза той и се насочи към нея.

— Ваша светлост — отвърна му.

— Колко е хубаво да те видя. Виждам, че си срещнала нашия гост.

— Да — каза Амелия. — Мистър Одли е доста забавен.

Томас хвърли поглед към другия джентълмен и то не с особено добри чувства, забеляза тя.

— Доста.

Последва застрашително мълчание, а после Амелия изрече:

— Дойдох, за да видя Грейс.

— Да, разбира се — измърмори Томас. Все пак, това беше оправданието, което бяха съчинили.

— Уви — отвърна мистър Одли, — аз я намерих пръв.

Томас го дари с поглед, който би смразил всеки друг мъж, когото Амелия познаваше, но мистър Одли само се подсмихна.

— Аз намерих него, всъщност — включи се тя. — Видях го в коридора и го помислих за вас.

— Поразително, нали? — промърмори мистър Одли. Обърна се към Амелия. — Изобщо не си приличаме.

Тя погледна Томас.

— Не — каза той остро, — изобщо.

— Какво мислите, госпожице Евърслей? — попита мистър Одли.

Амелия се обърна към вратата. Не бе осъзнала, че Грейс се е върнала.

Мистър Одли се изправи на крака, без очите му да се отделят от компаньонката.

— Херцогът и аз имаме ли сходни черти?

Първоначално Грейс изглежда не знаеше как да отговори.

— Опасявам се, че не ви познавам достатъчно добре, за да преценя точно — най-накрая отвърна тя.

Мистър Одли се усмихна и Амелия усети, че двамата си споделиха нещо, което тя не разбра.

— Добре казано, госпожице Евърслей — изрече той. — Мога ли тогава да заключа, че познавате херцога доста добре?

— Работя за баба му от пет години — отвърна Грейс със скован, официален маниер. — За това време съм имала щастието да поопозная характера му.

— Лейди Амелия — прекъсна ги Томас, — мога ли да ви придружа до дома ви?

— Разбира се — съгласи се Амелия. Очакваше с нетърпение пътуването. Не се бе надявала на компанията му. Промяната в плановете беше възхитителна.

— Толкова скоро? — измърмори мистър Одли.

— Семейството ми ще ме очаква — добави Амелия.

— Тогава ще тръгнем веднага — каза Томас и ѝ предложи ръката си. Тя я пое и се изправи.

— Ъ, Ваша светлост!

Всички се обърнаха към Грейс, която все още стоеше близо до вратата. Изглеждаше доста развълнувана.

— Бих ли могла да разменя няколко думи с вас — изрече тя забързано — преди да, ъъ, да излезете. Моля.

Томас се извини и последва Грейс в коридора. Двамата все още се виждаха от гостната, макар да беше трудно — всъщност невъзможно — да се дочуе разговора им.

— Какво ли обсъждат толкова? — попита мистър Одли и тя разбра от тона му, че знаеше точно какво дискутират, както и че тя не знае нищо. И със сигурност осъзнаваше, че повдигането на въпроса много би я раздразнило.

— Нямам никаква представа — сопна се тя.

— Нито пък аз — отвърна той, безгрижно както винаги.

А после чуха:

— Ирландия!

Това беше Томас, а гласът му бе необичайно висок. На Амелия ѝ се искаше да знае какво беше изречено след това, но херцогът хвана ръката на Грейс и двамата се преместиха настрана, където съвсем не можеха да ги видят. Както, очевидно, и да ги чуват.

— Имаме си отговор — измърмори мистър Одли.

— Не може да е разстроен от това, че баба му напуска страната — каза Амелия. — По-скоро бих си помислила, че ще планира празненство за това.

— А аз мисля, че госпожица Евърслей го информира, че баба му има намерение той да я придружи.

— До Ирландия? — тя се отдръпна от изненада. — О, сигурно грешите.

Той сви рамене.

— Може би. Аз съм новодошъл тук.

— Освен факта, че не мога да си представя, защо херцогинята би искала да отиде в Ирландия — не че — побърза да добави, когато си спомни, че това е родината му, — аз не бих искала да видя вашата

красива страна, но не е присъщо за характера на херцогинята, защото съм я чувала да говори презрително за Нортъмбърланд, Езерната област и въобще за цяла Шотландия — тя спря и се опита да си представи херцогинята да се наслаждава на тръпката от пътуването. — Ирландия едва ли е по вкуса ѝ.

Той кимна благосклонно.

— Но наистина, няма смисъл да настоява Уиндъм да я съпроводи. Не се нуждаят от взаимната си компания.

— Колко учтиво казано, лейди Амелия. Някой въобще нуждае ли се от тяхната компания?

Очите ѝ се разшириха от изненада. Това беше още по-ясно заявление, че не харесва Томас. И то казано в собствената му къща! Наистина, забележително неучтиво.

И любопитно.

Точно в този момент Томас се върна в стаята.

— Амелия — каза той енергично, — опасявам се, че няма да мога да те придружа до къщи. Приеми извиненията ми.

— Разбира се — отвърна тя и макар че не бе много сигурна, защо, хвърли бърз поглед към мистър Одли.

— Ще направя всичко възможно да осигуря удобството ти. Ако желаеш, би могла да си избереш книга от библиотеката?

— Можете ли да четете в каретата? — попита мистър Одли.

— Вие не можете ли? — на свой ред попита тя.

— Мога. Мога да правя много неща в карета. Или на канапе — добави със странна усмивка.

Томас сграбчи ръката ѝ с изненадваща решителност и я издърпа на крака.

— Беше ми много приятно да се запозная с вас, мистър Одли — каза Амелия.

— Да — измърмори той, — изглежда наистина си тръгвате.

— Амелия — каза Томас отсечено и я поведе навън.

— Нещо не е наред ли? — попита тя, щом стигнаха коридора. Потърси Грейс, но тя бе изчезнала.

— Разбира се, че не — отвърна той. — Само няколко въпроса, за които трябва да се погрижа.

Амелия искаше да попита за предстоящото пътуване до Ирландия, но поради някаква причина не го стори. Не бе сигурна защо.

Не беше съзнателно решение, а нещо като предчувствие. Томас изглеждаше толкова разсеян. Не желаше да го разстройва допълнително.

Освен това доста се съмняваше, че би й отговорил честно, ако беше попитала. Не, че щеше да излъже. Това би било съвсем нехарактерно за него. Но щеше да отхвърли въпроса с нещо неясно и снизходително, а тя щеше да загуби всичките прекрасни чувства, които сутринта й бе донесла.

Може ли да взема със себе си един от атласите? — попита тя.

Пътуването до вкъщи щеше да отнеме по-малко от час, но толкова се беше наслаждавала да разглежда картите. Това бе нещо, което бяха правили заедно, с глави сведени над книгите, а челата им почти се бяха докосвали.

Очертанията на континента, бледия син нюанс на океана по страницата — завинаги щяха да я карат да мисли за него.

Докато пътуваше към дома, а каретата подскачаше по неравния път, тя обръщаше страниците, за да открие Ирландия. Хареса формата й, равна на изток, а после сякаш се протягаше с ръце към Атлантика на запад.

Щеше да попита Томас за пътуването следващия път, когато го видеше. Със сигурност нямаше да напусне страната, без да й каже.

Тя затвори очи и си представи лицето му, като удобно пренебрегна посиненото око. Бяха навлезли в нов етап на отношенията си. В това бе сигурна.

Все още не знаеше, защо Томас беше пил миналата нощ, но си каза, че не се интересува. Всичко, което имаше значение бе, че това го беше довело до нея, а на нея помогна да открие истинската си същност.

Беше се събудила. След години на преструвки, най-сетне се бе събудила.

[1] Прах за зъби — използвала се е масово през 19 век в Британия. В повечето случаи е бил домашно приготвяна от съставки като тебешир, стрита тухла или сол. — Б.пр. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Четири дни по-късно

След първоначалния си шок, Томас осъзна, че баба му е била права за едно. Пътуването до Ирландия беше единствения изход на дилемата им. Истината трябваше да излезе наяве, без значение колко бе неприятна. Мистър Одли можеше, с подходящото подканване, да бъде убеден да се откаже от претенциите си към титлата — макар че Томас се съмняваше херцогинята да позволи това да се случи. Но за себе си знаеше, че никога не би могъл да намери покой, ако не разбере кой е той в действителност. И не мислеше, че би успял да продължи да живее с титлата, ако знае, че принадлежи на друг.

Целият му живот ли бе лъжа? Нима никога не е бил херцога на Уиндъм, нито дори наследника? Това би значело — е, всъщност, това беше единствената забавна част от цялата работа — че баща му също никога не е бил херцог. Почти му се искаше отново да е жив, само за да види реакцията му.

Томас се зачуди дали трябва да променят надписа на надгробния камък. Вероятно да.

Разходи се из малкия салон в предната част на къщата и си наля питие. Можеше и да се наслади на заличаването на титлата от епитафията на баща си. Хубаво беше да знае, че има и нещо забавно във всичко това.

Приближи до прозореца и се загледа навън. Идваше тук доста често, когато се нуждаеше от усамотение. Можеше да го получи в кабинета си разбира се, но там беше заобиколен от счетоводни книги и кореспонденция — неща, които му напомняха за все още недовършените задачи. Тук можеше просто да се отдаде на мислите си.

Предполагаше, че антипатията към братовчед му бе малко по-слаба от преди. Четири дни след като го бе открил в гостната с Амелия разговорите им бяха съвършено цивилизовани, но все още го намираще за безнадеждно несериозен. Знаеше, че Одли преди е бил офицер и като такъв, трябваше да притежава предпазливост и бърза

преценка, но Томас все още дълбоко се съмняваше в способността му да се посвети с необходимото старание на управлението на херцогство.

Щеше ли да разбере, че препитанието и, всъщност живота на стотици хора зависят от него?

Щеше ли да почувства историята на титлата си? Наследството? Негласната връзка с почвата, камъните, кръвта, която бе подхранвала земята с поколения? Уиндъм беше повече от титла, която човек добавя към името си, то беше...

Беше...

Томас седна в любимия си кожен стол и обзет от мъка, затвори очи.

Беше самата му същност. Той беше Уиндъм и нямаше представа кой щеше да бъде, когато му отнемеха всичко. А това бе неизбежно. Ставаше все по-сигурен ден след ден. Одли не беше глупав. Нямаше да ги поведе по целия път до Ирландия, за Бога, ако доказателството за законното му раждане не ги чакаше там.

Предполагаемият му братовчед трябваше да знае, че пак щеше да е затрупан с привилегии и пари, дори да бе обявил майка си за пристанищна курва, която баща му е познавал само три минути. Баба им беше толкова отчаяно запленена от идеята, че любимият ѝ син има наследник, че щеше да му осигури достатъчно доходи за цял живот, независимо от обстоятелствата.

Животът на Одли щеше да е осигурен и не толкова сложен, ако беше незаконороден.

Което значеше, че той не беше. Някъде в Ирландия имаше църква, в която се криеше доказателство за брака между лорд Джон Кавендиш и госпожица Луис Гълбрайт. И когато го откриеха, знаеше, че все още щеше да си бъде мистър Томас Кавендиш, джентълмен от Линкълншир, внук на херцог, но нищо повече от това.

Какво щеше да прави тогава? Как щеше да запълва дните си?

Кой щеше да бъде?

Погледна към питието си. Беше го привършил преди известно време и това май му беше третото. Какво би казала Амелия? Беше ѝ заявил, че не прекалява с алкохола и наистина не го правеше, при нормални обстоятелства, разбира се. Но животът напоследък бе всичко друго, освен нормален.

Може би това щеше да бъде новия му навик. Може би с това щеше да запълва дните си — с позорния стремеж към забрава. Ако се налееше с достатъчно бренди щеше да забрави, че не знае кой е или какво не притежава, или как би трябвало да се държи.

Или — той се изхили жестоко — как другите би трябвало да се държат с него. Това би било забавно всъщност, да гледа как обществото се препъва и заеква, без да знае какво да каже. Какво ужасно удоволствие щеше да бъде да го обяви наскоро „Залата за танци“ на Линкълншир. В Лондон щеше да е още по-зле.

Да не забравяме и Амелия. Предполагаше, че трябва да анулира годежа или поне да настоява тя да го направи, защото той като джентълмен не можеше да го стори. Тя със сигурност щеше да го разтрогне. Семейството ѝ също нямаше да има нищо против.

Бе отгледана да бъде херцогинята на Уиндъм, също както той — да бъде херцог. Това вече бе невъзможно. Силно се съмняваше, че Одли ще се ожени за нея. Но имаше много други титли в кралството и още повече неженени благородници. Амелия можеше да бъде нещо повече от безпарична съпруга на някой без титла, а и тя не притежаваше каквито и да било полезни умения.

Умения, свеждащи се до притежанието на много земи и евентуално замък.

Амелия.

Той затвори очи. Можеше да види лицето ѝ, силното любопитство в тези лешникови очи, светлите малки лунички по носа ѝ. Бе искал да я целуне онзи ден, повече отколкото бе осъзнавал тогава. Лежеше буден в леглото и мислеше за нея, чудеше се дали я иска сега, само защото вече не може да я има.

Мислеше как ще свали роклята от тялото ѝ, как ще я боготвори с ръце, с устни, как ще завладее кожата ѝ, броейки луничките, които със сигурност трябваше да се крият под дрехите.

Амелия.

Наля си още едно питие в нейна чест. Изглеждаше подходящо, след като ейла ги бе събрал последния път. Този път брендито беше хубаво, силно и меко, една от последните бутилки, които придоби, преди изнасянето му от Франция да стане незаконно. Надигна чашата. Тя заслужаваше тост с най-добрия алкохол.

И може би още един, реши, след като пресуши чашата. Със сигурност Амелия си струваше две чаши бренди. Но когато се надигна и приближи гарафата, чу гласове в коридора.

Беше Грейс. Звучеше щастлива.

Щастлива. Объркваща мисъл. Томас дори не можеше да си представи подобна обикновена, освобождаваща емоция.

А колкото до другия глас — отне му само секунда да го разпознае. Беше на Одли и сякаш омайваше — искаше да съблазни Грейс.

Проклятие!

Тя го харесваше. Беше забелязал през последните няколко дни разбира се, как се изчервява в негово присъствие и се смееше на духовитите му забележки. Предполагаше, че тя има право да се влюби в когото си поиска, но за Бога, в Одли?

Почувства го като най-лошия вид предателство.

Без да може да се въздържи, той се придвижи към вратата. Беше леко отворена, достатъчно, за да слуша, без да го видят.

— Можете да ме наричате Джак — каза Одли.

На Томас му се прииска да повърне.

— Не, не мисля — но Грейс звучеше сякаш се усмихва, сякаш не го казва насериозно.

— Няма да кажа на никого.

— Ммм... не.

— Направихте го веднъж.

— Това — изрече Грейс, очевидно флиртувайки, — беше грешка.

Томас излезе в коридора. Някои неща просто не можеха да се понесат.

— Именно.

Грейс ахна и го погледна с доста задоволителна доза шок.

— Вие пък от къде се появихте? — измърмори Одли.

— Много приятен разговор — провлече той. — Един от многото, предполагам.

— Подслушвахте ли? — попита Одли. — Срамота.

Томас реши да не му обръща внимание. Или това, или щеше да го удуши, а подозираше, че второто би било трудно за обяснение пред властите.

— Ваша светлост — започна Грейс, — аз...

О, за Бога, ако щеше да нарича Одли Джак, значи можеше и да използва малкото му име отново, по дяволите.

— Наричай ме Томас, не си ли спомняш? — сопна се той. — Използвала си името ми неведнъж.

За кратко почувства угризение, когато видя нещастното ѝ изражение, но бързо го потисна, щом Одли се намеси с обичайния си духовит маниер:

— Наистина ли? — каза той и се вгледа в Грейс. — В такъв случай, настоявам да ме наричате Джак — обърна се към Томас и сви рамене. — Така е честно.

Томас остана съвършено неподвижен. Нещо грозно растеше в него, нещо яростно и тъмно. А всеки път щом Одли заговореше, тонът му беше толкова комичен, усмивката толкова бърза — сякаш нищо нямаше значение. Това подхранваше тъмния възел в корема му, изгаряше гърдите му.

Одли се обърна отново към Грейс.

— Аз ще ви наричам Грейс.

— Няма — сопна се херцогът.

Другият мъж повдигна вежда, но иначе не му обърна внимание.

— Той винаги ли взема решения вместо вас?

— Това е моята къща — изръмжа Томас. По дяволите, нямаше да го игнорира.

— Вероятно не за дълго — измърмори Одли.

Беше първия директно нападателен коментар и поради някаква причина, Томас всъщност го намери за смешен. Погледна Грейс, а после и Одли и изведнъж му стана ясно колко отчаяно братовчед му иска да я вкара в леглото си.

— Искам да знаете — отвърна той, несъзнателно възприел тона, усмивката, и цялото поведение на Одли, — че тя не върви в комплект с къщата.

Мъжът замръзна и повдигна брадичка. А, помисли си Томас, право в целта. Великолепно.

— Какво точно имате предвид с това? — сопна се мистър Одли.

Херцогът сви рамене.

— Мисля, че знаете.

— Томас — каза Грейс, опитвайки да се намеси.

Това му напомни колко го беше яд на нея.

— О, връщаме се към Томас, така ли?

А после Одли, с обичайния си жизнерадостен маниер, се обърна към Грейс и изрече:

— Мисля, че той ви харесва, госпожице Евърслей.

— Не ставайте смешен — изрече тя пренебрежително.

А Томас си помисли: „Защо не? Защо Грейс не го привличаше?“ Би било дяволски по-просто от това зараждащо се желание към Амелия.

Във всеки случай го забавляваше Одли да смята, че тя го привлича, така че скръсти ръце и се втренчи в него.

Одли само се усмихна, а лицето му изразяваше предизвикателство.

— Не бих искал да ви отвличам от отговорностите ви.

— А, сега са мои отговорности?

— Докато къщата е все още ваша.

— Не е само къщата, Одли.

— Да не мислите, че не знам това? — нещо проблесна в очите му, нещо различно и напълно ново. Беше страх, осъзна Томас учудено. Мъжът бе ужасен от титлата, която щеше да получи.

Както и трябваше да бъде.

За пръв път Томас почувства искрица уважение към него. Щом бе достатъчно наясно, за да се страхува...

Е, това поне значеше, че не е пълен глупак.

— Извинете ме — каза той, защото вече не се чувстваше толкова сигурен в себе си. Дължеше се на брeндитo, да, но също и на разговора. Това положение бе странно за всички — за Грейс, за Одли, а най-вече за самия него.

Обърна се и ги остави, затваряйки плътно вратата зад себе си. Все още щеше да ги чува, ако говореха, но със сигурност нямаше да са толкова глупави да останат тук. Щяха да отидат някъде другаде, да се смеят и да флиртуват. Одли щеше да опита да целуне Грейс и може би тя щеше да му позволи, и двамата щяха да бъдат щастливи, поне днес.

Томас седна на стола, погледна през прозореца и се зачуди, защо не можеше да заплаче.

По-късно същата нощ стоеше в кабинета си, и даваше вид, че преглежда документите си. В действителност, търсеше уединение. Не се радваше на компанията на другите хора тези дни, особено когато тези „хора“ бяха баба му, новия му братовчед и Грейс.

Няколко счетоводни книги бяха разтворени на бюрото му с множеството си колони, пълни с подредени цифри, всяка внимателно изписана върху страницата от собствената му ръка. Плащаше се на управителя на Белгрейв да поддържа подобни архиви разбира се, но Томас обичаше да се грижи за собствените си копия сам. Някак ума му чувстваше информацията по различен начин, когато сам той бе написал цифрите. Беше опитал да се откаже от навика преди няколко години, след като изглеждаше ненужно да има два пълни комплекта записки, но се чувстваше така, сякаш не може да види цялостната картина сред множеството детайли.

Един херцог трябваше да вижда цялостната картина. Уиндъм бе огромна отговорност, със земи пръснати из цяла Британия. Щеше ли Одли да види това? Щеше ли да го уважава, или да стовари решенията на множество управители и секретари, както бе виждал да правят толкова негови познати, обикновено с опустошителни резултати.

Можеше ли човек да го е грижа за наследство като Уиндъм, ако не бе роден с него? Томас го уважаваше, но пък беше имал цял живот да обикне и опознае земята. Одли бе пристигнал миналата седмица. Дали бе възможно да разбере какво означава всичко това? Или бе нещо, което се наследява с кръвта? Дали, когато бе стъпил в Белгрейв си бе помислил — Аха, това е домът.

Едва ли. Не и с такава баба.

Томас разтърка слепоочията си. Обезпокоителна мисъл. Всичко можеше да се разпадне. Не веднага, беше управлявал имението твърде добре, за да се случи. Но с времето Одли можеше да опустоши всичко, без дори да има подобно намерение.

Няма да бъде мой проблем — изрече на глас.

Не той щеше да е херцога. По дяволите, вероятно нямаше дори да остане в Линкълншир. Дали имаше някакъв вид компенсация в завещанието на дядо му? Някаква малка къща близо до Лийдс, която бе купил, за да подари на най-малкия си син. Не искаше да остане наоколо и да гледа как Одли заема мястото му. Щеше да вземе другия имот и да приключи с всичко.

Отпи от брендито на бюрото си — почти свършваше бутилката, което леко го удовлетвори. Трудно се бе сдобил с нея и нямаше особено желание да я изоставя. Но му напомни за определени телесни функции, така че избута стола си назад и се изправи. Имаше нощно гърне в ъгъла, но наскоро бе обзавел тази част от Белгрейв с последните тоалетни приспособления. Проклет да е, ако се откажеше от удоволствието да ги използва, преди да се премести в Лийдс.

Излезе от стаята и се придвижи надолу по коридора. Беше късно, къщата бе спокойна и тиха. Той си свърши работата, спря, за да се възхити на чудесата на модерното изобретение, а после се отправи към кабинета си, където възнамеряваше да прекара нощта, или поне да остане там, докато не свърши брендито.

Но по пътя обратно дочу нечие движение. Спря и надникна в розовия салон. На една маса имаше запален свещник, осветяващ стаята с мъждукащо сияние. Грейс стоеше в далечния ъгъл, ровеше из малкото писалище, отваряше и затваряше чекмеджета с раздражено изражение на лицето си.

Той си каза, че трябва да ѝ се извини. Поведението му този следобед бе отвратително. Поддържаха приятелството си доста отдавна, за да позволят да свърши по този начин.

Изрече името ѝ от вратата и тя стреснато вдигна поглед.

— Томас — каза Грейс, — не осъзнах, че все още си буден.

— Не е толкова късно — отвърна ѝ.

Тя му се усмихна слабо.

— Не, предполагам, че не е. Херцогинята е в леглото, но все още е будна.

— Работата ти никога не свършва, нали? — попита я, докато влизаше в стаята.

— Не — каза тя с примирено свиване на рамене. Беше я виждал да прави това движение безброй пъти. А изражението, което вървеше с жеста — леко обезсърчено, леко иронично. Наистина, не знаеше как понася баба му. Той я търпеше, защото се налагаше.

Е, предполагаше, че и тя трябва да я търпи. Възможностите за работа за млади дами от благородническо потекло с малко или никакви средства, не бяха точно многобройни.

— Свърши ми хартията за писане на горния етаж — обясни тя.

— За кореспонденцията ти?

— Тази на баба ти — потвърди Грейс. — Аз нямам с кого да кореспондирам. Предполагам, че след като Елизабет Уилоуби се омъжи и премести... — спря със замислено изражение. — Ще ми липсва.

— Да — промърмори той, като си спомни какво му беше казала Амелия. — Добри приятелки сте, нали?

Тя кимна.

— А, ето ги — издърпа малка купчина хартия, после вдигна очи към него с гримаса. — Сега се налага да напиша писмата на баба ти.

— Не ги ли пише сама? — попита изненадано.

— Тя си мисли така. Но истината е, че почеркът ѝ е ужасен. Никой не може да разбере какво е искала да каже. Дори аз изпитвам затруднения. Накрая импровизирам поне с половината, докато преписвам.

Томас се разсмя при тези думи. Грейс беше толкова добър човек. Чудеше се, защо не е омъжена. Бяха ли джентълмените прекалено напласени от работата ѝ в Белгрейв? Вероятно. Предполагаше, че вината бе и негова. Беше толкова отчаян да я задържи като компаньонка на баба си, че не се бе погрижил да ѝ осигури малка зестра, така че да се освободи от работата си и да си намери съпруг.

— Трябва да се извиня, Грейс — каза ѝ, и се приближи към нея.

— За този следобед ли? Не, моля те, наистина, няма нужда. Беше ужасна ситуация и никой не може да те вини за...

— За много неща — прекъсна я Томас.

Трябваше да ѝ даде възможност да си намери съпруг. Ако не друго, нямаше да е тук, когато бе пристигнал Одли.

— Моля те — каза тя с лице, сгърчено в нещастна усмивка. — Не мога да си спомня нещо, за което да трябва да се извиняваш, но те уверявам, ако имаше, бих приела извинението ти с цялата си благосклонност.

— Благодаря — отвърна той. Предполагаше, че се чувства по-добре, но не много. А после, защото човек винаги можеше да намери убежище в очевидните неща, изрече: — Заминаваме за Ливърпул след два дни.

Тя кимна бавно.

— Сигурно имаш много работа, преди да тръгнем.

Томас помисли по въпроса. Не съвсем. Бе прекарал последните четири дни с предположението, че ще се върне в Англия без нищо свое, така че бе работил до изнемога, за да се увери, че и последното ъгълче от имотите на Уиндъм е както би трябвало да бъде. Нямахше да позволи на никого да каже, че е саботирал новия херцог.

Но беше приключил с всичко. Имаше да прегледа една поръчка за зърно и да нагледа събирането на собствения си багаж, но извън това...

Дните му като херцог бяха свършили.

— Почти никаква — съобщи на Грейс, неспособен да сдържи язвителността в тона си.

— Ооо! — звучеше изненадана, не толкова от отговора, а от факта, че го е изрекъл. — Това трябва да е приятна промяна.

Той се наклони напред. Можеше да види как ѝ става неудобно и бе достатъчно пийнал, за да се наслади малко на това.

— Упражнявам се, нали виждаш — каза Томас.

Грейс преглътна.

— Упражняваш се?

— В усъвършенстване на лентяйството. Може би трябва да подражавам на твоя мистър Одли.

— Той не е моя мистър Одли — веднага отвърна тя.

— Той не бива да се тревожи — продължи Томас, игнорирайки протеста ѝ. И двамата знаеха, че тя лъже. — Оставил съм всички дела в идеален ред. Всеки договор бе прегледан отново и всяка цифра, във всяка колона бе проверена. Ако погуби имението ще бъде за негова сметка.

— Томас, спри — изрече тя. — Не говори така. Не знаем дали той е херцога.

— Така ли? — *мили Боже, кой от двамата им се опитваше да заблуди?* — Хайде, Грейс, много добре знаем какво ще намерим в Ирландия.

— Не е така — настоя тя, но гласът ѝ прозвуча глухо.

И той разбра.

Направи една крачка към нея.

— Обичаш ли го?

Тя замръзна.

— Обичаш ли го? — повтори Томас, загубил търпение. — Одли.

— Знам за кого говориш — сопна се Грейс.

Той почти се изсмя.

— Предполагам — а после си помисли, че са обречени.

И двамата. Амелия бе изгубена за него, а Грейс се беше влюбила точно в Одли, от всички хора. Нищо не можеше да се направи. Знаеше, че за него можеше и да е приемливо да се ожени за някоя с положението на Грейс, но Одли никога не би могъл да го стори. Веднъж станал херцог, трябваше да вземе някое момиче с лице на кон, чието положение бе също толкова високопоставено, колкото неговото. Щеше да има много скептици и клеветници. Новият херцог щеше да се нуждае от съвършен брак, за да докаже на обществото, че е достоен за титлата.

А освен това, Одли беше безотговорен глупак, очевидно недостоен за жена като Грейс.

— От колко време си тук? — попита я, опитвайки се да намери отговора сред мъглата в ума си.

— В Белгрейв? От пет години.

— И през цялото това време аз не... — той поклати глава. — Чудя се защо.

— Томас — тя го изгледа предпазливо. — За какво говориш?

— Проклет да съм ако знам — изсмя се горчиво. — Какво ще стане с нас, Грейс? Обречени сме, нали знаеш. И двамата.

— Не знам за какво говориш.

Томас не можеше да повярва, че тя имаше смелостта да се преструва, че думите му не са кристално ясни.

— О, хайде, Грейс, прекалено си интелигентна за това.

Тя погледна към вратата.

— Трябва да вървя.

Но той ѝ препречи пътя.

— Томас, аз...

И тогава си помисли — защо не? Амелия беше изгубена за него, а Грейс — добрата, разумна, надеждна Грейс — беше тук. Бе наистина прекрасна, винаги го беше мислил, а и един мъж можеше да направи и много по-лош избор. Дори мъж без пукната пара.

Пое лицето ѝ в длани и я целуна. Отчаян акт, роден не от желание, а от болка, но продължи да я целува, защото се надяваше, че може би щеше да се превърне в нещо друго, че може би, ако се

опитваше достатъчно упорито, за достатъчно дълго, нещо между тях щеше се разпали и той щеше да забрави...

— Спри! — тя го блъсна в гърдите. — Защо правиш това?

— Не знам — отвърна ѝ с безпомощно свиване на рамене. Това бе истината. — Аз съм тук, ти си тук...

— Тръгвам си — но една от ръцете му все още бе върху нейната. Трябваше да я пусне. Знаеше, че трябва, но не можеше. Вероятно не беше правилната жена, но може би... може би не бе съвсем погрешната. Може би между тях щеше да потръгне.

— А, Грейс — каза той. — Аз вече не съм Уиндъм. И двамата го знаем — почувства как свива рамене, а после вдигна ръка към нея. Сякаш най-накрая си позволяваше да се подчини на неизбежното.

Видя я как се вгледа в него с любопитство.

— Томас?

А после — кой знае от къде дойдоха думите, но той изрече:

— Защо не се омъжиш за мен, когато всичко това приключи?

— Какво? — тя изглеждаше ужасена. — О, Томас, ти си луд.

Но не се отдръпна.

— Какво ще кажеш, Грейси? — докосна брадичката ѝ, повдигайки лицето ѝ, за да го погледне.

Тя не каза да, но не каза и не. Знаеше, че мисли за Одли, но точно в този момент не го беше грижа. Сякаш Грейс бе единствената му надежда, последният му шанс да прояви здрав разум.

Наклони се към нея, за да я целуне отново, спирайки, за да си напомни за красотата ѝ. Тази гъста, тъмна коса, тези великолепни сини очи — би трябвало да карат сърцето му да бие учестено. Ако я притиснеше към себе си, силно и настоятелно, тялото му щеше ли да се стегне от нужда?

Но той не я притисна към себе си. Не искаше. Чувстваше, че е грешно, чувстваше се омърсен дори да мисли за това, и когато Грейс извърна глава настрани и прошепна: „Не мога“, не направи нищо, за да я спре. Вместо това подпря брадичка на главата ѝ и я прегърна сякаш му бе сестра.

Сърцето му се сви и той прошепна:

— Знам.

— Ваша светлост?

Томас вдигна поглед от бюрото си на следващата сутрин, чудейки се точно колко дълго ще се обръщат към него по този начин. Икономът му стоеше на вратата и чакаше да му обърне внимание.

— Лорд Кроуланд е тук, за да ви види, сър — каза Пенрит. — С лейди Амелия.

— По това време? — той примигна и погледна към часовника, който необяснимо липсваше.

— Девет и половина е, сър — събщи му Пенрит. — А часовникът е на поправка.

Томас докосна носа си, който изглежда самостоятелно бе поел всички лоши последици от снощната бутилка бренди.

— За момент помислих, че полудявам — измърмори той. Макар в действителност липсващия часовник да бе най-малкия симптом.

— Те са в розовия салон, сър.

Където беше целунал Грейс преди няколко часа. Превъзходно.

Томас изчака Пенрит да се оттегли, после затвори ужасено очи. Мили Боже, беше целунал Грейс. Беше дръпнал горкото момиче и я бе целунал. Какво по дяволите си мислеше?

И все пак... не можеше съвсем да съжалява за това. По онова време му бе изглеждала разумна идея. Ако не можеше да има Амелия...

Амелия.

Името ѝ го върна отново в реалността. Тя бе тук. Не можеше да я кара да чака.

Изправи се. Довела бе баща си — това никога не бе добър знак. Томас се разбираше достатъчно добре с лорд Кроуланд, но не успяваше да измисли причина, защо той би го посетил толкова рано сутрин. Дори не можеше да си спомни последния път, в който бе видял графа.

Мили Боже, надяваше се, че не е довел хрътките. Главата го болеше прекалено много за това.

Разстоянието до розовия салон не бе голямо, стаята се намираще надолу по коридора. Когато влезе, веднага забеляза Амелия, седяща на малкото канапе с такъв вид, сякаш ѝ се иска да е някъде другаде. Тя се усмихна, но усмивката приличаше повече на гримаса и Томас се зачуди дали не ѝ е зле.

— Лейди Амелия — каза, макар в действителност да трябваше да поздрави първо баща ѝ.

Тя се изправи и направи реверанс.

— Ваша светлост.

— Нещо не е наред ли? — попита той. Почувства как наклони глава, съвсем леко, докато я погледна в очите. Те отново бяха зелени, с малки кафяви петънца по края. Но не му изглеждаше добре.

Кога я бе опознал толкова, че да може да разпознае и най-малката промяна във външния ѝ вид?

— Много добре съм, Ваша светлост.

Но тонът ѝ не му хареса, толкова кротък и благовъзпитан. Искаше си обратно другата Амелия, тази, която бе размишлявала над прашните атласи с него, с очи сияещи от удоволствие заради новооткритото знание. Тази, която се бе смяла с Хари Гладиш — и то за негова сметка!

Странно. Никога не бе мислил, че склонността да му се присмиват би било нещо, което ще оцени толкова високо в една съпруга, но ето на. Не искаше да бъде поставян на пиедестал. Не и от нея.

— Сигурна ли си? — попита я, защото ставаше все по-загрижен. — Изглеждаш бледа.

— Просто добре използвах бонето — отвърна тя. — Може би ще успееш да кажеш на баба си.

Двамата споделиха една усмивка, а после Томас се обърна, за да поздрави баща ѝ.

— Лорд Кроуланд. Простете невниманието ми. Как мога да ви служа?

Лорд Кроуланд не си направи труда да любезничи или дори да поздрави.

— Загубих търпението си към теб, Уиндъм — сопна се той.

Томас хвърли поглед към Амелия в търсене на обяснение. Но тя не можа да го погледне в очите.

— Страхувам се, че не ви разбирам.

— Амелия ми каза, че заминавате за Ирландия.

Амелия знаеше, че той отива в Ирландия? Примигна изненадано. За него това бе новина.

— Чух разговора с Грейс — обясни тя и нещастно преглътна. — Не исках. Съжалявам. Не трябваше да казвам. Не мислех, че той толкова ще се ядоса.

— Чакахме достатъчно дълго — избухна Кроуланд. — Дъщеря ми е обвързана с теб години наред, а сега, най-накрая, когато помислих, че ще благоволиш да определиш дата, чувам, че бягаш от страната!

— Планирам да се върна.

Лицето на Кроуланд стана леко лилаво. Може би ироничното остроумие не беше правилния избор.

— Какви са намеренията ви сър? — сопна се той.

Томас издиша през носа, дълго и дълбоко, принуждавайки тялото си да остане спокойно.

— Намеренията ми — повтори той. В кой момент човек не можеше да понесе повече? В кой момент се отказваше от любезностите, от опитите си да постъпи правилно? Обмисли събитията от последните няколко дни. В края на краищата отсъди, че се е справил доста добре. Не беше убил никого, а Бог знаеше, че бе изкушен да го стори.

— Намеренията ми — каза отново Томас. Дланта му се присви до тялото, единственият външен признак за напрежението му.

— Към дъщеря ми.

Наистина, това преля чашата. Томас изглежда ледено лорд Кроуланд.

— Едва ли имам намерения към някого друго от вашето обкръжение.

Амелия ахна и той би трябвало да изпита угризения, но не се случи. През изминалата седмица беше разпъван, бит, мушкан, ръган — чувстваше, че ще изгуби контрол. Още един удар и щеше да...

— Лейди Амелия — изрече един нов, извънредно неканен глас. — Не осъзнах, че сте ни удостоили с прекрасното си присъствие.

Одли. Да, разбира се, че щеше да е тук. Томас се разсмя.

Кроуланд го изглежда почти с отвращение. Томас, а не Одли, който очевидно се връщаше от езда, целият разрошен и със закачливата си красота.

Или поне така предположи. Трудно му бе да разбере какво толкова намираха дамите в него.

— Ъ, татко — каза припряно Амелия, — мога ли да ти представя мистър Одли? Той е гост в Белгрейв. Запознах се с него предишния ден, когато посетих Грейс.

— Къде е Грейс? — зачуди се Томас. Всички останали присъстваха. Изглеждаше почти грубо да я изключват от сцената.

— Точно в дъното на коридора, всъщност. Вървах...

— Сигурен съм — прекъсна го херцогът и се обърна отново към лорд Кроуланд. — Точно така. Искате да знаете намеренията ми.

— Това едва ли е най-подходящото време — изрече Амелия нервно.

Томас потисна проболото го силно угризение. Тя си мислеше, че отлага развалянето на годежа, когато в действителност истината беше далеч по-лоша.

— Не — отвърна той, като провлече сричката сякаш обмисляше въпроса. — Това може да е единствения шанс.

Защо пазеше тази тайна? Какво въобще можеше да постигне? Защо просто не разкриеше цялото проклето нещо?

Тогава пристигна Грейс.

— Пожелал сте да ме видите, Ваша светлост?

Веждите му се повдигнаха от изненада и той огледа присъстващите.

— Толкова ли високо говорех?

— Лакеят ви е чул... — думите ѝ заглъхнаха и тя посочи към коридора, където вероятно все още се шляеше подслушващият прислужник.

— Влезте, госпожице Евърслей — каза Томас и разтвори ръка в гостоприемен жест. — Можете да си намерите място, за да се насладите на този фарс.

Челото ѝ се смръщи загрижено, но влезе в стаята и застана близо до прозореца. Далеч от всички останали.

— Настоявам да ми кажете какво става — заяви Кроуланд.

— Разбира се — съгласи се Томас. — Колко грубо от моя страна. Къде са ми маниерите? Имахме доста вълнуваща седмица в Белгрейв. И то отвъд най-развихрените ми представи.

— Какво имате предвид? — кратко попита Кроуланд.

Томас го погледна с любезност.

— А, да. Вероятно трябва да знаете — този мъж, ето там — изви
ръка към Одли — е мой братовчед. Може дори да е херцога — все още
гледайки лорд Кроуланд, той сви рамене нагло, почти с наслада. —
Още не сме сигурни.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— *О, мили Боже!*

Амелия се втренчи в Томас, а после в мистър Одли, а после пак в Томас, а после...

Сега всички гледаха нея. Защо всички гледаха нея? Беше ли заговорила? Беше ли го казала на глас?

— Пътуването до Ирландия... — казваше баща ѝ.

— Е, за да определи законността на раждането му — отвърна Томас. — Ще бъдем доста голяма компания. Дори баба ми ще идва.

Амелия се втренчи в него с ужас. Той не бе на себе си. Това не беше редно. Съвсем не беше редно.

Не можеше да се случва. Тя стисна очи. Силно.

Моля, някой да каже, че това не се случва.

А после чу гласа на баща си:

— Ще се присъединим към вас.

Очите ѝ се отвориха рязко.

— Татко?

— Не се меси в това, Амелия! — дори не я погледна, докато го изричаше.

— Но...

— Уверявам ви — намеси се Томас, който също не я гледаше, — ще открием истината възможно най-бързо и ще ви уведомим веднага.

— Бъдещето на дъщеря ми е заложено на карта — отвърна разгорещено баща ѝ. — Ще дойда с вас, за да проуча документите.

Гласът на Томас стана леден.

— Нима мислите, че се опитваме да ви измамим?

Амелия направи една стъпка към тях. Защо никой не ѝ обръщаше внимание? За невидима ли я мислеха? За незначителна в тази ужасна драма?

— Само защитавам интересите на дъщеря си.

— Татко, моля те — тя постави длан върху ръката му. Някой трябваше да говори с нея. Някой трябваше да я послуша. — Моля те,

само за момент.

— Казах да не се месиш! — изрева баща ѝ и дръпна ръката си. Тъй като не очакваше реакцията му, Амелия се препъна назад и се блъсна в малката масичка.

Томас веднага застана до нея, пое ръката ѝ и ѝ помогна да се изправи на крака.

— Извинете се на дъщеря си — каза той със смъртоносен тон.

Баща ѝ изглеждаше изумен.

— За какво, по дяволите, говорите?

— Извинете ѝ се! — изръмжа Томас.

— Ваша светлост — бързо каза Амелия, — моля ви, не го съдете толкова сурово. Това са доста необичайни обстоятелства.

— Никой не знае това по-добре от мен — докато ѝ отговаряше, очите му не се отместиха от лицето на баща ѝ. — Извинете се на Амелия или ще ви изгоня от дома си.

Тя затаи дъх. Изглежда, всички замръзнаха в очакване, с изключение може би на Томас, който приличаше на дървен воин, настояващ да се отнасят подобаващо към него.

— Съжалявам — изрече лорд Кроуланд като примигваше объркано. — Амелия — той се обърна и най-накрая я погледна, — знаеш, че аз...

— Знам — прекъсна го тя. Това беше достатъчно. Познаваше баща си, а също и обикновено благия му нрав.

— Кой е този мъж? — попита графът и посочи към мистър Одли.

— Той е син на по-големия брат на баща ми.

— Чарлз? — ахна Амелия потресена. — *Мъжът, за когото майка ѝ е щяла да се омъжи?*

— Джон.

Този, който се бе удавил. Любимецът на херцогинята.

Лорд Кроуланд кимна, блед и разтреперан.

— Сигурен ли сте в това?

Томас само сви рамене.

— Можете да погледнете портрета.

— Но името му...

— Беше Кавендиш по рождение — каза мистър Одли. — Бях Кавендиш-Одли в училище. Можете да проверите протоколите, ако искате.

— Тук? — попита баща ѝ.

— В Енискилън. Дойдох в Англия след службата си в армията.

Графът кимна одобрително. Той винаги бе искал да се запише в армията, спомни си Амелия. Не бе могъл, разбира се. Беше получил графството на седемнадесетгодишна възраст, а не е имало други мъжки наследници. Кроуланд не можеше да рискува да загуби последния граф, преди да е създал потомство. Но съдбата му бе отредила пет дъщери. Амелия се зачуди, дали понякога на баща ѝ му се искаше да се бе записал в армията. Крайният резултат би бил същия, поне що се отнасяше до графството.

— Удовлетворен съм, че е кръвен роднина — каза тихо Томас. — Всичко, което остава, е да определим, дали е такъв и по закон.

— Това е катастрофа — измърмори баща ѝ, отправи се към прозореца и се загледа навън.

Погледите на всички го последваха — какво друго можеха да сторят в подобна тиха стая?

— Подписах договора добросъвестно — изрече графът, все още взирайки се към моравата. — Преди двадесет години подписах този договор.

Очите на Амелия се разшириха. Никога не бе чувала баща си да говори по този начин. Гласът му беше напрегнат и едва овладян, като струна, опъната силно, трепереща, готова да се скъса.

Изведнъж той се обърна.

— Разбирате ли? — настоя графът, но беше трудно да се разбере на кого крещи, докато очите му не се спряха върху лицето на Томас. — Баща ви дойде при мен с плановете си и аз се съгласих с тях, вярвайки, че вие ще сте законния наследник на херцогството. Тя щеше да бъде херцогиня. Херцогиня! Мислите ли, че бих продал дъщеря си, ако знаех, че не сте нищо повече от... от...

Лицето му почервения и погрозня, докато се опитваше да разбере какво беше Томас. Или какво щеше да бъде, ако претенциите на мистър Одли бяха основателни. Заболя я. Заради самата нея. Заради Томас.

— Можете да ме наричате мистър Кавендиш, ако толкова искате — отвърна той с ужасяващо спокоен глас. — Ако мислите, че това може да ви помогне да свикнете с представата.

Но баща ѝ не беше приключил.

— Няма да позволя дъщеря ми да бъде измамена. Ако не се докаже, че вие сте истинския и законен херцог Уиндъм, можете да смятате годежа за невалиден и недействителен.

Не!

Амелия искаше да го изкрещи. Той не можеше просто така да сложи край на всичко. Не можеше да ѝ причини това. Тя погледна трескаво към Томас. Със сигурност щеше да каже нещо. Нещо се бе случило помежду им. Вече не бяха непознати. Той я харесваше. Грижа го беше за нея. Щеше да се бори за нея.

Но не.

Сърцето ѝ потъна в петите. Смазано под собствената си оловна тежест.

Очевидно той нямаше да се бори.

Защото когато умът ѝ се избистри достатъчно, за да се фокусира върху лицето му, видя, че Томас кима. И изрече:

— Както искате.

— Както искате — повтори тя, без да може да повярва. Но никой не я чу. Беше просто шепот. Просто ужасен шепот на жена, която изглежда никой не забелязваше.

Те не я гледаха. Никой от тях. Дори и Грейс.

А после баща ѝ се обърна и погледна към мистър Одли, сочейки го с пръст.

— Ако случаят е такъв — каза той, — ако вие сте херцога на Уиндъм, тогава вие ще се ожените за нея.

По-късно тази нощ и всяка нощ много седмици след това, Амелия си припомняше този момент. Видя баща си да се движи, да се обръща, да сочи. Видя устните му да оформят думи. Чу гласа му. Видя шока по лицата на всички.

Видя ужаса в очите на мистър Одли.

И всеки път, когато си припомняше всичко това, тя казваше нещо различно. Нещо умно, или нещо иронично. Може би нещо остроумно, или нещо ядосано.

Винаги казваше нещо.

Но в действителност не изрече нищо. Нито дума. Собственият ѝ баща се опитваше да я натрапи на непознат мъж, пред познати хора, а

тя...

Не каза нищо.

Дори не ахна. Почувства как лицето ѝ замръзва като на някакъв отвратителен гаргойл, уловен в миг на вечно страдание. Наведе брадичка, а устните ѝ се вкамениха в отвратителна, шокирана гримаса.

Но не издаде и звук. Баща ѝ вероятно доста се гордееше с нея. Нямаше женски истерии от нейна страна.

Мистър Одли очевидно се чувстваше като нея, но възвърна самообладание доста по-бързо, макар първите думи, излезли от устата му да бяха:

— Ооо!

А после:

— *Не!*

Амелия си помисли, че ще ѝ призлее.

— О, ще го сторите — предупреди го баща ѝ. Тя познаваше този тон. Не го използваше често, но никой не му противоречеше, когато заговореше така. — Ще се ожените за нея, дори да трябва да ви поведе към олтара с пушка, насочена в гърба ви.

— Татко — каза тя и гласът ѝ се прекърши, — не можеш да направиш това.

Но той не ѝ обърна внимание. Всъщност, графът направи още една стъпка към мистър Одли.

— Дъщеря ми е сгодена за херцога на Уиндъм — изсъска той, — и ще се омъжи за херцога на Уиндъм.

— Аз не съм херцога на Уиндъм — отвърна мистър Одли.

— Все още не — отвърна лорд Кроуланд. — Може би дори и никога. Но аз ще присъствам, когато истината излезе наяве. И ще се убедя, че тя ще се омъжи за правилния мъж.

— Това е лудост — възкликна мистър Одли. Сега беше видимо притеснен и Амелия почти се изсмя на ужаса му. Струваше си да се види — мъж, изпаднал в паника при мисълта, че трябва да се ожени за нея. Сведе поглед към ръцете си, почти очаквайки да види циреи по тях. Може би ято скакалци щяха да преминат през стаята.

— Дори не я познавам — изрече той.

На което баща ѝ отвърна:

— Това не е причина за безпокойство.

— Вие сте луд — извика мистър Одли. — Няма да се оженя за нея.

Амелия покри устата и носа си с ръка и пое дълбоко дъх. Не се чувстваше добре. Не искаше да се разплаче. И най-вече, не искаше това да се случва.

— Моите извинения, милейди — измърмори мистър Одли към нея. — Нищо лично.

Амелия в действителност успя да кимне. Не толкова изискано, но може би беше изискано.

Защо никой не казваше нищо? — зачуди се. *Защо не искаха нейното мнение?*

Защо не можеше да се изкаже?

Все едно ги наблюдаваше някъде отдалеч. Те нямаше да я чуят. Можеше да креци и да вика и никой нямаше да я чуе.

Погледна Томас. Той се взираше право напред, неподвижен като камък.

Погледна Грейс. Със сигурност тя щеше да ѝ помогне. Все пак беше жена. Знаеше какво значи да изгубиш контрол над живота си.

А после се обърна към мистър Одли, който все още търсеше аргумент против брака с нея.

— Не съм се съгласявал с това — каза той. — Не съм подписвал никакъв договор.

— Нито пък той — отвърна графът и посочи към Томас с накланяне на глава. — Баща му го направи.

— От негово име — на практика изкреця мистър Одли.

Но баща ѝ дори не мигна.

— Ето къде грешите, мистър Одли. Въобще не се споменава името му. Дъщеря ми, Амелия Хонория Роуз трябваше да се омъжи за седмия херцог на Уиндъм.

— Наистина ли? — това, най-накрая, бе изречено от Томас.

— Не си ли виждал документите? — настоя мистър Одли.

— Не — отвърна Томас. — Никога не изпитах желание да го направя.

— Мили Боже — изруга той. — Попаднал съм сред банда проклети идиоти.

Амелия не видя причина да му противоречи.

Мистър Одли погледна право към баща ѝ.

— Сър, няма да се ожения за дъщеря ви.

— *О, ще го сториш.*

И това бе моментът, в който Амелия разбра, че сърцето ѝ беше разбито. Защото не баща ѝ изрече тези думи.

Направи го Томас.

— Какво каза? — настоя мистър Одли.

Томас премина през стаята, спирайки едва когато се озова очи в очи с него.

— Тази жена е прекарала целия си живот, подготвяйки се да бъде херцогинята на Уиндъм. Няма да ти позволя да превърнеш живота ѝ в руини. Разбра ли ме?

А тя си мислеше само за един отговор и той бе — не!

Не. Не искаше да бъде херцогиня. Не я интересуваше. Просто искаше него. Томас. Мъжът, който ѝ бе непознат през целия ѝ живот.

До сега.

Докато не застана до нея, гледайки към някаква безсмислена карта и ѝ обясни, защо Африка бе по-голяма от Гренландия.

Докато не ѝ каза, че я харесва властна.

Докато не я накара да се почувства значима. Да усети, че мислите и мнението ѝ имат значение.

Беше я накарал да се почувства съвършена.

Но ето го сега, настояваше да се омъжи за друг. А тя не знаеше как да го спре. Защото, ако заговореше, ако кажеше на всички какво иска, а той отново я отхвърлеше...

Но Томас не питаше нея дали разбира. Питаше мистър Одли, който каза:

— Не.

Амелия си пое въздух и погледна към тавана, опитвайки да се престори, че двамата мъже не се караха за това, кой трябва да се ожени за нея.

— Не, не разбрах — продължи мистър Одли с обидно предизвикателен глас. — Съжалявам.

Тя насочи поглед към тях. Трудно беше да отмести очи. Също като при катастрофа с карета, с изключение на това, че собственият ѝ живот биваше премазан.

Томас гледаше мистър Одли с убийствен поглед. А после, почти небрежно, изрече:

— Ще те убия.

— Томас! — викът се изтръгна от гърлото ѝ, преди да може да размисли. Тя се втурна през стаята и сграбчи ръката му, за да го задържи.

— Можеш да откраднеш живота ми — изръмжа той, докато дърпаше ръката ѝ като гневно, сърдито животно. — Може да откраднеш името ми, но за Бога, няма да откраднеш нейните.

Значи за това беше всичко. Искаше ѝ се да закрепци от безсилие. Той мислеше, че постъпва правилно. И нямаше да промени решението си. Бе прекарал живота си постъпвайки правилно. Никога спрямо себе си. Винаги заради Уиндъм. А сега мислеше, че постъпва правилно спрямо нея.

— Тя си има име — отвърна мистър Одли. — Уилоуби. И е дъщеря на граф, за Бога, ще си намери някой друг.

— Ако ти си херцогът на Уиндъм — каза Томас яростно, — ще изпълниш задълженията си.

— Ако аз съм херцога на Уиндъм, тогава не можеш да ми казваш какво да правя.

— Амелия — каза Томас ужасяващо спокойно, — пусни ръката ми.

Вместо това тя стегна пръсти.

— Не мисля, че е добра идея.

Баща ѝ избра точно този момент, за да се намеси — най-накрая.

— Ъ, господо, всичко това е хипотетично за сега. Може би трябва да изчакаме, докато...

— Не бих могъл да бъда седмия херцог и без това — измърмори мистър Одли.

Графът изглеждаше някак раздразнен, че го прекъсват.

— Моля?

— Не бих могъл — той погледна към Томас. — Нали? Защото баща ти е бил шестия херцог. Само че не е бил — и след това, сякаш не беше достатъчно объркващо: — Не би могъл, ако аз бях?

— За какво по дяволите говорите? — настоя лорд Кроуланд.

— Баща ти умря преди собствения си баща — каза Томас на мистър Одли. — Ако родителите ти са били женени, тогава ти би наследил петия херцог след смъртта му, елиминирайки моя баща — и мен — от линията на наследяване.

— Което ме прави номер шест.

— Именно.

— Тогава не съм обвързан със спазването на договора — обяви той. — Никой съд в страната не би ме принудил. Съмнявам се, че биха го сторили дори и да бях седмия херцог.

— Не към правния съд трябва да се обърнеш — отвърна тихо Томас, — а пред съда на собствената си морална отговорност.

Амелия преглътна. Колко типично за него беше това, колко почтено и вярно. Кой човек би могъл да спори с такъв мъж? Почувства как устните ѝ започват да треперят и погледна към вратата, мислейки колко стъпки би ѝ отнело да излезне от това място.

Мистър Одли стоеше сковано, а когато заговори, тонът му беше също толкова вдървен:

— Не съм искал това.

Томас само поклати глава.

— Нито пък аз.

Амелия залитна назад и се възпря да не извика от болка. Не, той никога не бе искал нищо от това. Никога не беше искал титлата, земите, отговорността.

Никога не бе искал нея.

Знаела го беше, разбира се. Винаги бе знаела, че не я е избрал, но никога не бе мислела, че ще боли толкова много да чуе как го изрича. Тя беше просто още едно бреме, натрапено още от раждането му.

С привилегиите идваше отговорността. Колко вярно беше това.

Отстъпи назад, опитвайки да се отдалечи колкото се може повече от центъра на стаята. Не искаше никой да я види. Не и в този вид, с напирасци сълзи в очите, с треперещи ръце.

Искаше да избяга надалеч, да се махне от тази стая и...

А после усети нещо. Една длан в своята.

Първо погледна надолу към двете сключени ръце. А после вдигна очи, макар да знаеше, че това е Грейс.

Амелия не каза нищо. Не се доверяваше на гласа си, не се доверяваше на устните си дори да прошепнат думите, които искаше да изрече. Но щом очите ѝ срещнаха тези на Грейс, разбра, че другата жена разбира страданието ѝ.

Сграбчи ръката ѝ и я стисна.

Никога в живота си не се бе нуждаела от приятел толкова, колкото в този момент.

Грейс отвърна.

И за първи път този следобед, Амелия не се чувстваше напълно сама.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Четири дни по-късно, по море

Беше необичайно спокойно плаване, или поне така каза капитанът на Томас, щом започна да се здрачава. Той бе благодарен. Не му прилоша съвсем от повдигането и спадането на вълните в Ирландско море, но бе близо до това състояние. Малко по-силен вятър или по-висока вълна, или каквото там караше малкия кораб да се клати нагоре-надолу, и стомахът му със сигурност щеше да запротестира по най-неприятен начин.

Откри, че беше по-лесно да стои на борда. Долу въздухът бе тежък, а каютите — тесни. Горе можеше да направи опит да се наслади на острия мирис на солта във въздуха, на свежото ѝ щипене по кожата. Можеше да диша.

По-надолу на релинга виждаше Джак, облеган на дървото, взрян в морето. Сигурно го измъчваше мисълта, че тук беше умрял баща му. По-близо до ирландския бряг, предполагаше Томас, щом майка му бе успяла да стигне до брега.

Какво ли бе чувството да не познаваш собствения си баща? Помисли си, че предпочита да не бе познавал своя, но във всеки случай, Джон Кавендиш трябва да е бил много по-приветлив човек от по-младия си брат Реджиналд.

Дали Джак се чудеше какъв би бил живота му, ако тази буря не се беше случила? Със сигурност би отраснал в Белгрейв. Ирландия нямаше да е нищо друго, освен земя, която познава — мястото, където майка му бе израснала. Би имал възможност да гостува от време на време, но нямаше да е негов дом.

Щеше да учи в Итън, както всички момчета от фамилията Кавендиш, а после да отиде в Кеймбридж. Щеше да бъде записан в Питърхаус^[1], защото само най-старите колежи бяха достойни за дома Уиндъм и името му щеше да бъде добавено към дългия списък на почетни ученици, изписано върху стената в библиотеката, която

семейството бе дарило преди стотици години — по времето, когато херцозите все още били графове, а църквата — все още католическа.

Не би имало значение какво учи, или дори дали учи въобще. Джак щеше да завърши без значение от оценките си. Щеше да бъде наследника на Уиндъм. Томас не бе сигурен какво би трябвало да стори, за да го изключат. Не можеше да си представи, че нещо по-малко от пълно невежество би свършило работа.

Би последвал един сезон в Лондон, както беше при Томас. Джак щеше да се ожени там, помисли си сухо той. Остроумието му бе от онзи тип, който караше младите неженени наследници на херцогства да изглеждат дори още по-привлекателни за дамите. Армията със сигурност не би му била позволена. И се разбираше от само себе си, че няма да е навън и да обира карети по Линкълн роуд.

От какво голямо значение беше една буря.

Колкото до Томас, той нямаше представа къде би било неговото място. Далеч на север най-вероятно, в някоя къща, осигурена от бащата на майка му. Щеше ли баща му да се захване с бизнес? Да управлява фабрики? Трудно бе да си представи нещо, което Реджиналд Кавендиш да би мразил по-силно от това.

Какво би правил, ако не беше роден като единствения син на херцог? Не можеше да си представи такава свобода. От най-ранните си спомени животът му бе предварително предначертан. Всеки ден вземаше дузина решения, но важните — тези, които се отнасяха до собствения му живот — бяха взети от друг.

Предполагаше, че взетите решения му се бяха отразили добре. Хареса Итън и обикна Кеймбридж, а ако му се бе искало да защитава страната си, както беше направил Джак — е, изглежда, че армията на Негово Величество се бе справила съвсем добре и без него. Дори Амелия...

Затвори очи за миг и позволи на люлеещия се кораб да наруши равновесието му.

Дори Амелия би била отличен избор. Чувстваше се като глупак, че му отне толкова време, за да я опознае.

Всички тези решения, които не му бе позволено да вземе... Зачуди се дали щеше да се справи по-добре сам.

Вероятно не.

Можеше да види Грейс и Амелия на носа на кораба, седяха заедно на една пейка. Двете делеяха каюта с херцогинята и след като тя се бе барикадирала вътре, бяха гласували да останат навън. Лорд Кроуланд бе получил другата каюта. Той и Джак щяха да се настанят долу заедно с екипажа.

Амелия изглежда не забеляза, че я наблюдава, вероятно защото слънцето светеше в очите ѝ, когато погледнеше в негова посока. Беше свалила бонето си и го държеше в ръце, а дългите панделки се развяваха на вятъра.

Усмиваше се.

Това му беше липсвало, осъзна той. Не я бе видял да се усмивва по време на пътуването до Ливърпул. Предполагаше, че няма достатъчна причина да го прави. Никой от тях нямаше. Дори Джак, който щеше да спечели толкова много, ставаше все по-неспокоен с приближаването на ирландската земя.

Имаше си своите демони, които го чакаха на брега, подозираше Томас. Трябваше да има причина никога да не се върне там.

Обърна се и погледна на запад. Ливърпул отдавна беше изчезнал зад хоризонта и наистина, не се виждаше нищо друго, освен вода, бълбукаща под тях като калейдоскоп от синьо, зелено и сиво. Странно как цял живот изучаване на карти не подготвяше човек за безкрайната шир на морето.

Толкова много вода. Беше трудно за проумяване.

Това бе най-дългото пътуване по море, което някога бе предприемал. Странно. Никога не бе ходил на континента. Великите пътешествия от поколението на баща му бяха прекъснати от войната, така че всякакво допълнително образование бе получавано на британска земя. За постъпване в армията изобщо не можеше да става дума, на наследниците на херцози не беше позволено да рискуват живота си в чужди страни, без значение колко патриотично или смело бе това.

Още нещо, което би било различно, ако онзи кораб не бе потънал — той щеше да се бие срещу Наполеон, а Джак да бъде държан у дома.

Светът му се измерваше спрямо разстоянието от Белгрейв. Не беше пътувал надалеч от него. И изведнъж всичко изглеждаше толкова ограничено. Толкова ограничаващо.

Когато се обърна, Амелия седеше сама, засенчила с ръка очите си. Томас се огледа, но Грейс не се виждаше никъде. Нямахме никой наоколо, освен Амелия и едно младо момче, което стоеше на носа и връзваше въжета на възли.

Не беше говорил с нея от онзи следобед в Белгрейв. Не, не бе вярно. Сигурен бе, че бяха разменили няколко извини ме и може би едно-две добро утро.

Но я беше видял. Беше я наблюдавал отдалеч. И отблизо също, когато не го гледаше.

Това, което го изненада — а не беше очаквал — бе колко много го болеше само като я гледаше. Да я вижда толкова дълбоко нещастна. Да знае, че той беше, поне отчасти, причината.

Но какво друго можеше да направи? Да се изправи и да каже: *Ъ, всъщност мисля, че все пак бих искал да се оженя за нея, сега, когато бъдещето ми е напълно несигурно?* О, да, това би се посрещнало с аплодисменти.

Трябваше да стори най-доброто. Най-правилното.

Амелия щеше да разбере. Бе умно момиче. Не беше ли осъзнал миналата седмица, че тя е много по-интелигентна, отколкото си бе мислил? Беше и практична. Способна.

Харесваше това в нея.

Тя със сигурност виждаше, че щеше да е най-добре да се омъжи за херцога на Уиндъм, който и да бе той. Това бяха планирали. За нея и за херцогството.

А и не, че тя го обичаше.

Някой извика — звучеше като гласа на капитана — и младото момче пусна възлите и се отдалечи, оставяйки него и Амелия съвсем сами на палубата. Изчака един миг, за да й даде шанс да си тръгне, в случай, че не желаше той да я заговори. Но тя не помръдна, затова Томас се приближи към нея и почтително кимна.

— Лейди Амелия.

Тя погледна нагоре, а после сведе очи.

— Ваша светлост.

— Мога ли да се присъединя към вас?

— Разбира се — тя се премести в единия край на пейката. — Наложил се Грейс да слезе долу.

— Херцогинята?

Амелия кимна.

— Извика я, за да ѝ повее.

Томас не можеше да си представи как спарения, тежък въздух под палубата би се подобрил от веенето на ветрило, но пък се съмняваше, че баба му я интересуваше. Най-вероятно търсеше някой, на когото да се оплаква. Или от когото да се оплаква.

— Би трябвало да я придружа — каза Амелия, без особено съжаление. — Би било мило от моя страна, но... — издиша и поклати глава. — Просто не можах.

Той изчака един миг, в случай че тя решише да каже още нещо. Не го стори, което значеше, че той няма извинение за собственото си мълчание.

— Дойдох, за да се извиня — каза ѝ. Чувстваше думите сковани върху езика си. Не беше свикнал да се извинява. Не беше свикнал да се държи по начин, който изисква прошка.

Тя се обърна, очите ѝ срещнаха неговите със стряскаща прямота.

— За какво?

Що за въпрос. Не беше очаквал от нея да го накара да обяснява.

— За случилото се в Белгрейв — отвърна, надявайки се, че няма да се наложи да влиза в повече подробности. Имаше определени спомени, които никой човек не искаше да запази. — Нямах намерение да те разстроя.

Амелия се втренчи в дългата палуба. Видя я как преглътна и в това имаше нещо меланхолично. Нещо замислено, но не чак тъжно.

Изглеждаше прекалено примирена, за да бъде тъжна. А той мразеше факта, че това се дължеше отчасти на него.

— Аз... съжалявам — каза Томас, произнасяйки думите бавно. — Мисля, че може да си се почувствала нежелана. Не това беше намерението ми. Не бих искал да се чувстваш по този начин.

Тя продължи да се взира в палубата с профил, обърнат към него. Можеше да види как стисна устни и се нацупи, и имаше нещо хипнотизиращо в начина, по който примигна. Никога не бе мислил, че може да има толкова детайли в женските мигли, но нейните бяха...

Прекрасни.

Тя беше прекрасна. По всякакъв начин. Това бе идеалната дума, с която да я опише.

В началото му се струваше, не чак толкова подходяща, но след по-продължителен размисъл, реши, че е доста интригуваща.

Красива бе заплашителна дума, замайваща... и самотна. Но не и прекрасна. Прекрасна беше топла и гостоприемна дума. Имаше меко сияние и се промъкваше в сърцето ти.

Амелия беше прекрасна.

Стъмва се — каза тя, сменяйки темата.

Това, осъзна той, бе нейният начин да приеме извинението му. И трябваше да го уважи. Трябваше да си държи езика зад зъбите и да не изрича нищо повече, защото със сигурност Амелия искаше така.

Но не можеше. Той, който никога не намираше причина да обяснява действията си на когото и да било, беше обхванат от нуждата да ѝ каже, да обясни всяка дума. Трябваше да знае, да почувства в самата си душа, че го е разбрала. Не искаше да се отказва от нея. Не беше ѝ казал да се омъжи за Джак Одли, защото така му се искаше. Направи го, защото...

— Ти принадлежиш на херцога на Уиндъм — изрече Томас. — Просто си мислех, че аз съм херцога на Уиндъм.

— Все още си — отвърна меко тя, гледайки напред.

— Не — почти се усмихна. Нямаше представа защо. — И двамата знаем, че това не е истина.

— Не знам нищо подобно — възрази Амелия и най-накрая се обърна с лице към него. Очите ѝ бяха непреклонни. — Да не планираш да се откажеш от наследството си заради една картина? Вероятно можеш да хванеш петима мъже от бедняшките квартали на Лондон, които могат да минат за някого, изобразен на картина в Белгрейв. Това е просто прилика. Нищо повече.

— Джак Одли е мой братовчед — отвърна той. Не беше изричал думите много пъти, но изпитваше някакво странно облекчение, когато го правеше. — Всичко, което остава да се разбере, е, дали раждането му е законно.

— Това все още е доста голямо препятствие.

— Пречка, която съм сигурен, че лесно ще бъде преодоляна. Църковните архиви... свидетелите... ще има доказателство — след това обърна глава, вероятно взрял се в същата точна от хоризонта като нея. Можеше да разбере, защо е толкова хипнотизирана от гледката. Слънцето се бе потопило достатъчно ниско, така че човек можеше да

гледа към него, без да примижава, а небето имаше най-невероятните нюанси на розово и оранжево.

Можеше да го съзерцава вечно. Част от него дори го искаше.

— Не мислех, че си мъж, който се предава толкова лесно — изрече тя.

— О, аз не се предавам. Тук съм, нали? Но трябва да направя планове. Бъдещето ми не е такова, каквото го мислех — с ъгълчето на окото си я видя как понечи да възрази, така че добави с усмивка: — Вероятно.

Челюстта ѝ се стегна, а после се отпусна. След няколко секунди, тя заяви:

— Привлича ме морето.

Томас осъзна, че и на него също му допада, въпреки проблема с неспокойния стомах.

— Не страдаш ли от морска болест? — попита я.

— Съвсем не. А ти?

— Малко — призна ѝ, което я накара да се усмихне. Той срещна погледа ѝ. — Харесва ти, когато не се чувствам добре, нали?

Амелия стисна устни, беше смутена.

Това му хареса.

— Така е — призна тя. — Е, не точно когато не си добре.

— Когато съм слаб и безпомощен? — предположи Томас.

— Да! — отвърна тя с толкова ентусиазъм, че веднага се изчерви.

Това също му хареса. Руменината ѝ отиваше.

— Не те познавах, когато беше горд и способен — побърза да добави.

Би било толкова лесно да се престори, че я е разбрал погрешно, да каже нещо за това как са се познавали цял живот. Но разбира се, не беше така. Знаеха имената си и общата си съдба, но само толкова. И Томас най-накрая започна да осъзнава, че това не стигаше.

Не беше достатъчно.

— По-леснодостъпен съм, когато съм пийнал? — опита да се пошегува той.

— Или когато имаш морска болест — добави Амелия мило.

Томас се засмя на това.

— Имам късмет, че времето е толкова хубаво. Казаха ми, че морето обикновено не е толкова снизходително. Капитанът спомена, че

плаването от Ливърпул до Дъблин често е по-трудно, отколкото целия преход от Западните Индии^[2] до Англия.

Очите ѝ светнаха с интерес.

— Не може да бъде.

Томас сви рамене.

— Само повтарям каквото ми каза.

Тя обмисли думите за миг, а после попита:

— Знаеш ли, че това е най-отдалеченото от дома място, където някога съм била?

Той се наклони по-близо към нея.

— За мен също.

— Наистина? — изглеждаше изненадана.

— Къде можех да отида?

Наблюдаваше я развеселен, докато тя обмисляше думите му. По лицето ѝ преминаха няколко изражения, и най-накрая изрече:

— Толкова харесваш географията. Бих си помислила, че пътуваш.

— Искан ми се да го бях сторил — той загледа залеза. Слънцето прекалено бързо се стопяваше и това не му хареса. — Имах твърде много отговорности у дома, предполагам.

— Ще пътуваш ли, ако... — Амелия замлъкна внезапно и не бе нужно да я поглежда, за да си представи точното изражение на лицето ѝ.

— Ако не съм херцога? — довърши изречението ѝ.

Тя кимна.

— Предполагам — сви рамене. — Не съм сигурен къде.

Амелия внезапно се обърна към него.

— Винаги съм искала да видя Амстердам.

— Наистина ли? — беше изненадан. Може би дори заинтригуван. — Защо?

— Заради всички тези прекрасни холандски картини, предполагам. И каналите.

— Повечето хора пътуват до Венеция заради каналите.

Знаеше го, разбира се. Може би, това беше отчасти причината, никога да не бе искала да отиде там.

— Искан да видя Амстердам.

— Надявам се, че ще го направиш — отвърна той. Остана мълчалив достатъчно дълго, за да подчертае забележката си. А после тихо добави: — Всеки би трябвало да успее да реализира поне една от мечтите си.

Амелия се обърна. Томас я гледаше много нежно. Почти разби сърцето ѝ. Поне каквото беше останало от него. Така че тя извърна очи. Иначе бе прекалено трудно.

— Грейс слезе долу — каза тя.

— Да, спомена го.

— О! — колко неудобно. — Да, разбира се. Заради ветрилото — той не отговори, така че добави: — Имаше и нещо свързано със супа.

— Супа? — повтори Томас, клатейки глава.

— Не можах да разшифровам съобщението — призна му.

Той ѝ се усмихна доста сухо.

— Ето това е едно задължение, от което не съжалявам, че ще се отърва.

В гърлото на Амелия се надигна тих смях.

— О, извинявам се — бързо каза тя, опитвайки да го потисне. — Ужасно грубо от моя страна.

— Съвсем не — увери я. Лицето му се наклони по-близо до нейното, с много заговорническо изражение. — Мислиш ли, че Одли ще има смелостта да я отпрати някъде?

— Ти не го направи.

Той вдигна ръце.

— Тя ми е баба.

— На него също.

— Да, но той не я познава, щастливеца. Предложих Западните острови.

— О, престани.

— Наистина — настоя той. — Казах на Одли, че мисля да купя нещо там, само за да мога да я изолирам.

Този път тя се разсмя.

— Не бива да говорим за нея по този начин.

— Защо — зачуди се Томас — всеки, когото познавам, говори за капризни стари дами, които под язвителния си външен вид имат златни сърца.

Тя го погледна развеселена.

— Моята няма — каза той, сякаш почти не можеше да повярва колко нечестно бе това.

Амелия опита да не се усмихва.

— Не — предаде се. Издърдори нещо, а после се ухили. — Няма.

Томас я погледна, очите им уловиха веселието на другия и двамата избухнаха в смях.

— Тя е нещастна — каза той.

— Тя не ме харесва — изрече Амелия.

— Не харесва никого.

— Мисля, че харесва Грейс.

— Не, просто ѝ е по-малко неприятна, отколкото всички останали. Дори не харесва мистър Одли, макар да работи толкова неуморно, за да му даде титлата.

— Не харесва мистър Одли?

— Той я ненавижда.

Тя поклати глава, после погледна отново към залеза, потъващ в предсмъртни мъки зад хоризонта.

— Що за заплетено положение.

— Какво омаловажаване.

— Като морски възел — вмъкна компетентно тя, като истински мореплавател.

Чу го да издава развеселен звук, а после той се изправи. Тя вдигна поглед. Томас засенчваше последните слънчеви лъчи. Сякаш изпълваше цялото ѝ зрително поле.

— Можехме да сме приятели — чу се да казва.

— Можехме?

— Щяхме — поправи се тя и се усмихна. Изглеждаше най-невероятното нещо. Как бе възможно да има за какво да се усмихва? — Мисля, че щяхме да сме приятели, ако не беше... ако всичко това...

— Ако всичко беше различно?

— Да. Не. Не всичко. Само... някои неща — започна да ѝ олеква. Чувстваше се по-щастлива. А нямаше и най-малката представа защо. — Може би, ако се бяхме срещнали в Лондон.

— И ако не бяхме сгодени?

Тя кимна.

— И ако ти не беше херцог.

Веждите му се повдигнаха.

— Херцозите са много плашещи — обясни тя. — Би било много по-лесно, ако не беше такъв.

— И, ако майка ти не е била сгодена за чичо ми — добави той.

— Ако току-що се бяхме запознали.

— Без минали спомени помежду ни.

— Никакви.

Веждите му се повдигнаха и той се усмихна.

— Ако те бях видял в дъното на претъпкана стая?

— Не, не, нищо подобно — Амелия поклати глава. Изобщо не схващаше. Не говореше за романтика. Не можеше да понесе дори да мисли в тази посока. Но приятелство... това бе нещо съвсем различно. — Нещо много по-обикновено — отвърна му. — Ако беше седнал до мен на пейка.

— Като тази ли?

— Може би в парк.

— Или в градина — промърмори той.

— Щеше да седнеш до мен...

— И да попитам за мнението ти относно меркаторовите проекции.

Тя се разсмя.

— Щях да ти кажа, че са полезни за навигацията, но че изкривяват ужасно пространството.

— Аз щях да си помисля... колко хубаво, жена, която не крие интелигентността си.

— А аз щях да помисля... колко прекрасно, мъж, който не предполага, че нямам такава.

Той се усмихна.

— Щяхме да бъдем приятели.

— Да — тя затвори очи. Само за миг. Но не достатъчно дълго, за да си позволи да мечтае. — Да, щяхме.

Той остана мълчалив за миг, а после вдигна дланта ѝ и я целуна.

— Ще бъдеш изумителна херцогиня — каза ѝ нежно.

Амелия опита да се усмихне, но беше трудно. Буцата в гърлото ѝ пречеше.

И тогава, тихо — но не толкова тихо, че да не успее да го чуе — Томас изрече:

— Единствено съжалявам, че не успя да станеш моята херцогиня.

[1] Университетът Кеймбридж е съставен от 31 колежа, най-старият от които е Питърхаус, основан през 1284 г. — Б.пр. ↑

[2] Западни Индии — Карибските острови. Когато достига до Америка Колумб е убеден, че това е Азия, затова нарича региона Западни Индии, а местното население — индианци. — Б.пр. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

На следващия ден, в „Ръцете на кралицата“, Дъблин

— Мислиш ли — измърмори Томас като се наклони, за да изрече думите в ухото на Амелия, — че има пратки, изпращани директно от пристанището на Дъблин за Западните острови?

Тя издаде приглушен звук, погледна го изключително строго и това безкрайно го развесели. Стояха заедно с останалите от групата им пред „Ръцете на кралицата“, където секретарят на Томас им беше резервирал стаи — хан на пътя за Бътлърсбридж, малкото градче в област Кейвън, където Джак Одли бе израснал. Достигнаха дъблинското пристанище в късния следобед, но докато пренесат нещата си и се доберат до града, отдавна се беше мръкнало. Томас бе уморен и гладен, а бе и убеден, че Амелия, баща ѝ, Грейс и Джак се чувстват не по-различно.

Баба му, обаче, беше непреклонна.

— Не е толкова късно! — настоя тя, а пискливият ѝ глас изпълни всеки ъгъл на стаята. Крещеше от три минути. Томас подозираше, че целия квартал е разбрал за желанието ѝ да продължат към Бътлърсбридж тази вечер.

— Госпожо — намеси се Грейс със своя тих, успокояващ глас, — минава седем. Всички сме уморени и гладни, а пътищата са тъмни и не ги познаваме.

— Той ги познава — сопна се херцогинята и посочи с глава към Джак.

— Аз съм уморен и гладен — тросна се на свой ред Джак, — и благодарение на вас, вече не пътувам по пътищата на лунна светлина.

Томас потисна усмивката си. Можеше и да започне да харесва този мъж.

— Не искате ли да уредите този въпрос веднъж завинаги? — настоя херцогинята.

— Не особено — отвърна Джак. — Определено не толкова, колкото искам парче овчарски пай и халба ейл.

— Аз също — измърмори Томас, но само Амелия го чу.

Странно, но настроението му се подобряваше с приближаването до целта им. Мислеше си, че ще се измъчва все повече и повече, бе на път да изгуби всичко все пак, включително и името си. По негова преценка, до сега трябваше да е готов да реже глави.

Но вместо това се чувстваше почти весел.

Весел. Това беше най-странното. Прекара цялата сутрин на палубата с Амелия, разговаряха и се смяха гръмогласно. Беше достатъчно, за да го накара да забрави за морската болест.

Благодаря ти Боже, помисли си той, *за малките радости*. Миналата нощ му беше трудно да задържи и малкото храна, която бе изял на вечеря в стомаха си, където ѝ бе мястото.

Зачуди се дали странното му добро настроение се дължи на това, че вече прие Джак за законния херцог. Веднъж щом спря да се бори с този факт, просто искаше да приключи с цялата проклета бъркотия. В действителност, чакането беше трудната част.

Бе въвел в ред делата си. Бе направил всичко необходимо за безпроблемно предаване на отговорностите. Остана само да го извършат. А после можеше да се махне и да прави каквото щеше да прави, ако не бе вързан за Белгрейв.

Някъде по средата на размислите си, осъзна, че Джак излиза, вероятно за да си вземе онова парче овчарски пай.

— Мисля, че идеята му е добра — измърмори Томас. — Вечеря звучи много по-привлекателно, отколкото нощ на пътя.

Баба му рязко извъртя глава към него и втренчено го изглежда.

— Не че — добави Томас, — се опитвам да отложам неизбежното. Дори херцозите, които скоро ще бъдат заменени огладняват.

Лорд Кроуланд се изсмя на това.

— Хвана те, Аугуста — каза той добродушно и се запъти към бара.

— Ще вечерям в стаята си — обяви херцогинята. Или по-скоро го изляя. — Госпожице Евърслей, погрижете се за мен.

Грейс въздъхна уморено и понечи да я последва.

— Не — каза Томас.

— Не? — повтори херцогинята.

Той си позволи една лека усмивка. Наистина беше въвел всичките си дела в ред.

— Грейс ще вечеря с нас — каза на баба си. — В трапезарията.

— Тя е моя компаньонка — изсъска старицата.

О, така се забавляваше. Много повече, отколкото бе мислил.

— Вече не.

Той се усмихна сърдечно на Грейс, която се взираше в него сякаш си бе загубил ума.

— След като все още не съм премахнат от поста си — изрече Томас, — позволявам си свободата да предприема някои действия в последната минута.

— За какво по дяволите говорите? — настоя херцогинята.

Той не ѝ обърна внимание.

— Грейс — каза Томас, — официално си освободена от задълженията си към баба ми. Когато се върнеш обратно, ще откриеш малка вила, приписана на твое име, заедно със средства, достатъчни, за да те осигурят през остатъка от живота ти.

— Луд ли сте? — изпелтечи херцогинята.

Грейс само се взря в него шокирана.

— Трябваше да го направя отдавна — продължи той. — Бях прекалено егоистичен. Не можех да понеса мисълта да живея с нея — Томас наклони глава към баба си — без теб, служеща като буфер.

— Не знам какво да кажа — прошепна Грейс.

Той скромно сви рамене.

— Обикновено бих препоръчал „Благодаря“, но след като аз съм този, който благодари на теб, едно „Ти си принц сред мъжете“ ще свърши работа.

Грейс успя да се усмихне колебливо и прошепна:

— Ти си принц сред мъжете.

— Винаги е приятно да го чуеш — отвърна Томас. — Сега, ще се присъединиш ли към нас за вечеря?

Грейс се обърна към херцогинята, която беше почервеняла от ярост.

— Ти, пресметлива малка курво — изсъска тя. — Мислиш ли, че не знам каква си? Мислиш ли, че ще ти позволя да стъпиш в дома ми отново?

Томас щеше да се намеси, но тогава осъзна, че Грейс ще се справи със ситуацията с далеч по-голяма самоувереност, отколкото той някога би успял.

Лицето ѝ беше спокойно и безизразно, когато изрече:

— Възнамерявах да предложа помощта си за остатъка от пътуването, след като никога не бих си помислила да ви напусна, без да дам подходящо и вежливо предизвестие, но размислих — тя се обърна към Амелия. — Може ли да споделя стаята ти тази вечер?

— Разбира се — отвърна бързо тя и провря ръката си в тази на Грейс. — Нека да вечеряме сега.

Беше великолепно оттегляне, реши Томас, докато ги следваше, дори и да не можеше да види лицето на баба си. Но много добре си я представяше, почервеняла и във себе си от ярост. По-хладен климат щеше да ѝ се отрази добре. Наистина. Щеше да повдигне въпроса пред новия херцог.

— Това беше великолепно! — избъбри Амелия щом влязоха в трапезарията. — О, Боже, Грейс, сигурно си много развълнувана!

Грейс изглеждаше зашеметена.

— Не знам какво да кажа.

— Няма нужда да казваш нищо — отвърна ѝ Томас. — Просто се наслаждавай на вечерята си.

— О, ще го направя — тя се обърна към Амелия и изглеждаше така, сякаш всеки момент ще избухне в смях. — Подозирам, че това ще бъде най-хубавия овчарски пай, който някога съм опитвала.

И тогава всички избухнаха в смях. Всички. Тримата вечеряха и се посмяха на воля.

А докато Томас се унасяше в сън тази нощ, с все още наболяващи го от смеха ребра, му хрумна, че не си спомня по-хубава вечер от тази.

Амелия също се наслади на вечерята. Толкова много, че напрежението на следващата сутрин я удари като плесница. Беше си помислила, че е станала рано — Грейс все още спеше дълбоко, когато се измъкна от стаята, за да закуси. Но щом стигна до уединената трапезария на хана, баща ѝ вече бе там, както и херцогинята. Нямаше начин да се измъкне, и двамата я видяха незабавно, а и освен това, умираше от глад.

Предполагаше, че може да изтърпи лекциите на баща си — те прииждаха все по-често — и отровните думи на херцогинята, те

никога не спираха, ако това значеше, че може да опита от храната с божествен, яйчен аромат, който се носеше от бюфета.

Бяха яйца, най-вероятно.

Тя се усмихна. Поне все още можеше да се забавлява. Което бе важно.

— Добро утро, Амелия — каза баща ѝ, щом се настани на масата с чинията си.

Тя наклони брадичка с учтив поздрав.

— Татко — после хвърли поглед към херцогинята. — Ваша светлост.

Старицата нацупи устни и издаде някакъв звук, но иначе не ѝ обърна внимание.

— Добре ли спа? — попита баща ѝ.

— Много добре, благодаря — отвърна му, макар да не беше съвсем вярно. Тя и Грейс делеяха едно легло, а Грейс много се въртеше докато спи.

— Потегляме след половин час — обяви херцогинята кратко.

Амелия успя да сложи в устата си една хапка от яйцата и се възползва от времето, необходимо ѝ, за да ги сдъвче и хвърли поглед към отворената врата, през която никой не влизаше.

— Не мисля, че другите ще са готови. Грейс все още...

— Тя не е наша грижа.

— Не можете да отидете никъде без двамата херцози — изтъкна лорд Кроуланд.

— Това трябваше ли да е смешно? — настоя херцогинята.

Лорд Кроуланд сви рамене.

— Как се предполага да ги наричам иначе?

Амелия знаеше, че трябва да е ядосана. Това беше твърде пренебрежително отношение, като се имаше предвид положението. Но баща ѝ си бе доста безцеремонен, а херцогинята доста засегната — и тя реши, че беше много по-смислено да се развесели.

— Понякога не знам, защо полагам толкова усилия да ви въведа в семейството — каза херцогинята на Амелия и я погледна убийствено.

Амелия преглътна като си пожела да имаше подходящ отговор, защото за първи път си мислеше, че би била достатъчно смела, за да го изрече на глас. Но нищо не ѝ дойде на ум, поне нищо толкова невероятно иронично и остроумно, колкото ѝ се искаше, така че си

затвори устата и се втренчи в една точка на стената над рамото на херцогинята.

— Няма нужда от подобни приказки, Аугуста — каза лорд Кроуланд. А после, когато тя го изгледа злобно заради употребата на името ѝ — той бе един от малкото, които го правеха и това винаги я дразнеше — баща ѝ добави: — По-неуравновесен мъж от мен би се обидил.

За щастие неприветливо, конфузната ситуация се разсея от пристигането на Томас.

— Добро утро — изрече той спокойно и се настани на масата. Изобщо не изглеждаше смутен, че никой не отвърна на поздрава му. Амелия предположи, че баща ѝ бе прекалено зает в опита си да постави херцогинята на мястото ѝ, а херцогинята... е, тя рядко отвърщаше на поздравите на когото и да било, така че това едва ли бе необичайно.

Колкото до самата нея, тя би искала да каже нещо. Наистина, сега беше толкова прекрасно да не се чувства притеснена от присъствието на Томас. Но когато той седна — точно срещу нея — тя вдигна поглед, той също вдигна поглед, и...

Не че беше уплашена, не точно. Просто сякаш бе забравила как да диша.

Очите му бяха толкова сини.

С изключение на ивицата, разбира се. Обичаше тази ивица. Обичаше и факта, че той мисли това за глупаво.

— Лейди Амелия — измърмори Томас.

Тя кимна за поздрав и успя да изрече „Херцоже“, защото Ваша светлост имаше твърде много срички.

— Тръгвам си — обяви внезапно херцогинята и гневно избута стола, който застърга по пода, докато се изправяше на крака. Изчака за момент, сякаш очакваше някой да направи коментар относно оттеглянето ѝ. След като никой не го стори — наистина, помисли си Амелия, нима сериозно мислеше, че някой би опитал да я спре? — старицата добави: — Тръгваме след тридесет минути — после насочи пълната сила на погледа си към нея. — Вие ще пътувате с мен в каретата.

Амелия не бе сигурна, защо херцогинята чувстваше нуждата да го обявява. Беше приклепена с нея в каретата от Англия, защо в

Ирландия да бе по-различно? Все пак, нещо в този тон накара стомаха ѝ да се преобърне и веднага щом херцогинята напусна стаята, въздъхна уморено.

— Мисля, че може да се разболея от морска болест — каза тя и си позволи да се отпусне на стола си.

Баща ѝ я погледна нетърпеливо, а после се изправи, за да си вземе втора порция. Но Томас се усмихна. Най-вече с очи, но все пак тя почувства близост, топла и прекрасна, и може би достатъчна, за да прогони чувството на ужас, което започваше да се събира в сърцето ѝ.

— Морска болест на твърда земя? — измърмори той, а очите му се усмихваха.

— Стомахът ме боли.

— Преобръща ли се?

— Подскача — потвърди тя.

— Това е странно — каза той сухо, пъхна парче бекон в устата си и преглътна, преди да продължи: — Баба ми е способна на много неща... не мога да си представя, че чумата, гладът или епидемиите биха били извън възможностите ѝ. Но морска болест... — той се разсмя. — Почти съм впечатлен.

Амелия въздъхна и погледна надолу към храната си, която сега беше съвсем малко по-апетитна от чиния пълна с червеи. Отблъсна я настрана.

— Знаеш ли колко време ще отнеме да стигнем до Бътлърсбридж?

— Мисля, че почти цял ден, особено, ако спрем за обяд.

Амелия хвърли поглед към вратата, през която херцогинята току-що бе излязла.

— Тя няма да иска.

Томас сви рамене.

— Няма да има избор.

Точно в този момент баща ѝ се върна на масата с препълнена чиния.

— Когато станеш херцогиня — каза ѝ той и завъртя очи, докато сядаше, — първото ти нареждане трябва да бъде да я настаниш в къщата от вдовишкото ѝ наследство.

Когато станеше херцогиня. Амелия преглътна с неудобство. Все още беше ужасно, собственият ѝ баща да бъде толкова весел що се

отнася до бъдещето ѝ. Него наистина не го беше грижа за кого от двамата мъже щеше да се омъжи, стига да се докажеше, че е законния херцог.

Погледна Томас, който бе зает с храната си. Така че задържа очите си върху него. И зачака... докато най-накрая той забеляза и срещна погледа ѝ. Томас леко сви рамене, което тя не можа да изтълкува.

Някак си това я накара да се почувства дори по-зле.

Мистър Одли беше следващият, който се появи на закуска, последван след около десет минути от Грейс, която очевидно беше бързала, цялата бе порозовяла и задъхана.

— Не ти ли харесва храната? — попита я Грейс, щом погледна към едва докоснатата порция на Амелия и седна на освободеното от херцогинята място.

— Не съм гладна — отвърна ѝ тя, макар стомахът ѝ да изкъркори. Имаше разлика, осъзна, между глад и апетит. Притежаваше първото, но съвсем не второто.

Приятелката ѝ я погледна въпросително, а после изяде собствената си закуска, или поне толкова от нея, колкото можа за трите минути, преди ханджията да се появи с болезнено изражение на лицето.

— Тъъ, Нейна светлост... — започна той, докато извиваше ръце. — Тя е в каретата.

— Вероятно обижда хората ви? — попита Томас.

Ханджията кимна нещастно.

— Грейс не е довършила порцията си — отвърна мистър Одли спокойно.

— Моля ви — настоя тя, — нека не отлагаме заради мен. Задоволена съм. Аз...

А после се закашля и изглеждаше ужасно засрамена, а Амелия имаше чувството, че не е разбрала шегата.

— Препълних чинията си — най-накрая изрече Грейс и посочи чинията, която все още бе наполовина пълна.

— Сигурна ли си? — попита я Томас. Тя кимна, но Амелия забеляза, че пъкна още няколко хапки в устата си, докато всички се изправяха.

Мъжете забързаха напред, за да проверят конете, а Амелия изчака, докато Грейс хапна още малко.

— Гладна ли си? — попита я, когато останаха само двете.

— Умирам от глад — потвърди тя. Избърса устата си със салфетката и я последва навън. — Не исках да провокирам херцогинята.

Амелия се обърна с вдигнати вежди.

— Повече от колкото е — поясни Грейс, след като и двете знаеха, че херцогинята винаги се държеше така, сякаш я предизвикват за едно или друго. И ето, когато стигнаха до каретата, старицата съскаше за това и онова, очевидно недоволна от температурата на горещата тухла, която бе поставена в краката ѝ.

Гореща тухла? Амелия почти се олюля. Денят не беше топъл, но съвсем не бе и хладно. Щяха да се опържат в каретата.

— Днес е в добра форма — измърмори Грейс.

— Амелия! — излая херцогинята.

Амелия се протегна и сграбчи ръката на Грейс. Силно. Никога в живота си не бе изпитвала такава благодарност за присъствието на друг човек. Мисълта да прекара още един ден в каретата с херцогинята без Грейс като буфер...

Не можеше да го понесе.

— Лейди Амелия — повтори старицата, — не чухте ли да изричам името ви?

— Съжалявам, Ваша светлост — отвърна тя, влачейки Грейс със себе си, докато се приближаваше. — Не ви чух.

Очите на херцогинята се присвиха. Познаваше, когато я лъжат. Но явно имаше други приоритети, защото обърна глава към Грейс и каза:

— Тя може да пътува до кочияша.

Казано с цялата привързаност, която човек можеше да изпитва към един червей.

Грейс понечи да отстъпи, но Амелия я дръпна към себе си.

— Не — каза тя към херцогинята.

— Не?

— Не. Бих желала компанията ѝ.

— Аз не я желая.

Амелия си помисли за всички пъти, когато се бе възхищавала на хладната резервираност на Томас, на начина, по който можеше да смъкне кожата на човек само с един поглед. Пое си дъх, позволявайки на този спомен да я изпълни и след това го насочи към херцогинята.

— О, за Бога — сопна се старицата, след като Амелия се взира в нея няколко секунди. — Доведете я, тогава. Но не очаквайте от мен да разговарям.

— Не бих и мечтала за това — измърмори тя, качи се вътре, а Грейс я последва.

За нещастие на Амелия, както и на Грейс, и на лорд Кроуланд, който се качи в каретата, след като спряха да напоят конете, херцогинята реши все пак да разговаря.

Но думата разговор предполагаше някакъв вид диалог, какъвто Амелия не бе убедена, че се водеше в каретата им.

Изказаха се много напътствия и два пъти повече оплаквания. Но разговор така и не последва.

Бащата на Амелия издържа само тридесет минути, преди да затропа по предната стена на каретата, настоявайки да го пуснат да слезе.

Предател, помисли си тя. От раждането ѝ бе планирал да я въведе в семейството на херцогинята, а не можеше да я изтърпи повече от половин час?

Той направи доста слаб опит да се извини по време на обяда — не за намерението си да я принуди да се омъжи за някого против волята ѝ, а заради бягството си от каретата тази сутрин — но каквато симпатия да бе изпитвала към него изчезна, когато баща ѝ започна да ѝ чете лекции за бъдещето и решенията във връзка с него.

Единственият ѝ отдих дойде след обяда, когато и херцогинята, и Грейс задрямаха. Амелия просто се взираше през прозореца, гледаше как Ирландия преминава покрай нея, слушаше чаткането от копитата на конете. И през цялото време не можеше да не се зачуди, как се бе случило всичко това. Беше с ума си достатъчно, за да е сигурна, че не сънува, но все пак — как можеше нечий живот да се промени толкова, почти за една нощ? Не изглеждаше възможно. Едва миналата седмица

тя беше лейди Амелия Уилоуби, годеница на херцога на Уиндъм. А сега беше...

Мили Боже, бе почти смешно. Тя все още беше лейди Амелия Уилоуби, годеница на херцога на Уиндъм.

Но нищо не беше същото.

Беше влюбена. Вероятно в неправилния мъж. А той обичаше ли я? Не знаеше. Харесваше я, в това бе сигурна. Възхищаваше й се. Но да я обича?

Не. Мъже като Томас не се влюбваха толкова бързо. А ако го правеха — ако той го направеше — не би било в някоя като нея, някоя, която бе познавал през целия си живот. Ако той се влюбеше за една нощ, би било в красива непозната. Щеше да я види в другия край на претъпкана стая, щеше да го порази силно чувство, увереността, че те споделят една съдба. Една страст.

Така би се влюбил Томас.

Ако се влюбеше.

Тя преглътна. Мразеше буцата в гърлото си, мразеше мириса във въздуха, мразеше начина, по който можеше да види частиците прах, носещи се през светлината на късния следобед.

Много неща мразеше този следобед.

Срещу нея Грейс започна да се размърдва. Амелия я наблюдаваше. Всъщност беше доста интересно да гледа, как някой се събужда, не мислеше, че го е правила преди. Най-накрая Грейс отвори очи, а Амелия тихо изрече:

— Заспа — сложи пръст пред устните си и посочи с ръка към херцогинята.

Грейс прикри една прозявка, а после попита:

— Колко път мислиш, че има още, преди да пристигнем?

— Не знам. Може би един час? Или два? — Амелия въздъхна и се облегна назад със затворени очи. Беше уморена. Всички бяха уморени, но в момента бе в егоистично настроение и предпочиташе да се потопи в собственото си изтощение. Може би щеше да успее да подремне. Защо някои хора заспиваха толкова лесно в каретите, а други — най-вече самата тя — не можеха да заспиват никъде другаде, освен в леглото? Не изглеждаше честно и...

— Какво ще правиш?

Беше гласът на Грейс. Колкото да ѝ се искаше да се престори, че не разбира, тя откри, че не може да го направи. Нямаше особено значение и без това, след като отговорът би бил напълно незадоволителен. Тя отвори очи. Грейс изглеждаше така, сякаш ѝ се иска да не бе питала.

— Не знам — отвърна Амелия. Облегна се на възглавницата и отново притвори очи. Харесваше ѝ да пътува със затворени очи. Чувстваше по-добре ритъма на колелата. Беше успокояващо. Е, през повечето време. Не и днес. Не и на път към някое, досега непознато село в Ирландия, където бъдещето ѝ щеше да бъде решено от съдържанието на църковния регистър.

Не и днес, след като баща ѝ я бе поучавал по време на целия обяд, оставяйки я да се чувства като непослушно дете.

Не и днес, когато...

— Знаеш ли кое е най-смешното? — попита Амелия. Думите излязоха, преди да осъзнае какво казва.

— Не.

— Продължавам да си мисля: „Това не е честно. Трябва да имам избор. Не трябва да бъда продавана и разменяна като някакъв предмет.“ Но после си мисля друго: „Какво му е различното? Бях обещана на Уиндъм още преди години. И никога не се оплаках.“

Каза го, без да отваря очи. Странно, беше по-удовлетворяващо по този начин.

— Била си само едно бебе — каза Грейс.

— Имах много години, през които да възразя.

— Амелия...

— Няма кого да виня, освен себе си.

— Това не е вярно.

Най-накрая отвори очи. Поне едното от тях.

— Казваш го просто така.

— Не, не го правя. Бих — призна Грейс, — но както изглежда, ти казвам истината. Вината не е твоя. Не е ничия, всъщност. Искане ми се да беше на някого. Така щеше да е толкова по-лесно.

— Да има кого да виним?

— Да.

И тогава Амелия прошепна:

— Не искам да се омъжа за него.

— За Томас?

Томас? Какво си мислеше тя?

— Не — отвърна Амелия. — За мистър Одли.

Устните на Грейс се отвориха изненадано.

— Наистина ли?

— Звучиш толкова шокирано.

— Не, разбира се, че не — бързо отговори Грейс. — Просто той е толкова привлекателен.

Амелия леко сви рамене.

— Предполагам. Не го ли намираш за прекалено чаровен?

— Не.

Амелия погледна Грейс с новопоявил се интерес. Нейното „не“ прозвуча доста по-отбранително, отколкото бе очаквала.

— Грейс Евърслей — каза тя, снишавайки глас, като хвърли бърз поглед към херцогинята, — харесваш ли мистър Одли?

Бе повече от очевидно, че я привлича, защото тя запелтечи и започна да заеква и издаде звук, който доста приличаше на квакане.

Което безкрайно развесели приятелката ѝ.

— Харесваш го.

— Няма значение — измърмори Грейс.

— Разбира се, че има — отвърна Амелия нахално. — Той харесва ли те? Не, не отговаряй. Мога да видя по лицето ти, че е така. Е! Сега определено няма да се омъжа за него.

— Не трябва да се отказваш от него заради мен — възрази Грейс.

— Какво каза току-що?

— Аз не мога да се омъжа за него, ако той е херцога.

Амелия искаше да я зашлеви. Как смееше да се отказва от любовта?

— Защо не?

— Ако той е херцога, ще трябва да се ожени за някоя подходяща. От твоя ранг.

— О, не бъди глупава. Не е като да си израснала в сиропиталище.

— Ще има достатъчно голям скандал. Той не бива да добавя още масло в огъня с един неравностоен брак.

— Една актриса би била сензационна. Ти ще си само клюката на седмицата — изчака Грейс да ѝ отговори, но тя изглеждаше толкова обърквана, толкова... толкова... тъжна. Амелия едва можа да го понесе.

Помисли си за Грейс, влюбена в мистър Одли, помисли и за себе си, подчиняваща се на очакванията на другите хора.

Не искаше нещата да стоят така.

Тя не искаше да бъде такава.

— Не знам какво мисли мистър Одли — каза Амелия, — или какво възнамерява да прави, но ако той е готов да рискува всичко заради любовта, тогава и ти трябва да си готова — пресегна се и стисна ръката ѝ. — Бъди смела, Грейс — усмихна се, колкото на себе си, толкова и на нея. И прошепна: — Аз също ще бъда.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Пътуването до Бътлърсбридж премина според очакванията на Томас. Той яздеше заедно с Джак и лорд Кроуланд, за да се наслади на хубавото време. Почти не разговаряха, така и не успяха да задържат конете близо един до друг, за да успеят да разменят спокойно по някоя реплика. От време на време някой от тях ускоряваше темпото или изоставаше, или конете се подминаваха един друг. Отправяха си формални поздравии, а понякога се правеше коментар за времето.

Лорд Кроуланд изглеждаше доста заинтересован от местните птици.

Томас опита да се наслади на пейзажа. Беше много зелено, дори повече от Линкълншир и той се замисли за непрекъснатите валежи. Ако дъждът бе повече, това щеше ли да увеличи реколтата? Или пък щеше да се компенсира от... Спри.

Земеделие, животновъдство... сега всичко беше само на теория. Не притежаваше земя, нито животни, с изключение на коня си, а може би дори и него.

Нямаше нищо.

Никого.

Амелия...

Лицето ѝ се появи в ума му неканено, но все така желано. Тя беше много повече, отколкото бе очаквал. Не я обичаше — не можеше да я обича, не сега. Но някак си... му липсваше. Което бе нелепо, след като се намираше в каретата, на около миля и половина зад него. Беше я видял по време на пикника по обед. А и закусиха заедно.

Нямаше причина да му липсва.

И все пак бе така.

Липсваше му смехът ѝ, представи си как би звучал по време на особено приятна вечеря, както и топлината в очите ѝ, начина, по който би изглеждала на ранната утринна светлина.

Ако я видеше отново на ранна утринна светлина.

Което нямаше да се случи.

Но все пак му липсваше.

Погледна през рамо към каретата, почти изненадан, че изглеждаше точно както обикновено, без пламъци изригващи от прозорците.

Баба му беше в добра форма този следобед. Ето, че имаше нещо, което нямаше да му липсва, когато му отнемеха титлата. По-досадната и от пиявица вдовстваща херцогиня на Уиндъм. Беше като проклетата Медуза, чиято единствена цел в живота изглежда бе да прави неговия възможно най-труден.

Но баба му не бе единственото бреме, от което се радваше, че се отървава. Безкрайната документация. Това нямаше да му липсва. Липсата на свобода. Всички мислеха, че може да прави каквото си поиска — тези пари и власт можеха да дадат на човек пълен контрол. Но не, той беше вързан за Белгрейв. Или беше досега.

Помисли си за Амелия и мечтите ѝ за Амстердам.

О, по дяволите. Още утре можеше да отиде в Амстердам, ако поиска. Можеше да се отпрати директно към Дъблин. Да види Венеция. Западните Индии. Нямаше какво да го спира, ни...

— Щастлив ли си?

— Аз? — Томас погледна към Джак с известна изненада, а после осъзна, че си подсвирква. Подсвиркваше си. Не можеше да си спомни последния път, когато го бе правил. — Предполагам, че съм. Денят е доста приятен, не мислиш ли?

— Приятен ден — повтори Джак.

— Никой от нас не е затворен в каретата с онази зла стара вещица — обяви Кроуланд. — Всички трябва да сме щастливи — а после добави: — Извинявам се — след като злата стара вещица бе, все пак, баба и на двамата му спътници.

— За мен извиненията са ненужни — каза Томас, чувствайки се доста весел. — Напълно съм съгласен с оценката ви.

— Ще трябва ли да живея с нея? — внезапно изрече Джак.

Томас го погледна и се ухили. Едва сега ли осъзнаваше, колко голямо бреме щеше да носи?

— Западните острови, човече, Западните острови.

— Защо ти не го направи? — настоя Джак.

— О, повярвай ми, ще го сторя и при най-малкия шанс все още да притежавам някакво влияние върху нея утре. А ако не е така... —

той сви рамене. — Ще ми е нужна някаква работа, нали? Винаги съм искал да пътувам. Може би ще ти бъда разузнавач. Ще намеря най-старото, най-студеното място на острова. Ще си прекарам чудесно.

— За Бога — изруга Джак. — Спри да говориш така.

Томас го изгледа с любопитство, но не зададе въпрос. Не за първи път се зачуди какво точно ставаше в главата на братовчед му. Лицето му бе придобило измъчен вид, а очите му бяха мрачни.

Наистина не искаше да се върне у дома. Не, страхуваше се да се върне у дома.

Нещо трепна в гърдите на Томас. Симпатия предположи той, към мъжа, когото трябваше да ненавижда. Но нямаше какво да каже. Нямаше какво да попита.

Така че не го и направи. Не каза нищо през останалата част от пътуването. Часовете минаваха, а въздухът около него захладня със спускането на нощта. Преминаваха покрай очарователни малки села, през по-големи, по-многолюдни градове, а после най-накрая достигнаха Бътлърсбридж.

Би трябвало да изглежда зловещо, помисли си Томас. Сенките да са удължени и безформени, и да има странни звуци, както и животински вой в нощта.

Досегашният му живот щеше да му бъде отнет. И не бе нужно мястото да изглежда толкова живописно.

Джак беше съвсем малко по-напред, значително забавил коня си. Томас се приближи до него, а после забави своя, за да поддържат еднакво темпо.

— Това ли е пътя? — попита го тихо.

Джак кимна.

— Точно зад ъгъла.

— Те не ни очакват, нали?

— Не.

Джак смушка коня и премина в тръс, но Томас задържа своя, позволявайки му да се отдалечи напред. Имаше някои неща, които един мъж трябваше на направи сам.

Поне можеше да се опита да задържи херцогинята при завръщането на Джак у дома.

Той се забави колкото може и застана така, че каретата бе принудена също да забави ход. На края на късата алея можеше да види

как Джак слиза от седлото, изкачва предните стъпала и чука на вратата. Сноп светлина се процеди, когато тя се отвори, но Томас не можеше да чуе разменените думи.

Каретата спря отстрани на входа и един от лакеите помогна на херцогинята да слезе. Тя се насочи напред, но Томас бързо се плъзна от седлото и сграбчи ръката ѝ, за да я задържи.

— Пуснете ме — сопна се тя, опитвайки да се освободи.

— В името на Бога, жено — сопна се на свой ред той, — дай му един миг спокойствие с роднините му.

— Ние сме роднините му.

— Въобще никаква чувствителност ли нямаш?

— Има много по-важни въпроси от...

— Няма нищо, което да не може да почака още две минути.

Нищо.

Очите ѝ се присвиха.

— Сигурна съм, че вие мислите така.

Томас изруга и то гласно.

— Дойдох до тук, нали? Отнасях се с него цивилизовано, а напоследък дори с уважение. Слушах вашите жлъчни, постоянни оплаквания. Яздих през два континента, спях в трюма на кораб и дори — а това, ако мога да добавя, беше наистина голяма обида, — се отказах от годеницата си. Вярвам, доказах, че съм подготвен за каквото има да предложи това място. Но в името на всичко свято, няма да се откажа от частицата човешко приличие, която успях да запазя, след като израснах в една къща с вас.

През рамо можеше да види Грейс и Амелия, и двете с отворени усти, и двете втренчени в него.

— Човекът — каза той през стиснати зъби, — може да получи две проклети минути със семейството си.

Баба му се взря в него за един дълъг, леден миг, а после отвърна:

— Не ругай в мое присъствие.

Томас беше толкова слисан от пълната ѝ липса на реакция към казаното, че охлаби хватката си и тя се отскубна, и забърза към предните стъпала, точно зад Джак, който прегръщаше жена, която вероятно бе леля му.

— Ахъм — каза херцогинята както само тя можеше.

Херцогът закрачи напред, готов да се намеси при нужда.

— Вие трябва да сте лелята — обърна се старицата към жената на стълбите.

Госпожа Одли просто се втренчи в нея.

— Да — отвърна най-накрая. — А вие сте...?

— Лельо Мери — прекъсна ги Джак, — опасявам се, че трябва да те представя на вдовстващата херцогиня на Уиндъм.

Госпожа Одли го пусна и направи реверанс, а после отстъпи настрана, когато херцогинята мина покрай нея.

— Херцогинята на Уиндъм? — повтори тя. — Небеса, Джак, не можа ли да ни известиш?

Усмивката му бе мрачна.

— Така е по-добре, уверявам те — после се обърна към Томас. — Херцогът на Уиндъм — представи го той с жест. — Ваша светлост — моята леля, госпожа Одли.

Томас се поклони.

— За мен е чест да се запознаем, госпожо Одли.

Тя изпелтечи нещо в отговор, явно смутена от появата на толкова важна личност.

Джак завърши представянията и докато дамите правеха реверансите си, госпожа Одли го придърпа настрана. Тя зашепна, но в тона ѝ имаше достатъчно паника, и Томас можа да чуе всяка дума.

— Джак, нямаме толкова стаи. Нямаме нищо достатъчно представително...

— Моля ви, госпожо Одли — намеси се Томас и сведе глава в жест на уважение, — не се притеснявайте за нас. Непростимо бе да пристигнем, без да предупредим. Бих бил доволен и на малкото, което ми предложите. Въпреки че може би ще е добре баба ми да получи най-хубавата стая — той опита да не звучи прекалено разтревожен, когато добави: — Ще бъде по-лесно за всички.

— Разбира се — бързо отвърна госпожа Одли. — Моля, навън е хладно. Влезте вътре. Джак, трябва да ти кажа...

— Къде ви е църквата? — настоя херцогинята.

Томас едва не простена. Не можеше ли да почака поне докато ги въведат?

— Нашата църква? — попита госпожа Одли и погледна Джак напълно объркана. — В този час?

— Нямам намерение да се моля — сопна се херцогинята. — Искам да проверя регистъра.

— Пастор Бевъридж все още ли проповядва? — попита Джак, явно в опит да прекъсне баба им.

— Да — отвърна леля му, — но със сигурност си е легнал. Девет и половина е, мисля, а той е ранна птица. Може би на сутринта. Аз...

— Това е въпрос от изключителна важност за династията — намеси се херцогинята. — Не ме интересува, дори да е след полунощ. Ние...

— Мен ме интересува — прекъсна я Джак. — Няма да измъкнете пастора от леглото. Чакайте до сега. Можете да изчакате и до сутринта, по дяволите.

Томас искаше да изръкопляска.

— Джак! — Госпожа Одли ахна. После се обърна към херцогинята. — Не съм го възпитала да говори така.

— Не, не си — отвърна той, но изгледа яростно баба си.

— Вие сте сестрата на майка му, нали? — попита херцогинята.

Тя изглеждаше объркана от смяната на темата.

— Да.

— Присъствахте ли на сватбата?

— Не, не присъствах.

Джак изненадано се обърна към нея.

— Така ли?

— Не. Не можах да присъствам. Очаквах всеки момент да родя. Никога не ти казах. Детето ми се роди мъртво — лицето ѝ се смекчи. — Една от причините, поради която бях толкова щастлива да имам теб.

— Ще отидем до църквата на сутринта — обяви херцогинята. — Това ще е първото нещо, което ще сторим. Ще открием документите и ще приключим.

— Документите? — повтори госпожа Одли.

— Доказателството за брак — на практика изсъска старицата. — Глуха ли сте?

Това беше прекалено. Томас се пресегна и я издърпа назад, което вероятно беше за нейно добро, защото Джак изглеждаше така, сякаш щеше да я хване за гушата.

— Луис не се омъжи в църквата на Бътлърсбридж — изрече госпожа Одли. — Беше венчана в Магуайърсбридж. В област Фермана,

където израснахме двете.

— Колко далеч е това? — настоя херцогинята и опита да се отскубне от хватката му.

Томас я задържа здраво.

— На двадесет мили, Ваша светлост — отвърна госпожа Одли, преди да се обърне отново към племенника си. — Джак? За какво е всичко това? Защо се нуждаеш от доказателство за брака на майка си?

Той се поколеба за миг, а после прочисти гърлото си и каза:

— Баща ми е бил неин син — и кимна към херцогинята.

— Баща ти — ахна госпожа Одли. — Джон Кавендиш, имаш предвид...

Томас пристъпи напред, чувствайки се странно подготвен да поеме контрол над бързо влошаващата се ситуация.

— Може ли да се намеся?

Джак кимна в негова посока.

— Моля те.

— Госпожо Одли — започна Томас, — ако има доказателство за брака на сестра ви, тогава вашият племенник е истинския херцог на Уиндъм.

— Истинският херцог на... — госпожа Одли покри устата си шокирана. — Не. Не е възможно. Спомням си го. Мистър Кавендиш. Той беше... — махна с ръка във въздуха, сякаш в опит да го опише с жестове. Най-накрая, след няколко опита за по-словесно описание, тя каза: — Той не би скрил подобно нещо от нас.

— По това време не е бил наследник — отвърна й Томас.

— О, Небеса. Но ако Джак е херцог, тогава вие...

— Не съм — довърши той сухо. Хвърли поглед към Амелия и Грейс, които наблюдаваха целия разговор точно пред входната врата. — Сигурен съм, че можете да си представите нетърпението ни да уточним това.

Госпожа Одли можеше само да се взира шокирано в него.

Томас знаеше точно как се чувства.

Амелия не бе сигурна кое време беше. Със сигурност след полунощ. Бяха им показали общата им стая с Грейс и, макар че отдавна си бе измила лицето и облякла нощницата, все още беше будна.

Дълго време просто лежа под завивките, преструвайки се, че има нещо музикално в равномерното, дълбоко дишане на Грейс. После се премести до прозореца решила, че ако не може да спи, поне може на прави нещо по-смыслено от това да гледа в тавана. Луната бе почти пълна, а светлината ѝ правеше звездите да изглеждат не толкова блещукащи.

Амелия въздъхна. И без това имаше достатъчно трудности в разпознаването на съзвездията.

С известна апатия откри Голямата мечка.

После вятърът издуха един облак, който я закри.

— Е, няма що — измърмори тя.

Грейс започна да похърква.

Амелия седна на широкия перваз на прозореца и облегна главата си на стъклото. Правеше така, когато бе по-малка и не можеше да спи — отиваше до прозореца, броеше звездите и цветята. Понякога дори се спускаше надолу по дървото, преди баща ѝ да накара да окастрят величествения дъб до прозореца ѝ.

Беше забавно.

Искаше отново да е така. Забавно. Тази вечер. Искаше да прогони това мрачно униние, и ужасното чувство на страх. Да излезе навън, и да почувства вятъра върху лицето си. Да пее сама, където никой не може да я чуе, както и да разтъпче краката си, все още сковани от дългото време прекарано в каретата.

Слезе от перваза, облече палтото си и мина на пръсти покрай Грейс, която мърмореше насън. Но уви, нищо, което да може да разбере. Определено би останала и слушала, ако Грейс изричаше нещо смислено.

Къщата беше тиха, нещо, което тя очакваше, предвид часа. Имаше известен опит в промъкването из къща със спящи хора, макар предишните ѝ подвизи да бяха ограничени до шегички насочени към сестрите ѝ — или отмъщение заради техни дяволии. Тя запази стъпките си леки, дишането си равномерно и преди да осъзнае, вече се намираще в коридора, отвори входната врата и се сля с нощта.

Въздухът беше хладен и напоен с роса, но великолепен. Загръщайки се по-плътено с палтото си, тя пресече моравата и се насочи към дърветата. Стъпалата ѝ бяха ледени — не бе искала да рискува с шума, който обувките ѝ биха предизвикали — но не я беше

грижа. С радост би кихала утре, ако това означаваше да е свободна тази нощ.

Свобода.

Затича се през смях.

Томас не можеше да заспи.

Това не го изненада. След като бе измил праха от тялото си, се бе преоблякъл в нова риза и бричове. Ризата за спане нямаше да му е от полза тази нощ.

Бяха му предоставили много хубава спалня, единствената похубава беше дадена на баба му. Не бе прекалено голяма, нито мебелировката видимо нова или скъпа, но всичко беше с добро качество, запазено с любов и гостоприемно. На писалището имаше миниатюри, артистично разположени в ъгъла, където можеха да се наблюдават докато човек пишеше писмата си. Такива имаше и в гостната, наредени с любов на полицата над камината. Рамките бяха малко износени, а боята олющена там, където бяха държани, докато са им се възхищавали.

Тези миниатюри — тези хора на миниатюрите — те бяха обичани.

Томас опита да си представи подобно нещо в Белгрейв и почти се изсмя. Разбира се, бяха рисувани портрети на всички от семейство Кавендиш, повече от няколко пъти. Но картините висяха в галерията, като някакви официални доказателства за обществено положение и богатство. Той никога не ги гледаше. Защо да го прави? Нямаше никого, когото да иска да види, никого, чиято усмивка или хумор да пожелае да си спомни.

Отправи се към писалището и вдигна един от малките портрети. Приличаше на Джак, може би с десет години по-млад.

Усмиваше се.

Томас откри, че също се усмивва, макар да не бе сигурен, защо. Харесваше това място. Клоувърхил, така се наричаше. Приятно име. Подходящо.

Това би било хубаво място, където да израснеш.

Където да се научиш да бъдеш мъж.

Остави миниатюрата и се премести до близкия прозорец и облегна двете си ръце на перваза. Беше уморен. И неспокоен. Противна комбинация.

Искаше всичко да свърши.

Искаше да остави това зад себе си, да открие — не, да узнае кой беше той в действителност.

И кой не беше.

Стоя така няколко минути, вирайки се в спретнатата морава. Нямаше нищо за гледане, не и посред нощ, и все пак изглежда не можеше да се насили да помръдне. И тогава...

Очите му уловиха рязко движение и той приближи по-близо до стъклото. Имаше някой отвън.

Амелия.

Не можеше да повярва и все пак, това безспорно бе тя. Никой друг нямаше коса с такъв цвят.

Какво по дяволите правеше? Не искаше да избяга, беше прекалено разумна за подобно нещо, а освен това не носеше багаж. Не, изглежда бе решила да се поразходи.

В четири часа сутринта.

Което определено не бе разумно.

— Луда жена — измърмори той, облече халат над тънката си риза и се втурна навън. Такъв ли щеше да бъде животът му, ако бе успял да се ожени за нея? Да я преследва посред нощ?

Няколко секунди по-късно той излезе през входната врата, която бе оставена откритата. Пресече алеята и закричи през моравата, където я бе видял за последно, но там нямаше никого.

Тя бе изчезнала.

О, за Бога... не искаше да крещи името ѝ. Щеше да събуди цялата къща.

Придвижи се напред. Къде по дяволите беше? Едва ли бе отишла далеч. Не биваше да отива по-далеч. Не и Амелия.

— Амелия? — прошепна той.

Нищо.

— Амелия? — изрече го толкова високо, колкото посмя.

И тогава внезапно я видя, седеше в тревата.

— Томас?

— Да не лежиш на земята?

Дългата ѝ коса бе хваната на обикновена плитка, висяща на гърба. Не знаеше дали въобще я бе виждал по този начин. Не можеше да си представи кога може да го е правил.

— Гледах звездите — каза тя.

Той вдигна поглед. Не можеше да не го стори след подобно изявление.

— Чаках да преминат облаците — обясни Амелия.

— Защо?

— Защо? — повтори тя и го погледна сякаш той бе този, който току-що бе изрекъл нещо неразбираемо.

— Посред нощ е.

— Да, знам — тя подвиг крака под себе си, а после се отгласна от земята с ръце и се изправи. — Но това е последната ми възможност.

— За какво?

Амелия безпомощно сви рамене.

— Не знам.

Томас отвори уста да каже нещо, да ѝ се скара, да поклати глава заради глупостта ѝ. Но после се усмихна.

Изглеждаше толкова красива и това го поразя.

— Амелия — не знаеше защо изрече името ѝ. Нямахше какво да ѝ каже. Но тя беше там, стоеше пред него и той никога не бе искал жена — не, никога не бе искал каквото и да било — повече, отколкото искаше нея.

На влажната морава, в Ирландия, посред нощ, той я искаше.

Изцяло.

Не си бе позволявал да мисли за това. Желаше я. Отдавна бе престанал да се преструва, че не е така. Но не си бе позволявал дори да мечтае, нито да си го представя — дланите му върху раменете ѝ, плъзгащи се надолу по гърба. Роклята ѝ, смъкваща се под гладните му пръсти, разкриващи съвършените ѝ...

— Трябва да се прибереш вътре — каза дрезгаво.

Тя поклати глава.

Томас си пое дъх, дълбоко и накъсано. Знаеше ли какво рискува оставайки тук с него? Нужна му бе цялата сила — повече отколкото си бе представял, че притежава — да остане, без да помръдва на две благоприлични стъпки от нея. Близо... толкова близо и все пак не достатъчно, за да я докосне.

— Искам да съм навън — отвърна тя.

В този миг срещна погледа ѝ. Беше грешка, защото докато се взираше в удивителните ѝ очи видя всичко, което Амелия чувстваше — всяка болка, всяка обида, всяка несигурност. И това го разкъса отвътре.

— Стоях на горния етаж — продължи тя, — и беше задушно и горещо. Само че не бе точно горещо, но усещането ми бе такова.

Звучеше объркано, но той я разбираше.

— Уморих се да се чувствам като в капан — каза Амелия тъжно. — През целия си живот са ми казвали къде да бъда, какво да кажа, как да разговарям...

— За кого да се омъжиш — допълни нежно Томас.

Тя леко кимна.

— Просто исках да се почувствам свободна. Дори само за час.

Той погледна към дланта ѝ. Би било толкова лесно да се протегне, да я поеме в своята прегръдка. Само една стъпка напред. Само това трябваше да направи. Една стъпка и тя щеше да е в обятията му.

Но вместо това изрече:

— Трябва да се прибереш вътре — защото това се предполагаше да каже. Това се предполагаше да направи.

Не можеше да я целуне. Не сега. Не тук. Не и когато нямаше абсолютно никаква вяра в способността си да се отдръпне.

Да се задоволи само с една целувка. Не мислеше, че е възможно.

— Не искам да се омъжа за него — каза Амелия.

Нещо в Томас се стегна. Бе сигурен, че е така, тъй като тя бе повече от ясна по въпроса. Но все пак... сега... когато стоеше тук на лунната светлина...

Думите ѝ му причиниха болка. Не можеше да ги понесе. Нито да ги пренебрегне.

Не искам той да те има.

Но не го каза. Не можеше да си позволи да го изрече. Бе почти сигурен, че на сутринта, когато откриеха истината, Джак Одли ще се окаже херцога на Уиндъм. И ако го кажеше, ако ѝ го кажеше точно сега... бъди с мен...

Тя щеше да го направи.

Можеше да го види в очите ѝ.

Вероятно дори си мислеше, че го обича. И защо да не го мисли? През целия ѝ живот ѝ бяха казвали, че трябва да го обича, да му се подчинява, и да бъде благодарна за вниманието му и за късмета, че е обвързана с него от толкова дълго време.

Но не го познаваше истински. Точно сега дори не бе сигурен, дали той самият се познава. Как можеше да поиска от нея да бъде с него, когато нямаше нищо, което да ѝ предложи?

Тя заслужаваше повече.

— Амелия — прошепна Томас, защото трябваше да каже нещо. Тя чакаше отговора му.

— Не искам да го правя — поклати глава.

— Баща ти... — продължи той задавено.

— Иска да бъда херцогиня.

— Иска това, което е най-добро за теб.

— Той не знае какво е.

— Ти не знаеш.

Погледът, който му отправи бе унищожителен.

— Не го казвай. Кажй всичко друго, но не и това, че не знам какво искам.

— Амелия...

— Не.

Звукът беше ужасен. Само една сричка. Но дойде от дълбините на душата ѝ. И той почувства всичко. Болката, гневът, безсилието ѝ — те го пронизаха с поразителна яснота.

— Съжалявам — отвърна, защото не знаеше какво друго да каже. И наистина съжаляваше. Не бе сигурен за какво, но това ужасно болезнено чувство в гърдите му... трябваше да е мъка.

Или може би съжаление.

Че тя не бе негова и никога нямаше да бъде.

Че не можеше да унищожи онази малка част от себе си, която знаеше какво е почтеност и лоялност. Че не можеше да си каже „по дяволите всичко“ и просто да я вземе, точно тук, точно сега.

Че за негова голяма изненада, не херцогът на Уиндъм винаги постъпваше правилно.

А Томас Кавендиш.

Тази част от себе си, която никога нямаше да загуби.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Каква ирония. По време на пътуването до Клоувърхил, Амелия неведнъж бе изпадала в разсъждения, за това, че напоследък е толкова очарована от картографията. Може би, защото започваше да осъзнава, как собственият ѝ живот е бил изцяло предначертан, като някаква карта, от други хора. Дори и да я разкъсаше на парчета, новата също щеше да бъде начертана от другите, без оглед на посоката, в която би поел животът ѝ.

От баща ѝ.

От херцогинята.

Дори от Томас.

Изглежда всички участваха в определянето на бъдещето ѝ, освен самата тя. Но не и тази вечер.

— Късно е — каза нежно.

Очите му се разшириха и тя успя да види объркването му.

— Но не прекалено късно — прошепна Амелия. Погледна нагоре. Облаците се бяха преместили. Не бе почувствала вятъра — не беше почувствала нищо, освен него, а той дори не я бе докоснал. Но някак си, небето се бе прояснило. Звездите блестяха.

Това беше важното. Не знаеше защо, но бе така.

— Томас — прошепна тя, а сърцето ѝ подскочи. Заби по-силно.

Той замря.

— Том...

— Недей — отвърна ѝ дрезгаво. — Не изричай името ми.

Защо?

Беше на върха на езика ѝ, напираше да го каже, но не попита. Някак си знаеше, че не бива. Какъвто и да беше отговорът, не искаше да го чува. Не сега, не и когато той се взираше напрегнато в нея, с такава страст и тъга.

— Няма никого тук — прошепна тя. Беше истина. Всички спяха. И не бе сигурна, защо казва нещо толкова очевидно. Може би просто

искаше да му намекне... а не да го изрича открито. Как само ѝ се искаше Томас да се наведе, да я целуне...

Щеше да откликне с удоволствие.

Той поклати глава.

— Винаги има някой.

Но грешеше. Беше посред нощ. Всички спяха. Бяха сами, а тя искаше... тя искаше...

— Целуни ме.

Очите му потрепнаха и за миг почти изглеждаше така сякаш изпитва болка.

— Амелия, недей.

— Моля те. — Усмихна се доста дръзко. — Дължиш ми го.

— Аз... — първо изглеждаше изненадан, а после развеселен. —

Да ти го дължа?

— Заради двадесетте години годеж. Дължиш ми една целувка.

Той се усмихна неохотно.

— Заради двадесетте години годеж бих си помислил, че ти дължа няколко.

Тя навлажни устните си. Бяха сухи от бързото поемане на дъх.

— Една ще свърши работа.

— Не — отвърна ѝ нежно, — няма да свърши. Никога няма да е достатъчно.

Амелия спря да диша. Той щеше да го направи. Щеше да я целуне. Щеше да я целуне и в името на Бога, тя щеше да му отвърне.

Пристъпи напред.

— Недей — каза Томас, но гласът му не бе уверен.

Тя се протегна, ръката ѝ бе на сантиметри от неговата.

— Амелия, недей — повтори той грубо.

О, не. Нямахше да я отблъсне. Нямахше да му го позволи. Нямахше да го остави да ѝ каже, че е за нейно добро или, че той знае по-добре, или, че всички знаеха, с изключение на нея. Това беше нейния живот, нейната вечер, и Бог ѝ бе свидетел, той беше нейния мъж.

Тя се хвърли към него.

Върху него, всъщност.

— Ам...

Може би се бе опитал да изрече името ѝ. Или бе изсумтял от изненада. Не знаеше. Не я интересуваше. Беше стигнала твърде далеч,

за да се тревожи за подобни тривиалности. Лицето му бе между дланите ѝ и тя го целуваше. Сигурно доста непохватно, но с цялата невъздържана страст, която гореше в нея.

Обичаше го.

Обичаше го. Може да не му го бе казвала и никога да не получеше възможност да го направи, но го обичаше. А точно сега щеше да го целуне.

Нима не постъпваха така влюбените жени?

— Томас — каза Амелия, защото копнееше да изрече името му. Би го изричала отново и отново, само да ѝ позволеше.

— Амелия... — той сложи длани върху раменете ѝ, за да я отблъсне.

Не можеше да го позволи. Обгърна го с ръце и притисна тялото си към неговото. Дланите ѝ потънаха в косата му, и го придърпа към себе си, докато устните ѝ не се притиснаха в неговите.

— Томас — простена тя и думите потънаха в кожата му. — Томас, моля те...

Но той не помръдна. Стоеше скован, без да реагира на атаката ѝ, а после...

Нещо в него се смекчи. Първо усети лекота в гърдите, сякаш най-накрая си бе позволил да диша. А после ръката му се премести... бавно, почти с трепет... върху основата на гърба ѝ.

Тя потрепери. Простена. Позволи на една от дланите си да потъне в косата му. А после започна да умолява.

— Моля те.

Ако сега я отхвърлеше... Не мислеше, че би могла да го понесе.

— Нуждая се от теб — прошепна Амелия.

Той остана неподвижен. Толкова неподвижен, че тя си помисли, че е изгубила. Но изведнъж страстта му избухна с пълна сила. Ръцете му се обвиха около нея с изумителна бързина и той не просто отвърщаше на целувката ѝ...

Мили Боже, сякаш я поглъщаше.

А тя искаше да му го позволи.

— О, да — въздъхна Амелия и се притисна по-силно в него. Ето това бе искала. Бе искала него, да, но и нещо повече, бе искала това. Силата, знанието, че самата тя бе започнала нещо. Тя бе целунала него.

И той го искаше. Искаше нея.

Това я накара да потръпне. Накара я да се разтопи вътрешно. Накара я да иска да го повали на земята, да го възседне и...

Мили Боже, в какво се бе превърнала?

Каквато и да беше, каквато и да бе преди няколко часа — тази жена я нямаше, заменена от някакъв необуздан призрак, който не бе прекарал двадесет и една години от живота си в уроци как да бъде възпитана дама. Когато го целуна — не, когато се нахвърли върху него, молейки го да не я отблъсква — бе водена от емоциите си. Беше ядосана и отчаяна, и тъжна, и изпълнена с копнеж, и искаше само веднъж, да почувства, че притежава власт.

Но сега — емоциите се бяха изпарили. Тялото ѝ бе поело инициативата, подхранвано от нужда, която до сега само бе вкусвала. Сякаш нещо я бе облагодавало. Караше я да се напруга и извива. Идваше дълбоко от нея, от места, които никога не бе обсъждала, нито дори осъзнала, че съществуват.

А той — Томас — само правеше нещата по-лоши.

И по-хубави.

Не, по-лоши.

— Моля те — изрече тя. Искаше ѝ се да знае за какво го умолява. А после простена, защото той отново правеше нещата по-хубави. Устните му се спуснаха върху шията ѝ, а дланите му бяха навсякъде — в косите, галеха гърба ѝ, обгръщаха дупето ѝ.

Искаше го по-близо. И най-вече, желаше повече. Топлината му, силата му и кожата му, горяща до нейната. Искаше да извие гръб, да разтвори крака. Да се движи. По начини, които никога не бе мечтала за възможни.

Изви се в прегръдката му и се опита да си съблече палтото, но едва го свлече до лактите, когато той простена:

— Ще ти стане студено.

Тя положи усилия да освободи дясната си ръка от ръкава.

— Можеш ти да ме топлиш.

Томас се отдръпна достатъчно, така че тя успя да види измъченото му изражение.

— Амелия...

В гласа му позна стария Томас. Този, който винаги постъпва правилно.

— Не спирай — замоли го. — Не и тази вечер.

Той обгърна лицето ѝ с длани и го задържа близо до своето, така че носовете им почти се докосваха. Очите му се приковаха в нейните, измъчени и тъжни.

— Не искам да го правя — каза той дрезгаво.

Но трябва.

И двамата знаеха какво бе оставил неизречено.

— Аз... аз не мога... — той спря, пое си накъсано дъх и се насили да отстъпи. — Не мога... да направя нещо... което ще... — внимателно подбираше думите си. Иначе нямаше да успее да изрече дори една разумна мисъл. — Ако направя това... Амелия... — Томас прокара ръка през косата си и ноктите му се забиха в скалпа. Искаше да почувства болката. Точно сега се нуждаеше от нея. Нещо, каквото и да е, което да го върне на земята, което да му попречи да се разпадне, да го откъсне от Амелия.

Да му попречи да изгуби и последната частица от себе си.

— Не мога да направя нещо, което ще предопредели бъдещето ти — насили се да каже. Вдигна поглед, почти с надеждата тя да се е извърнала, но не, беше там, взираше се в него, очите ѝ се разшириха, а устните се разтвориха. Можеше да види дъха ѝ във влажната нощ — малки облачета във въздуха.

Беше мъчение. Тялото му крещеше, че я иска. Но умът му...

Сърцето му.

Не.

Той не я обичаше. Не можеше да я обича. Не можеше да има толкова жестоко божество, което да му причини това.

Насили се да диша. Не бе лесно, особено когато очите му се плъзнаха от лицето... и надолу... по шията ѝ...

Малката връзка върху корсажа на нощницата ѝ бе наполовина развързана.

Той преглътна. Беше виждал доста повече от тялото ѝ, много пъти. Вечерните рокли бяха почти винаги с дълбоки деколтета. И все пак не можеше да отдели очи от малките връвчици, от панделката, която бе увиснала върху извивката на гърдите ѝ.

Ако я издърпаше...

Ако се протегнеше и я поемеше между пръстите си, щеше ли нощницата ѝ да се разтвори? Щеше ли платът да се спусне надолу?

— Влез вътре — каза ѝ дрезгаво. — Моля те.

— Том...

— Не мога да те оставя сама тук, а не мога... не мога... — пое си дълбоко дъх. Не му помогна да охлади кръвта си.

Но тя не помръдна.

— Влез вътре, Амелия. Ако не заради себе си, тогава го направи заради мен.

Видя как оформя името му с устни. Тя не разбираше.

Томас се опита да диша. Беше му трудно. Болеше го от желание.

— Едва се сдържам да не те взема веднага.

Очите ѝ се разшириха, изпълнени с нежност. Беше изкушаващо, толкова изкушаващо, но...

— Не ми позволявай да се превърна в животното, което те е опозорило само една нощ преди... преди...

Тя облиза устните си. Беше нервен жест, но накара кръвта му да закипи.

— Амелия, върви.

Трябва да бе чула отчаянието в гласа му, защото си тръгна и го остави сам на моравата, възбуден до болка и проклинащ се задето бе такъв глупак.

Благороден глупак, може би. Честен глупак. Но все пак, глупак.

Няколко часа по-късно Томас все още се скиташе из коридорите на Клоувърхил. Бе чакал почти един час след като Амелия си тръгна, преди да се прибере вътре. Каза си, че му харесва студения нощен въздух. Харесваше му да го усеща в дробовете си и как караше кожата му да настръхва. Каза си, че няма нищо против измръзналите си стъпала, със сигурност станали морави от мократа трева.

Всичко това бяха глупости, разбира се. Знаеше, че ако не даде на Амелия достатъчно време, за да се върне в стаята си — тази, която за щастие делеше с Грейс — той щеше да тръгне след нея. А ако отново я докоснеше, ако дори почувстваше присъствието ѝ преди утрото, този път нямаше да успее да се възпре.

Един мъж не притежаваше неограничена сила.

Беше се върнал обратно в собствената си стая, където стопли измръзналите си стъпала до камината, а после, твърде неспокоен, за да

остане на едно място, obu обувките си и тихо слезе долу, за да потърси нещо... каквото и да е... което можеше да го разсее до сутринта.

Къщата все още бе тиха, разбира се. Никой от прислугата не бе станал, за да започне да изпълнява сутрешните си задължения. Но после му се стори, че чу нещо. Тихо тупване, или може би стържене на стол по пода. И когато погледна по-внимателно надолу по коридора, видя слаба светлина, проблясваща през отворената врата.

Изпълнен с любопитство, той се отправи надолу по коридора и надникна вътре. Джак седеше сам, лицето му бе мрачно и изтощено.

Сякаш отразява собствените ми чувства, помисли си Томас.

— Не можеш да спиш? — попита го той.

Джак вдигна глава. Лицето му остана странно безизразно.

— Не.

— Нито пък аз — отвърна Томас и влезе вътре.

Джак вдигна бутилката бренди. Беше пълна повече от три четвърти и свидетелстваше за нуждата от утеха, не от забрава.

— Добро е. Мисля, че чичо ми го е пазел — изрече той. Погледна надолу към бутилката и примигна. — Не за такъв повод, обзалагам се.

До прозореца имаше комплект кристални чаши, така че Томас се приближи и взе една. Изглеждаше някак напълно естествено да бъде тук в този момент и да пие бренди с мъжа, който щеше след няколко часа да открадне всичко, освен душата му.

Той седна срещу Джак и остави чашата върху малката ниска маса, разположена между двете кресла. Джак се протегна и му наля щедра доза.

Томас пое брeндитo и отпи. Беше добро. Топло и меко, и толкова близо до това, от което се нуждаеше, колкото един алкохол можеше да постигне. Отпи още една глътка. Наклони се напред и опря ръце на бедрата си, докато се взираше през прозореца, който, както забеляза с благодарствена молитва, не гледаше към моравата, където беше целувал Амелия.

— Скоро ще се съмне — каза той.

Джак се обърна в същата посока и загледа прозореца.

— Някой буден ли е вече? — попита.

— Едва ли.

Постояха мълчаливо известно време. Томас бавно отпиваше от брeндитo си. Напоследък пиеше прекалено много. Предполагаше, че

има добро извинение — по-добро от повечето, всъщност. Но не харесваше мъжа, в който се превръщаше. Грейс... Никога не би я целунал, ако не беше пиян.

Щеше да загуби името си, положението си, цялото си имущество. Нямахше нужда да се отказва и от достойнството и здравия си разум.

Облегна се назад, чувствайки се удобно в настъпилото мълчание, докато наблюдаваше Джак. Започваше да осъзнава, че новооткритият му братовчед бе по-достоеен мъж, отколкото бе мислил първоначално. Джак щеше да се отнася сериозно към задълженията си. Щеше да прави грешки, но той също бе правил. Може би херцогството нямаше да процъфти под негово ръководство, но нямаше да бъде и съсипано.

Беше достатъчно. Трябваше да бъде достатъчно.

Томас загледа как братовчед му взе бутилката бренди и започна да си налива още една чаша. Но когато първите капки се разляха по дъното, той спря и внезапно изправи бутилката. Вдигна поглед, очите му се взряха в неговите с неочаквана яснота.

— Някога чувствал ли си се като на оглед?

Томас искаше да се разсмее. Вместо това не помръдна и мускул.

— През цялото време.

— Как го понасяш?

Помисли върху това за миг.

— Свикнал съм.

Джак затвори очи и разтърка чело.

Изглежда така, сякаш се опитва да заличи някакъв спомен, помисли си Томас.

— Ще бъде отвратителен ден — изрече Джак.

Томас кимна бавно. Беше уместно описание.

— Ще е проклет цирк.

— Именно.

Те стояха там, без да правят нищо. Внезапно и двамата вдигнаха поглед едновременно. Очите им се срещнаха, а после Томас погледна настрани, към прозореца.

Навън.

— Да го направим ли? — попита Джак.

— Преди някой...

— Точно сега.

Томас остави полупълната си чаша и се изправи. Взря се в Джек и за първи път го почувства като част от семейството.

— Води.

И странно, но докато яхаха конете и потегляха, Томас най-накрая усети лекота в гърдите си.

Беше свобода.

Нямаше особено желание да се откаже от Уиндъм. Той бе...

Същността му. Уиндъм. Това беше самият той.

Но беше чудесно. Да се промъкнат навън, да се носят през зората, докато слънцето се вдига над пътищата...

Откриваше, че може би, в него има нещо повече от името му. И може би, когато всичко свършеше, все още щеше да бъде себе си.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Томас откри, че ездата до Магуайърсбридж му е изненадващо приятна. Не че очакваше околността да не е живописна, но сегашните обстоятелства не предразполагаха към приветлива гледка. А колкото до Джак — той не изглеждаше склонен да разговаря, но от време на време разказваше това-онова от местната история.

Явно му е било приятно да израсне тук, осъзна Томас. Не, много повече от това, той обичаше мястото. Леля му беше прекрасна жена, нямаше друг начин, по който да я опише. Томас бе сигурен, че е била чудесна майка. Определено Клоувърхил бе много по-приятно място за едно дете, отколкото Белгрейв.

О, каква ирония. Беше повече от ясно, че Джак бе лишен от наследството си. И все пак, Томас започваше да се чувства така, сякаш е бил измамен. Не че имаше вероятност детството му да бе протекло по-приятно, ако не беше наследника на Уиндъм. Баща му щеше да бъде дори по-изпълнен с горчивина, ако живееше на север, познат на всички като зетя на собственика на фабрики.

Все пак, това го караше да се замисли. Не какво би било, а какво можеше да бъде. Беше си поставил за цел да не се съревновава с баща си, но никога не бе мислил много какъв баща можеше да бъде самият той един ден.

Щеше ли неговият дом да е украсен с миниатюри, а рамките им — износени от твърде много пипане.

Разбира се, това в случай, че имаше дом, нещо, което бе все още неясно.

Малкото село се появи пред погледа им и Джак забави коня си, а после спря и се загледа в далечината. Томас го погледна с любопитство. Не мислеше, че Джак бе имал намерение да спира.

— Това ли е? — попита той.

В отговор получи кратко кимване и двамата продължиха напред.

Томас се огледа, докато приближаваха към селото. Беше малко и спретнато място, с магазини и домове разположени един до друг по продължението на калдъръмена улица. Сламен покрив тук, мазилка и жив плет там... — не бе по-различно от което и да било селце на Британските острови.

— Църквата е насам — каза Джак и посочи с глава.

Томас го последва по това, което предположи, че беше главната улица, докато не достигнаха до целта си. Бе обикновена, сива, каменна сграда, с тесни сводести прозорци. Изглеждаше стара и той не можа да не си помисли, че би било хубаво място, в което да се ожени.

Но уви, беше безлюдна.

— Не изглежда така, сякаш има някой.

Джак хвърли поглед към малката сграда отляво на църквата.

— Регистърът вероятно ще е в жилището на пастора.

Томас кимна. Двамата слязоха от седлата и завързаха конете за стоянката, преди да се отправят към входната врата. Почукаха няколко пъти и едва тогава чуха приближаващи се стъпки от вътре.

Вратата се отвори и разкри жена на средна възраст. Томас предположи, че е икономката.

— Добър ден, госпожо — каза Джак и любезно се поклони. — Аз съм Джак Одли, а това е...

— Томас Кавендиш — намеси се Томас, без да обръща внимание на изненадата по лицето на братовчед си. Не виждаше смисъл да се представя с пълната си титла през последните минути от нейната легитимност.

Джак изглеждаше така, сякаш му се искаше да завърти очи, но вместо това отново се обърна към икономката и продължи:

— Бихме искали да видим регистъра на енорията.

Тя се втренчи в тях за миг, а после рязко кимна към вътрешността.

— В задната стая — отвърна тя. — В кабинета на пастора.

— Ъ, там ли е пасторът? — попита Джак.

Томас го сръга в ребрата. Мили Боже, да не просеше компания?

Но ако икономката намери молбата им дори малко любопитна, не го показва.

— Точно сега пастор няма — отвърна тя отегчено. — Позицията е вакантна — тя се запъти към дивана и седна, като им каза през рамо:

— Трябва да ни пратят нов в скоро време. Всяка неделя идва някой от Енискильн, за да отслужи проповедта.

После вдигна чиния с препечени филийки и им обърна гръб. Томас прие това като позволение да влязат в кабинета и пристъпи навътре, а Джак го последва.

Имаше няколко лавици на стената срещу камината, така че Томас започна от там. Няколко Библии, книги за литургии, поезия...

— Знаеш ли как изглежда регистърът на енорията? — попита той. Опита да си спомни дали някога е виждал този на своята енория, която се намиреше близо до Белгрейв. Предполагаше, че би трябвало, но едва ли имаше особено отличителен вид, иначе щеше да си го спомня.

Джак не отговори и Томас не искаше да настоява повече, така че започна да проучва лавиците.

„Моралната справедливост и модерния човек.“

Не, благодаря.

„История на Фермана.“

Отмина и това. Колкото и прекрасна да беше областта, не искаше да знае повече за нея.

„Описание на плаванията“ от Джеймс Кук.

Усмихна се. На Амелия това би й харесало.

Той затвори очи и си пое дъх, позволявайки си за миг да помисли за нея. Беше се опитвал да не го прави. Цяла сутрин бе съсредоточен върху пейзажа, юздите, върху калта, полепнала по обратната страна на левия ботуш на Джак.

Но не беше мислил за Амелия.

Определено не за очите ѝ, които съвсем не бяха като цвета на листата по дърветата. Като кората, може би. Заедно с листата. Зелено и кафяво. Смесица от двете. Това му харесваше.

Нито пък беше мислил за усмивката ѝ. Или за точната форма на устата ѝ, когато бе стояла срещу него миналата нощ, останала без дъх от желание за него.

Искаше я. Мили Боже, искаше я.

Но не я обичаше.

Не можеше. Беше абсурдно.

Томас се върна към настоящата си работа с мрачна целенасоченост. Вадеше всяка книга без щамповано заглавие, така че

да може да я отвори и да надникне вътре. Най-накрая стигна до раздела със счетоводни книги. Издърпа една и сърцето му започна да бие силно, когато осъзна, че думите пред очите му бяха дати на раждания и смърт. Както и на бракове.

Гледаше един от църковните регистри. Датите бяха погрешни, обаче. Родителите на Джак трябваше да са се оженили през 1790, а тези бяха прекалено скорошни.

Погледна през рамо, за да му каже нещо, но той стоеше сковано пред камината, с присвити рамене. Изглеждаше замръзнал и Томас осъзна, защо не го бе чул да се движи из стаята и да търси регистъра.

Джак не бе помръднал откакто бяха влезли.

Томас искаше да каже нещо. Да отиде в другия край на стаята и да го разтърси, докато не му налее малко разум, защото от какво, по дяволите, се оплакваше? Той, а не Джак, беше този, чийто живот щеше да бъде съсипан в края на деня. Той губеше името си, дома си, богатството си.

Годеницата си.

Джак щеше да излезе от тази стая като един от най-богатите и влиятелни мъже в света. Той от друга страна, нямаше да има нищо. Освен приятелите си, предположи Томас, но те бяха малко на брой. Познати имаше в изобилие, но приятели... това бяха Грейс, Хари Гладиш... вероятно и Амелия. Трудно му беше да повярва, че тя ще поиска да го види след края на всичко това. Щеше да ѝ се стори прекалено неудобно. А ако накрая се омъжеше за Джак...

Тогава щеше да го намери за прекалено неудобно.

Томас затвори очи и се насили да насочи вниманието си към належания проблем. Той бе този, заявил на Амелия, че трябва да се омъжи за херцога на Уиндъм, който и да се окажеше. Не можеше да се оплаква, за това, че е последвала съветите му.

Остави регистъра обратно на лавицата, издърпа друг и започна да проверява датите. Този беше малко по-стар от първия, приключваше в самия край на осемнадесети век. Пробва с друг, а после извади и четвърти, и този път, когато погледна към старателния, елегантен почерк, откри датите, които търсеше.

Преглътна и хвърли поглед към Джак.

— Може би е това.

Джак се обърна. Беше стиснал устни, а очите му изглеждаха измъчени.

Томас погледна към книгата и осъзна, че ръцете му треперят. Преглътна. Бе успял да стигне до този миг с изненадваща решителност. Един невъзмутим стоик, подготвен да постъпи най-правилно за Уиндъм.

Но сега беше уплашен.

И все пак, почерпи от останалите му сили и успя да се усмихне иронично. Защото ако не можеше да се държи като мъж, тогава какво оставаше от него? В края на деня щеше да има достойнството и душата си. Това бе всичко.

Вдигна поглед към Джак. Погледна очите му.

— Ще го направим ли?

— Можеш ти да го направиш — каза Джак.

— Не искаш ли да погледнеш с мен?

— Вярвам ти.

Устните на Томас се разтвориха, не точно от изненада — наистина, защо Джак да не му вярва? Все пак, не можеше да промени страниците пред себе си. Но въпреки това, дори, ако резултата го ужасяваше, не би ли искал да види? Не би ли искал сам да прочете страниците? Томас не можеше да си представи да стигне до тук и да не погледне, докато разгръща регистъра.

— Не — отвърна Томас. *Защо трябваше да върши това сам?* — Няма да го направя без теб.

Джак остана неподвижен за миг и после, проклинайки под нос, се присъедини към него до писалището.

— Ти и твоето проклето благородство — изръмжа той.

— Не за дълго — измърмори Томас. Постави книгата на писалището и я отвори на първата страница. Джак стоеше до него, а после заедно погледнаха към сбития, практичен почерк на пастора на Магуайърсбридж през 1786 г.

Томас преглътна нервно. Гърлото му се бе свило. Но трябваше да го направи. Бе негово задължение. Към Уиндъм.

Не беше ли това целия му живот? Задълженията към Уиндъм?

Почти се изсмя. Ако някой, някога го бе обвинил, че отива прекалено далеч в задълженията си...

Щеше да бъде в този случай.

Погледна надолу и прелисти страниците, докато не откри точната година.

— Знаеш ли кой месец са се венчали родителите ти? — попита той Джек.

— Не.

Нямаше значение, реши Томас. Енорията бе малка. Сватбите бяха малко.

„Патрик Колвил и Емили Кендрик, 20 март, 1790 г.
Уилям Фигли и Маргарет Плоурайт, 22 май, 1790 г.“

Придвижи пръсти надолу по страницата, плъзна ги към ръба и със затаен дъх я обърна.

И ето ги и тях.

„Джон Аугустус Кавендиш и Луис Хенриета Гълбрайт, венчани на 12 юни 1790, свидетели Хенри Уикъм и Филип Гълбрайт.“

Томас затвори очи.

Ето, това беше. Нямаше го. Всичко, което го определяше, всичко, което притежаваше...

Нямаше го. Всичко изчезна.

А какво бе останало?

Отвори очи и погледна към ръцете си. Тялото му. Кожата му, кръвта му, мускулите му, и костите.

Достатъчно ли беше?

Дори Амелия бе изгубена за него. Щеше да се омъжи за Джек или за някого друго с подобна титла и щеше да изживее дните си като нечия друга съпруга.

Болеше. Изгаряше го. Не можеше да повярва колко много болеше.

— Кой е Филип? — прошепна той, докато гледаше надолу към регистъра. Защото Гълбрайт... това беше името на майката на Джек.

— Какво?

Томас се извърна към него. Джак бе покрил лицето си с ръце.

— Филип Гълбрайт. Бил е свидетел.

Джак вдигна очи. А после ги сведе. Към регистъра.

— Братът на майка ми.

— Той жив ли е? — Томас не знаеше защо пита. Доказателството за брак бе точно тук, в ръцете им и нямаше да го оспорва.

— Не знам. Последното, което чух, е, че е жив. От тогава минаха пет години.

Томас преглътна и вдигна поглед, взирайки се в пространството. Чувстваше тялото си странно, почти като безтегловно, сякаш кръвта му се изпаряваше. Кожата му трептеше и...

— Скъсай я.

Той се обърна шокирано към Джак. Не можеше да е чул правилно.

— Какво каза?

— Скъсай я.

— Луд ли си?

Джак поклати глава.

— Ти си херцога.

Томас погледна надолу към регистъра и тогава, с дълбока тъга, наистина прие съдбата си.

— Не — отвърна меко. — Не съм.

— Не! — Джак го сграбчи за раменете. Очите му бяха подивели и изпълнени с паника. — Ти си този, от когото се нуждае Уиндъм. От когото се нуждаят всички.

— Спри, ти...

— Изслушай ме — замоли Джак. — Ти си роден и възпитан за това. Аз ще проваля всичко. Разбираш ли? Не мога да го направя. Не мога да го направя.

Джак беше уплашен. Добър знак, каза си Томас. Само един глупак — или изключително повърхностен човек — би видял единствено богатствата и престижа. Щом той бе толкова ужасен, тогава беше достатъчно подходящ за позицията.

Така че само поклати глава, докато го гледаше в очите.

— Може да съм възпитан за това, но ти си роден за него. А аз не мога да взема нещо, което е твое.

— Не го искам! — избухна Джак.

— Не е твое, за да го приемаш или отхвърляш — каза Томас. — Не разбираш ли? Това не е притежание. Това е същността ти.

— О, за Бога — изруга Джак. Ръцете му трепереха. Цялото му тяло трепереше. — Давам го на теб. На проклет сребърен поднос. Ти оставаш херцог, а аз ще стана твоя разузнавач в Западните острови. Каквото и да е. Само скъсай страницата.

— Ако не си искал титлата, защо просто не каза от самото начало, че родителите ти не са били венчани? — сопна се на свой ред Томас. — Когато те попитах това, можеше да кажеш не.

— Не знаех, че съм наследник, когато постави под въпрос произхода ми.

Томас погледна към регистъра. Просто една книга — не, просто страница от една книга. Само това стоеше между него и всичко, което му бе познато, всичко, което мислеше за истина.

Бе изкушаващо. Можеше да го вкуси — желание, алчност. Също и страх. Оскърбително голяма доза страх.

Можеше да скъса страницата и никой нямаше да разбере. Регистърът дори не беше номериран. Ако я откъснеха достатъчно внимателно, никой нямаше да разбере, че е изчезнала.

Животът щеше да бъде нормален. Той щеше да се върне в Белгрейв точно както го бе напуснал, със същите притежания, отговорности и ангажименти.

Включително и Амелия.

Досега вече трябваше да е станала негова херцогиня. Изобщо не биваше да отлага толкова.

Ако откъснеше страницата...

— Чу ли това? — изсъска Джак.

Томас вдигна глава, инстинктивно обърна ухо към прозореца.

Коне.

— Те са тук — отвърна той.

Сега или никога.

Взря се в регистъра.

И продължи да се вира.

— Не мога да го направя — прошепна.

И тогава — случи се толкова бързо — Джак го избута настрана. Томас едва успя да се обърне отново към него, когато видя братовчед

си да взема регистъра... и да го разкъсва.

Томас се втурна напред, блъсна се силно в Джак, докато се опитваше да изтръгне откъснатата страница от пръстите му, но той се изплъзна от хватката му и се хвърли към камината.

— Джак, не! — изкрещя той, но братовчед му бе прекалено бърз, и дори когато Томас хвана ръката му, успя да запрати хартията в огъня.

Томас се олюля назад, ужасен от гледката. Пламъкът първо обхвана средата, прогаряйки дупка в страницата. После ъглите започнаха да се свиват и почерняха, докато накрая не се разпаднаха.

Сажди. Пепел.

Прах.

— Мили Боже — прошепна Томас. — Какво направи?

Амелия бе мислела, че никога няма да използва думите най-лошия ден и в живота ми в едно и също изречение, отново. След сцената в гостната на Белгрейв, когато двама мъже едва не бяха стигнали до юмручна разправа относно въпроса кой от тях ще трябва да се ожени за нея — е, обикновено никой не би си помислил, че подобно дълбоко унижение може да се постигне два пъти в един живот.

Баща ѝ обаче, очевидно не бе информиран за това.

— Тате, спри — замоли се тя, буквално забила пети в земята, докато той се опитваше да я издърпа през вратата на жилището на енорийския пастор.

— Мислех си, че ще си малко по-нетърпелива да разбереш отговора — отвърна баща ѝ раздражено. — Бог знае, че аз съм.

Беше ужасна сутрин. Когато херцогинята откри, че двамата мъже бяха отишли до църквата без нея, тя — и Амелия не мислеше, че преувеличава — направо полудя. Но по-плашеща бе скоростта, с която се бе възстановила. За по-малко от една минута, по нейни изчисления. Яростта на херцогинята сега се превърна в ледена целенасоченост и честно казано, Амелия откри това за дори по-страшно от гнева ѝ. Веднага щом разбра, че Грейс няма намерение да ги съпроводи до Магуайърсбридж, тя се вкопчи в ръката ѝ и изсъска:

— Не ме оставяй сама с тази жена.

Грейс бе опитала да обясни, че няма да бъде сама, но Амелия не ѝ обърна внимание и отказа да тръгне без нея. А тъй като лорд Кроуланд нямаше да тръгне без Амелия и се нуждаеха от госпожа Одли, за да ги насочи към точната църква...

Каретата, пътуваща към област Фермана беше претъпкана.

Амелия, заедно с Грейс и лелята на Джак седяха притиснати с гръб към кочияша. Това не би било проблем, ако херцогинята не бе точно срещу нея и не настояваше непрекъснато да бъде осведомявана още колко път им остава. Кое то от своя страна принуждаваше госпожа Одли да се обърне, да бутне Грейс, която неизбежно се блъскаше в и без това прекалено напрегнатата и неспокойна вече Амелия.

А след това, веднага щом пристигнаха, баща ѝ я сграбчи за ръката и изсъска една лекция в ухото ѝ за бащите и дъщерите, и правилата за отношенията помежду им, да не споменаваме целите три изречения относно завещанията, семейните богатства и отговорностите пред Короната.

И всичко това прошепнато в ухото ѝ за по-малко от минута. Ако не бе принудена да понесе същите напътствия толкова много пъти миналата седмица, не би разбрала и дума от казаното.

Бе опитала да му обясни, че Томас и Джак заслужават да останат насаме, че не би трябвало публично да открият каква съдба ги чака, но предполагаше, че сега няма значение. Херцогинята се бе отправила напред и можеше да я чуе как крещи:

— Къде е?

Амелия се извъртя и застана с лице към Грейс и госпожа Одли, които ужасено следваха старицата на известно разстояние. Но преди да успее да каже каквото и да било, баща ѝ я дръпна силно за ръката и тя с препъване премина през прага след него.

Една жена стоеше в средата на стаята с чаша за чай в ръка, а изражението на лицето ѝ беше едновременно стреснато и разтревожено. Вероятно икономката, макар Амелия да не можеше да попита. Баща ѝ все още я влачеше след себе си, решен да не позволи на херцогинята да достигне Томас и Джак преди него.

— Движи се — изръмжа ѝ той, но я бе обхванала странна, почти свръхестествена паника и не искаше да влезе в задната стаичка.

— Татко... — опита да му каже, но втората сричка замря върху езика ѝ.

Томас.

Ето го и него, баща ѝ успя да я издърпа през вратата, и тя го видя да стои пред нея — неподвижен, с безизразно лице и очи втренчени в някаква точка. Гледаше напълно голата стена пред себе си — стена, където нямаше картини, нито прозорци, само невидимата точка привлякла вниманието му.

Амелия потисна риданието си. Бе загубил титлата. Нямаше смисъл да казва нищо. Дори не бе нужно да я поглежда. Можеше да го види, изписано на лицето му.

— Как посмяхте да тръгнете без мен? — възмути се херцогинята. — Къде е? Настоявам да видя регистъра.

Но никой не проговори. Томас остана неподвижен, скован и горд като херцога, за когото всички го мислеха, а Джак — мили Боже, той изглеждаше зле. Лицето му бе зачервено и Амелия ясно виждаше, че диша прекалено учестено.

— Какво открихте? — изкрещя херцогинята.

Амелия се взря в Томас. Той не продума.

— Той е Уиндъм — най-накрая изрече Джак. — Както трябваше да бъде.

Амелия ахна, надявайки се, молейки се да е сгрешила относно изражението върху лицето на Томас. Не я бе грижа за титлата или богатствата, или земята. Просто искаше него, но той беше прекалено горд и нямаше да се обвърже с нея, ако бе просто мистър Томас Кавендиш, джентълмен от Линкълншир.

Херцогинята рязко се обърна към него.

— Вярно ли е?

Той не каза нищо.

Баба му повтори въпроса и сграбчи ръката му с достатъчно ярост, за да накара Амелия да трепне.

— Няма регистрация за брак — настоя Джак.

Томас не каза нищо.

— Томас е херцога — отново каза Джак, но звучеше уплашен. Отчаян. — Защо не ме слушате? Защо никой не ме слуша?

Амелия затаи дъх.

— Той лъже — приглушено изрече Томас.

— Не — избухна Джак, — казвам ви...

— О, за Бога — сопна се Томас. — Нима мислиш, че никой няма да разбере? Ще има свидетели. Наистина ли мислиш, че е нямало никакви свидетели на сватбата? За Бога, не можеш да пренапишеш миналото — погледна към огъня. — Или да го изгориш, какъвто е случаят.

Амелия се втрени в него, а после осъзна... той бе имал възможност. Можеше да излъже. Но не го направи.

Ако бе излъгал...

— Той скъса страницата от регистъра — каза Томас. Гласът му бе странен, незаинтересован и монотонен. — Хвърли я в огъня.

Всички се обърнаха като един, хипнотизирани от пламъците, припукващи в камината. Но нямаше какво да видят там, дори и тъмния, изпълнен със сажди дим, който се получаваше от горенето на хартия. Абсолютно никакво доказателство за престъплението на Джак. Ако Томас бе излъгал...

Никой нямаше да разбере. Би могъл да задържи всичко. Би могъл да задържи титлата си. Парите си.

Би могъл да задържи нея.

— Твое е — изрече Томас, обръщайки се към Джак. А после се поклони. На Джак. Който от своя страна изглеждаше ужасен.

После се обърна с лице към останалите в стаята.

— Аз съм... — прочисти гърлото си и когато продължи, гласът му бе равен и горд. — Аз съм мистър Кавендиш — каза той, — и ви желая хубав ден.

И си тръгна. Премина покрай всички и излезе през вратата.

Не погледна към Амелия.

И докато стоеше там, сред настъпилото мълчание ѝ хрумна — той изобщо не я бе погледнал. Дори и веднъж. Беше стоял неподвижно, гледаше стената, Джак, баба си, дори и Грейс.

Но така и не бе погледнал нея.

Беше странно, че намери утеха в това. Но я намери.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Томас нямаше представа къде отиваше. Мислеше само за едно, докато излизаше от къщата на пастора и минаваше покрай икономката, която сега открито подслушваше. Мислеше само за едно, когато слезе по стъпалата на входната врата и излезе на ясното ирландско слънце и спря за миг, примигващ, дезориентиран...

Да се махне.

Трябваше да избяга.

Не искаше да вижда баба си. Не искаше да вижда новия херцог на Уиндъм.

Не искаше Амелия да вижда него.

Скочи върху гърба на коня си и препусна. Язди по целия път до Бътлърсбридж, защото това беше единственото място, което познаваше. Подмина алеята, водеща към Клоувърхил — не бе готов да се върне там, не и когато останалите щяха да се върнат скоро — и продължи да язди, докато не видя един хан отдясно. Изглеждаше достатъчно порядъчен, така че слезе от седлото и влезе вътре.

Там го намери Амелия, пет часа по-късно.

— Търсехме те — каза тя, опитвайки се да звучи ведра и жизнерадостна.

Томас затвори очи за миг и потърка с пръст носа си, преди да отговори:

— Изглежда ме намери.

Тя прехапа устни и очите ѝ се спряха върху празната халба ейл, която стоеше пред него.

— Не съм пиан, ако се чудиш това.

— Не бих те винила, ако си.

— Каква разбрана жена — облегна се на стола си. Позата му бе ленива и отпусната. — Жалко, че не се ожених за теб.

Може би не беше пиан, но в него имаше достатъчно алкохол, за да го направи малко подъл.

Тя не отговори. Което вероятно беше за добро. Ако го бе укорила, както без съмнение заслужаваше, щеше да се наложи да ѝ отвърне със същото. Защото беше в такова настроение. А след това щеше да се намрази дори повече от сега.

Честно казано, намираше цялата тази работа за доста изморителна.

Амелия не заслужаваше лошото му отношение, но пък той беше опитал да избегне социални контакти. Амелия бе тази, която го издири чак в хана на Дерагара.

Тя седна на стола срещу него и го погледна невъзмутимо. И тогава му хрумна...

— Какво правиш тук?

— Мисля, че казах, че те търсих.

Томас се огледа. Бяха в кръчма, за Бога. Мъжете пиеха.

— Дошла си без придружител?

Тя леко сви рамене.

— Съмнявам се някой да е забелязал, че ме няма. В Клоувърхил има голямо вълнение.

— Всички празнуват новия херцог? — попита той със суха ирония.

Тя наклони глава на една страна като признание за сарказма му.

— Всички празнуват предстоящия му брак.

При тези думи Томас рязко вдигна поглед.

— Не с мен — добави Амелия забързано и вдигна ръка, сякаш за да отблъсне въпроса му.

— Да — измърмори той. — Цялото това празнуване би било малко неудобно, ако няма булка.

Тя стисна устни, издавайки нетърпението си. Но запази самообладание и изрече:

— Той ще се ожени за Грейс.

— Така ли? — Томас се усмихна на това. Истински. — Това е хубаво. Много хубаво.

— Изглежда двамата много се обичат.

Той я погледна. Тя бе изключително спокойна. Не само гласа, а и поведението ѝ, изражението ѝ. Косата ѝ беше вдигната хлабаво, с няколко непокорни кичура прибрани зад ушите, а устата ѝ... не се усмихваше, но и не се мръщеше. Като се имаше предвид всичко, което

стана ясно днес, тя бе забележително ведра и сдържана. И може би малко щастлива. Ако не за себе си, тогава заради Джак и Грейс.

— Предложението за брак беше много романтично — съобщи му Амелия.

— Била си там?

Тя се усмихна широко.

— Всички бяхме.

— Дори баба ми?

— О, да.

Той се изсмя, въпреки решеността си да остане сърдит.

— Съжалявам, че го пропуснах.

— И аз съжалявам, че го пропусна.

Имаше нещо в гласа ѝ... А когато той вдигна поглед, имаше нещо и в очите ѝ. Но не искаше да го вижда. Нито да знае за съществуването му. Не искаше съжалението или симпатията ѝ, или каквото беше това, което караше лицето на една жена да придобие това ужасно изражение — малко майчинско, малко тъжно, сякаш искаше да реши проблемите му вместо него, да накара всичко да изчезне с целувка и думите „Тихо, тихо, всичко ще се оправи.“

Твърде много ли беше да поиска няколко проклети мига, в които да се отдаде на собственото си нещастие?

А то си беше негово. Не бе от нещата, които въобще можеха да се определят като споделен опит.

А, да, аз съм мъжа, познат преди като херцога на Уиндъм.

Щеше да бъде дяволски хубаво по приемите.

— Мисля, че мистър Одли е уплашен — каза Амелия.

— Така и трябва.

Замислена, тя кимна леко при тези думи.

— Предполагам. Има да учи много неща. Ти винаги изглеждаше ужасно зает, когато и да дойдех в Белгрейв.

Томас отпи от ейла си, не защото му се искаше — това беше третата му халба и мислеше, че бе пил достатъчно. Но ако тя си помислеше, че има намерение да се напие до безпаметност, тогава може би щеше да си тръгне.

Щеше да е по-лесно без нея.

Днес. Тук. Той беше мистър Томас Кавендиш, джентълмен от Линкълншир и в момента би му било по-лесно без нея.

Но тя не схвана намека и ако не друго, изглежда, че се настани по-удобно на мястото си, докато казваше:

— Грейс ще му помогне, сигурна съм. Тя знае толкова много за Белгрейв.

— Тя е добра жена.

— Да, така е — Амелия погледна надолу към пръстите си, които безцелно проследяваха резките и вдлъбнатините по масата, а после отново вдигна очи. — Не я познавах много добре преди това пътуване.

Той намери твърдението за странно.

— Познаваш я откакто се помниш.

— Но не много добре — поясни тя. — Грейс винаги е била приятелка на Елизабет, не моя.

— Мисля, че Грейс не би се съгласила с преценката ти.

Амелия вдигна вежди достатъчно, че да покаже пренебрежението си.

— Личи си, че нямаш братя и сестри.

— Какво искаш да кажеш?

— За страничен човек е невъзможно да е приятел в една и съща степен с две сестри или двама братя. Единият винаги е по-близък.

— Колко ли трябва да е сложно — отвърна Томас сухо, — да се сприятели някой със сестрите Уилоуби.

— Пет пъти по-сложно, отколкото да се сприятели с теб.

— Но съвсем не толкова трудно.

Тя го погледна хладно.

— В момента ще се наложи да се съглася.

— Хм — той се усмихна, но без много хумор. — Малко преувеличаваш.

Амелия не отговори, което поради някаква причина го обезпокои. Така че — дори да съзнаваше, че се държи като задник — Томас се наклони и се вгледа в дланите ѝ.

Тя веднага ги дръпна.

— Какво правиш?

— Проверявам за остри нокти — отвърна ѝ самодоволно.

Амелия се изправи. Рязко.

— Сякаш не си ти.

Това бе достатъчно, за да го разсмее.

— Едва сега ли го осъзна?

— Не говоря за името ти — сопна се тя.

— О, тогава трябва да е очарователното ми поведение или външност.

Устните ѝ се присвиха.

— Обикновено не си толкова саркастичен.

Мили Боже. Какво очакваше от него?

— Моля, покажете малко състрадание, лейди Амелия. Позволили са ми поне няколко часа, за да скърбя за загубата на всичко, което ми е скъпо?

Тя седна, но движенията ѝ бяха внимателни и изглежда не ѝ беше удобно.

— Прости ми — челюстта ѝ се стегна и Амелия преглътна, преди да изрече: — Би трябвало да проявя повече разбиране.

Той въздъхна раздражено и потърка с ръка очите и челото си. Проклятие, беше уморен. Предишната нощ изобщо не бе спал и прекара поне един изключително неудобен час желаейки я. А сега тя се държеше така?

— Не ме моли за извинение — отвърна Томас, изтощен от целия разговор.

Амелия отвори уста, а после я затвори. Той подозираше, че щеше да се извини задето се извинява.

Отново отпи от ейла си.

Тя не схвана намека и този път.

— Какво ще правиш?

— Този следобед ли? — измърмори, макар да знаеше много добре, че нямаше това предвид.

Амелия го изгледа намръщено.

— Не знам — отвърна раздражен Томас. — Минаха едва няколко часа.

— Е, да, но си мислил за това повече от седмица. А на кораба изглеждаше доста сигурен, че изходът ще бъде такъв.

— Не е същото.

— Но...

— За Бога, Амелия, ще ме оставиш ли на мира?

Тя се дръпна назад и той веднага съжали за избухването си. Но не достатъчно, за да ѝ се извини.

— Трябва да тръгвам — каза тя равно.

Томас определено нямаше да я спре. Нима не се опитваше да се отърве от нея? Щеше да излезе през онази врата и той най-накрая да получи мечтаното спокойствие и нямаше да се налага просто да стои тук, старайки се толкова усилено да не гледа лицето ѝ.

И устата ѝ.

И това място от устните ѝ, което тя обичаше да докосва с език, когато беше нервна.

Но щом се изправи на крака, нещо го стисна отвътре — това дразнещо малко късче почтеност, което отказваше да изчезне заедно с останалото от идентичността му.

Дявол да го вземе.

— Трябва ти придружител!

— Не ми е нужен — отвърна тя, очевидно невпечатлена от тона му.

Томас се изправи и стола му застърга шумно по пода.

— Аз ще те придружа.

— Мисля, че казах...

Той пое ръката ѝ малко по-грубо, отколкото възнамеряваше.

— Ти си неомъжена жена, сама в непозната страна.

Тя го изгледа с раздражение.

— Имам си кон, Томас. Не е все едно, като да вървя сама по пътищата.

— Аз ще те придружа — повтори той.

— Ще бъдеш ли учтив?

— Учтивостта изглежда е едно от нещата, които не мога да изгубя — отвърна ѝ сухо. — В противен случай не бих се трогнал да го правя.

За миг си помисли, че тя ще започне да спори, но разумът ѝ надделя.

— Много добре — отвърна Амелия с нетърпелива въздишка. — Можеш да се чувстваш свободен да ме оставиш на края на уличката, ако пожелаеш.

— Това предизвикателство ли е, лейди Амелия?

Тя се обърна към него с поглед, толкова тъжен, че той го почувства като удар.

— Кога реши отново да ме наричаш лейди?

Томас се взря в нея за кратко, преди най-накрая да отговори, нежно и ниско:

— Когато престанах да бъда лорд.

Тя не направи коментар, но той видя как преглътна сълзите си. По дяволите, дано не заплачеше. Нямахше да се справи, ако тя заплачеше.

— Да се връщаме тогава — каза Амелия, издърпа ръката си и бързо мина пред него. Но той долови трепета в гласа ѝ и забеляза, че стъпките ѝ бяха несигурни, докато вървеше към вратата.

Изглеждаше прекалено скована и не държеше дланите си както го правеше обикновено. Ръката ѝ не се люлееше с това леко, грациозно движение, което той толкова обичаше.

Само че не бе осъзнал, че го обича.

Дори не беше осъзнал, че познава ритъма на походката ѝ, докато не видя, че сега е различен.

И беше толкова дяволски отчайващо, че сега, по средата на цялата тази каша, когато не искаше да прави нищо друго, освен да седи и да се самосъжалява, го болеше за нея.

— Амелия — изрече Томас, щом излязоха от хана. Гласът му прозвуча рязко, но не бе възнамерявал да я вика. Просто... се случи.

Тя спря. Пръстите ѝ неволно докоснаха лицето ѝ и отново се спуснаха надолу, преди да се обърне към него.

— Съжалявам — каза той.

Не го попита защо, но въпреки това въпросът увисна във въздуха.

— Че бях толкова груб. Ти не го заслужаваш.

Тя вдигна глава, а после извърна очи настрани, преди най-накрая да срещне погледа му.

— Ти се държа много по-добре, отколкото биха го сторили повечето мъже на твое място.

Някак си Томас успя да се усмихне.

— Ако успееш да срещнеш някого другиго — в моето положение, имам предвид — любезно го насочи към мен.

Лек, ужасен вик се откъсна от устните ѝ.

— Толкова съжалявам — успя да изрече тя. Едва.

— О, недей. Ако някой заслужава да се смее, това си ти.

— Не — веднага допълни Амелия. — Не. Никога не бих...

— Не това имах предвид — прекъсна я Томас, преди да може да каже нещо, което да го накара да се почувства дори по-голям глупак. — Само исках да кажа, че и твоят живот се преобърна.

Той ѝ помогна да се качи на седлото, като опита да попречи на ръцете си да се задържат върху талията ѝ. Или да не забелязва, че тя миришеше на рози.

— Не сме толкова далече от Клоувърхил — отбеляза тя, щом потеглиха.

Томас кимна.

— О, да, разбира се, ти сигурно го знаеш. Яздил си по обратния път от Магуайърсбридж.

Томас отново кимна.

Тя отправи поглед напред с очи, насочени уверено към пътя пред нея. Беше доста добра ездачка, забеляза той. Не знаеше как се справя при по-бърз ход, но стойката ѝ беше съвършена.

Зачуди се, дали гръбнакът ѝ щеше да се извие, дали раменете ѝ биха се отпуснали малко, ако се обърнеше да го погледне.

Но тя не го стори. Всеки път, когато хвърляше поглед в нейна посока, виждаше профила ѝ. Докато най-накрая не достигнаха отклонението за Клоувърхил.

— Края на пътя, мисля, че го уточни — измърмори Томас.

— Ще влезеш ли? — попита Амелия. Гласът ѝ не бе колеблив, но в него имаше нещо сърцераздирателно предпазливо.

— Не.

Тя кимна.

— Разбирам.

Той се съмняваше, но нямаше причина да го изрича.

— Ще се върнеш ли изобщо? — попита го.

— Не — не беше мислил за това до този миг, но не, не желаше да пътува обратно до Англия в компанията им. — Ще се върна сам в Белгрейв — каза ѝ той. А след това кой знае. Предполагаше, че щеше да остане в имението за около седмица, за да въведе Джак в нещата. И да събере вещите си. Със сигурност някои от тях бяха лично негови и не принадлежаха на херцогството. Трудно щеше да преглътне факта, че не притежава дори собствените си ботуши.

А, защо това беше по-потискащо от загубата на целия проклет замък, нямаше да разбере никога.

— Довиждане, тогава — отвърна Амелия и леко се усмихна. Но съвсем леко. По свой си начин, усмивката ѝ беше най-тъжното нещо, което някога бе виждал.

— Довиждане, Амелия.

Тя спря за миг, а после смушка коня си наляво, отправяйки се надолу по пътеката.

— Чакай! — извика той.

Амелия се извърна на седлото, а очите ѝ сияеха обнадеждени. Вятърът подхвана няколко кичура от косата ѝ и ги развя във въздуха, преди тя нетърпеливо да ги хване и прибере зад ухото си.

— Трябва да те помоля за услуга — изрече той. Беше си самата истина, макар това да не обясняваше облекчението, което почувства, когато тя отново приближи коня си до неговия.

— Разбира се — отвърна тя.

— Трябва да напиша кратко писмо. На херцога — Томас прочисти гърлото си. Беше трудно да предположи, колко време щеше да отнеме преди тази дума да излезе лесно от устата му. — Ще ми бъдеш ли куриер?

— Да, но бих била щастлива и просто да предам съобщението. Така че да не се налага да... — размаха неловко ръка във въздуха. — Е, да не се налага да го пишеш, предполагам.

— Ако предадеш думите ми те ще узнаят, че си ме видяла.

Устните ѝ се разтвориха, но тя не продума.

— Трябва да мислиш за репутацията си — продължи тихо Томас. Тя преглътна и той знаеше какво си мисли. Преди никога не се бяха тревожили за репутацията ѝ.

— Разбира се — отвърна Амелия отсечено.

— Ще се срещнем ли тук? — попита я. — Точно след залез.

— Не.

Той примигна изненадан.

— Може да закъснееш, а аз не искам да те чакам на пътя.

— Няма да закъснея — увери я Томас.

— Ще се срещнем в беседката.

— Има беседка?

— Госпожа Одли ми я показа по-рано днес — тя му обясни как да стигне до нея, а после добави: — Не е далеч от къщата. Но няма да те видят, ако това те притеснява.

Томас кимна.

— Благодаря. Оценявам помощта ти.

Тя тръгна и той остана да гледа как се смаява в далечината. Изчака, докато не зави по алеята и не се скри от погледа му. А после изчака още малко.

И след това, най-накрая, когато в сърцето си бе сигурен, че Амелия бе слезла от седлото и бе влязла в къщата, обърна коня си и препусна.

Но чак тогава.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Слънцето залязваше късно по това време на годината и тъй като госпожа Одли се възползваше от дългите дни, беше доста след вечеря, когато Амелия се отправи към беседката. Както очакваше, никой не забеляза, че излезе. Баща ѝ се бе оттеглил в стаята си веднага след като се нахрани. Все още бе ядосан заради предложението за брак, което Джак направи на Грейс. Херцогинята дори не си направи труда да слезе в трапезарията.

След вечеря домакинята покани Амелия да я придружи в гостната заедно с Джак и Грейс, но тя отказа. Беше прекарала цял час на едно и също място, с едни и същи хора преди вечеря, и целият разговор се състоеше в истории за подвизите на Джак като малък. Които наистина бяха смешни. Но може би щяха да бъдат по-забавни, ако човек бе влюбен в него, а тя не беше. Никой не се изненада, когато им каза, че е уморена и предпочита да почете в леглото.

Тя взе книга от малката библиотека и се качи по стълбите. Легна си за минута, колкото да придаде на завивките подходящо измачкан вид, а после се прокрадна навън. Ако Грейс се върнеше в стаята докато бе навън — в което Амелия много се съмняваше, след като я видя как жадно поглъща всяка дума на госпожа Одли — щеше да изглежда така сякаш бе отишла да се поразходи за малко. Например до библиотеката, за друга книга. Или да си вземе нещо за хапване. Нямаше причина някой да заподозре, че планира да се срещне с Томас. Разбира се, всички бяха дали израз на любопитството си за това, какво ще прави от тук нататък, но явно разбираха, че той има нужда да прекара известно време сам.

Слънцето потъваше зад хоризонта, когато Амелия се отправи към беседката, а въздухът захладняваше — цветовете избледняваха, сенките изчезваха. Тя си каза, че срещата им не значи нищо и просто му прави услуга — да вземе писмото му, и да го остави на масата в коридора, а после да се престори на изненадана като всички други, когато го откриеха. А и вероятно не значеше нищо. Нямаше да му се

хвърли отново в ръцете. Последният ѝ опит свързан със страстта, със сигурност бе най-голямото ѝ унижение в живота. А Томас не бе дал признаци, че желае любовните им отношения да стигнат по-далеч. Сега, след като загуби Уиндъм.

Беше толкова дяволски горд. Тя предполагаше, че така става, когато живееш живота си, като един от двадесетте най-влиятелни мъже в страната. Можеше да изтръгне сърцето си от гърдите и да му го даде, да му каже, че ще го обича до смъртта си, и въпреки това той щеше да откаже да се ожени за нея.

Заради собственото ѝ добро.

Това бе най-лошото. Щеше да каже, че беше заради собственото ѝ добро, че заслужава повече.

Сякаш някога го бе оценявала по титлата и богатствата му. Ако всичко това се беше случило само месец по-рано, преди да бяха разговаряли, преди да се бяха целунали...

Нямаше да я е грижа.

О, предполагаше, че щеше да се чувства неловко следващия път, когато посетеше Лондон. Но щеше да има много, които щяха да кажат, че е извадила късмет, задето не с бе омъжила за него, преди да загуби титлата. А тя знаеше стойността си. Беше порядъчно красива, интелигентна — но не — о, благодаря, майко — твърде интелигентна — дъщеря на граф с добра зестра. Нямаше да остане неомъжена за дълго.

Всичко би било свършено приемливо, ако не се бе влюбила в него.

В него. Не в титлата, не в замъка. В него.

Но той никога не би го разбрал.

Амелия забърза през моравата, обвила ръце около тялото си, за да се предпази от вечерния хлад. Беше поела по заобиколния път, за да не мине пред прозореца на гостната. Хрумна ѝ, че става доста опитна в промъкването.

Трябваше да има нещо смешно в това.

Или поне иронично.

Или може би тъжно.

Можеше да види беседката в далечината, белият ѝ цвят се открояваше ясно на слабата светлина. Щеше да ѝ трябва само минута, преди...

— Амелия.

— О! — тя подскочи. — Велики небеса, Томас, изплаши ме.

Той се усмихна криво.

— Не ме ли очакваше?

— Не и тук — беседката все още се намираше на няколко метра разстояние.

— Моите извинения. Видях те и изглеждаше неучтиво да не те известя, че съм тук.

— Не, разбира се, аз просто... — тя си пое дъх, потупвайки гърдите си с ръка. — Сърцето ми все още препуска.

Последва миг мълчание, а после още един.

А след това още един.

Беше ужасно. Неудобно и празно, и всички други неща, които бе мислела за нормални преди, когато не го познаваше истински и той беше все още херцог, а тя — неговата щастлива годеница. Когато двамата никога не бяха имали какво да си кажат.

— Заповядай — той бутна лист хартия към нея, сгънат и запечатан с восък. После ѝ подаде пръстена си с печат. — Щях да го използвам върху восъка — изрече Томас, — но после осъзнах...

Тя погледна към пръстена, украсен с герба на Уиндъм.

— Би било смешно, всъщност.

— Болезнено смешно.

Амелия докосна восъка. Беше гладък, където бе притиснат с обикновен плосък печат. Вдигна очи и опита да се усмихне.

— Може би ще ти подаря друг. За рождения ти ден.

— Нов пръстен?

О, мили Боже, това прозвуча зле.

— Не, разбира се, че не — тя прочисти гърлото си притеснена, а после измърмори: — Това би било прекалено самонадеяно.

Той изчака, после наклони глава напред, показвайки, че все още се чуди какво бе имала предвид.

— Печат. За восъка — обясни Амелия. Намрази интонацията на гласа си. Само три думи, а звучаха като безсмислен брътвеж. Глупав и изнервен. — Все пак ще ти е нужен, за да изпращаш писма.

Той изглеждаше заинтригуван.

— Какво мислиш, че ще ми подхожда?

— Не знам — отново погледна надолу към пръстена, а после го прибра в джоба си за по-сигурно. — Имаш ли мото?

Томас поклати глава.

— Искаш ли да имаш?

— Ще ми предложиш някое?

Тя се изкикоти.

— О, не бива да ме изкушаваш.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид, че ако разполагам с малко време, бих могла да измисля нещо по-умно от *Mors ægumnarum requies*.

Челото му се набръчка, докато се опитваше да го преведе.

— Смъртта е почивка от нещастията — съобщи му тя.

Той се разсмя.

— Хералдическото мото на семейство Уилоуби — отвърна му и завъртя очи. — Още от времето на Плантагенетите^[1].

— Толкова съжалявам.

— От друга страна, доживяваме до преклонна възраст — а след това, защото най-накрая се забавляваше, добави: — Сакати, с артрит и затруднено дишане, убедена съм.

— Не забравяй подаграта.

— Толкова мило от твоя страна да ми напомниш — тя завъртя очи, а после го погледна с любопитство. — Какво е мотото на Кавендиш?

— *Sola nobilitus virtas*.

— *Sola nobili...*

Предаде се.

— Латинският ми е ръждясал.

— Добродетелта е единствения признак на благородство.

— О! — тя трепна. — Това е иронично.

— Нали?

Не знаеше какво да каже след това. Очевидно той също. Амелия се усмихна с неудобство.

— Да. Е... — вдигна писмото. — Ще се погрижа добре за това.

— Благодаря.

— Довиждане, тогава.

— Довиждане.

Тя се извърна, за да си тръгне, после спря и се обърна като държеше писмото на равнището на рамото си.

— Значи мога да предположа, че нямаш намерение да се присъединиш към нас в Клоувърхил?

— Не. Няма да съм добра компания.

Амелия кимна леко, а устните ѝ се разтегнаха в напрегната неловка усмивка. Ръката ѝ се спусна отново надолу. Знаеше, че трябва да си тръгне. И имаше такова намерение, наистина, или поне си помисли да го направи, но тогава...

— Всичко е там — каза той.

— Моля? — звучеше малко задъхано, но може би Томас не го забеляза.

— В писмото — поясни той. — Обяснил съм всичко на Джек.

— Разбира се — тя кимна, опитвайки се да не мисли колко рязко бе движението ѝ. — Сигурна съм, че си бил много подробен.

— Добросъвестност във всичко — промърмори Томас.

— Новото ти мото? — Амелия затаи дъх, щастлива, че бе намерила нова тема на разговор. Не искаше да се сбогуват. Ако сега си тръгнеш, всичко щеше да свърши, нали?

Той се усмихна любезно и ѝ кимна.

— Ще очаквам с нетърпение подаръка ти.

— Значи ще те видя отново? — о, проклетие. Проклетие, проклетие, проклетие. Не бе имала намерение да прозвучи като въпрос. Трябваше да бъде заявление, сухо и изискано, и определено не промълвено с този тънък, жалък, изпълнен с надежда глас.

— Сигурен съм.

Тя кимна.

Той също.

Стояха там. Гледаха се един друг.

И тогава...

От устните ѝ...

От най-невероятно глупавите...

— Обичам те!

О, Боже!

О, Боже, о, Боже, о, Боже, о, Боже.

От къде беше дошло това? Не би трябвало да го изрича и то толкова отчаяно. А той не биваше да се взира в нея така, сякаш ѝ бяха

поникнали рога. Нито тя да трепери, а да диша и о, мили Боже, щеше да се разплаче, защото беше толкова нещастна и...

Амелия вдигна ръце. Разтърси ги.

— Трябва да вървя!

И се затича. *О, по дяволите, по дяволите.* Беше изпуснала писмото.

Върна се.

— Съжалявам — вдигна го и погледна към него.

О, това бе грешка. Продължаваше да говори, сякаш не бе разбрала, че устата ѝ не прави нищо друго, освен да я представя като глупачка.

— Толкова съжалявам. Не биваше да казвам това. Аз не... е, не биваше. И аз... аз съм... — отвори уста, но гърлото ѝ се бе стегнало и тя си помисли, че ще спре да диша, но тогава, най-сетне, думите сякаш избухнаха:

— Наистина трябва да вървя!

— Амелия, чакай — Томас сложи длан върху ръката ѝ.

Тя замръзна и затвори очи от агонията, която ѝ причиняваше това движение.

— Ти...

— Не биваше да го казвам — изрече бързо Амелия. Трябваше да го прекъсне, преди да е казал нещо друго. Защото знаеше, че няма да ѝ каже, че и той я обича, а не би могла да понесе нищо друго.

— Амелия, ти...

— Не! — извика тя. — Не казвай нищо. Моля те, само ще направиш нещата по-лоши. Съжалявам. Поставих те в ужасно положение и...

— Спри — Томас постави ръка върху раменете ѝ, докосването му бе непоколебимо и топло и на нея много ѝ се прииска да отпусне главата на една страна, така че да опре буза до неговата.

Но не го стори.

— Амелия — изрече той. Сякаш търсеше правилните думи. Което не можеше да е добър знак. Ако я обичаше... ако искаше тя да го узнае... нямаше ли да знае какво да каже?

— Денят беше изключително необикновен — продължи Томас колебливо. — И... — той прочисти гърлото си. — Случиха се много неща и не би било изненадващо, ако си мислиш, че...

— Според теб, просто съм стигнала до това заключение следобед?

— Аз не...

Но тя дори не си направи труда да изтърпи снизхождението му.

— Някога чудил ли си се, защо се борих толкова усилено срещу предложението да се омъжа за мистър Одли?

— Всъщност — тихо й отвърна той, — не каза много по въпроса.

— Защото бях изумена! Поразена. Как мислиш би се почувствал, ако баща ти внезапно поиска да се ожениш за някой, който дори не познаваш, а след това годеницата, с която си мислел, че най-накрая сте станали приятели, внезапно настоява за същото?

— Беше за твое добро, Амелия.

— Не, не беше! — без да се усети изкрещя тя и рязко се дръпна от ръцете му. — Наистина ли щеше да е за мое добро да ме принудят да се омъжа за някой, който е влюбен в Грейс Евърслей? Съвсем доскоро мислех, същото и за теб!

Последва ужасно мълчание.

Не можеше да повярва, че току-що бе изрекла това. Дано, дано да не го бе направила.

Устата му се отвори от изненада.

— Мислела си, че съм влюбен в Грейс?

— Тя определено те познава по-добре от мен — измърмори Амелия.

— Не, не бих... имам предвид, не съм, освен...

— Освен какво?

— Нищо — но изглеждаше виновен за нещо.

— Каж ми.

— Амелия...

— Каж ми!

И сигурно приличаше на свирепа кавгаджийка, готова да го хване за гушата, защото той рязко отвърна:

— Помолих я да се омъжи за мен.

— Какво?

— Не значеше нищо.

— Помолил си една жена да се омъжи за теб и това не е значело нищо?

— Не е така, както звучи.

— Кога го направи?

— Преди да заминем за Ирландия — призна той.

— Преди да... — устата ѝ остана отворена от ярост. — Все още си бил сгоден за мен. Не можеш да помолиш някоя да се омъжи за теб, когато си обвързан с друга.

Беше най-невероятното, нетипично за Томас действие, което някога би могла да си представи.

— Амелия...

— Не — поклати глава. Не искаше да слуша извиненията му. — Как можа да го направиш? Винаги постъпваш правилно. Винаги. Дори когато е дяволски досадно, ти винаги...

— Не мислех, че ще бъда сгоден за теб още дълго — прекъсна я той. — Само ѝ казах, че ако Одли се окаже херцога, може би трябва да опитаме с това, когато всичко приключи.

— Да опитате? — повтори тя.

— Не го казах по този начин — измърмори Томас.

— О, Боже мой.

— Амелия...

Тя примигна, опитвайки се да възприеме чутото.

— Но не би се оженил за мен — прошепна.

— За какво говориш?

Тя вдигна глава и най-накрая успя да го погледне. Остро, право в очите и за пръв път не я бе грижа колко сини бяха те.

— Каза, че не би се оженил за мен ако изгубиш титлата. Но би се оженил за Грейс?

— Не е същото — отвърна ѝ. Но изглеждаше засрамен.

— Защо? Как? Как е различно?

— Защото ти заслужаваш повече.

Очите ѝ се разшириха.

— Мисля, че току-що обиди Грейс.

— По дяволите — измърмори Томас и прокара ръка през косата си. — Изопачаваш думите ми.

— Смятам, че и сам се справяш добре с това.

Той си пое дълбоко дъх, явно в опит да се успокои.

— Цял живот си очаквала да се омъжиш за херцог.

— Какво значение има?

— Какво значение има ли? — за момент сякаш онемя. — Нямах представа какъв може да бъде животът ти, без социалните контакти и достатъчно пари.

— Нямам нужда от тях — възрази Амелия.

Но той продължи сякаш не я бе чул.

— Нямам нищо, Амелия. Нямам пари, нямам имоти...

— Имаш себе си.

Томас се изсмя саркастично.

— Дори не знам кой съм.

— Аз знам — прошепна тя.

— Не си реалистка.

— Не си честен.

— Амелия, ти...

— Не — гневно го прекъсна. — Не искам да те слушам. Не мога да повярвам колко жестоко ме обиди.

— Да съм те обидил?

— Наистина ли ти приличам на парниково цвете и си мислиш, че не мога да устоя и най-дребните трудности?

— Няма да са дребни.

— Но Грейс би могла да го стори.

Лицето му се вкамени и той не отговори.

— Какво ти каза тя? — попита Амелия. Думите ѝ бяха почти подигравателни.

— Какво?

Гласът ѝ се повиши.

— Какво каза Грейс?

Томас се взря в нея сякаш никога не я бе виждал до сега.

— Помолил си я да се омъжи за теб — изрече през зъби. — Какво ти отговори?

— Отказа ми — най-накрая отвърна той рязко.

— Целуна ли я?

— Амелия...

— Направи ли го?

— Какво значение има?

— Целуна ли я?

— Да! — избухна той. — Да, в името на Божията любов, целунах я, но не значеше нищо. Нищо! Опитвах, повярвай, опитах да

почувствам нещо, но не можеше да се сравнява с това — тогава Томас я сграбчи и устните му покриха нейните толкова бързо и неумолимо, че тя нямаше време дори да поеме дъх. А после нищо нямаше значение. Ръцете му бяха върху нея, притискаха я към него — силно — и Амелия можеше да почувства възбудата му. Искаше го.

Искаше това.

Тя задърпа дрехите му, не желаше нищо, освен кожата му срещу своята. Устните му бяха върху врата ѝ, а ръката му под полите ѝ, плъзгаше се нагоре по крака ѝ.

Задъхваше се от желание. Палецът му се намираще върху меката кожа от вътрешната страна на бедрото ѝ, притискаше и галеше, а тя не бе сигурна, че може да го понесе. Стисна раменете му за опора, шептеше името му, стенеше, умоляваше го отново и отново за още.

И ръката му се придвижи още по-нагоре по крака ѝ, докато стигна до горната част на бедрото, където беше толкова близо... толкова близо до...

Той я докосна.

Тя се скова, а после се олюля към него, инстинктивно отпускайки се, докато я милваше.

— Томас — простена Амелия и преди да се осъзнае, той вече я полагаше на земята. Целуваше я, галеше я, а тя нямаше представа какво да прави, не можеше да мисли за нищо друго, освен че иска това. Искаше всичко, което правеше и повече.

Пръстите му продължиха да ѝ доставят удоволствие, а после той плъзна един от тях в тялото ѝ с най-порочната от всички ласки. Тя се изви, ахна от шок и желание. Беше се плъзнал в нея толкова лесно. Нима тялото ѝ бе очаквало това? Нима се подготвяше за този миг, когато той щеше да се настани между бедрата ѝ и щеше да я вземе?

Амелия дишаше по-забързано, по-тежко. Искаше Томас да е по-близо. Кръвта ѝ пулсираше в тялото и всичко, което можеше да стори, бе да го сграбчи, да впие ръце в гърба му, в косата му, в задника му... където и да е, само да го приближи по-близо, да почувства натиска на тялото му върху своето.

Тя потръпна, когато той стигна до деколтето на роклята, устните му проследиха ръба... надолу... от ключицата до нежната извивка на гърдите. Пое плата между зъбите си и започна да го подръпва, в началото леко, а после по-силно, когато отказа да му се подчини. Най-

накрая, с приглушено проклятие, Томас спусна ръката си, сграбчи плата върху раменете ѝ и го дръпна, докато не се плъзна по ръката ѝ. Гърдата ѝ се оголи и тя едва успя да ахне, преди устата му да се насочи към зърното.

Лек вик се изтръгна от устните ѝ. Не знаеше дали да се отдръпне или да се надигне към него, но се оказа, че няма значение, защото той я държеше неподвижна и, ако се съдеше по доволното му ръмжене, нямаше да я пусне. Ръката му — тази, която ѝ доставяше сладко мъчение — се обви около гърба ѝ и я придърпа непоколебимо към възбудата му. А другата се плъзна по меката, чувствителна кожа на ръката ѝ, издърпа я нагоре и още по-нагоре, докато ръцете и на двама им бяха над главите.

Пръстите им се преплетоха.

Обичам те, искаше да извика.

Но не го стори. Не можеше да говори, не можеше да си позволи да промълви и една дума. Ако го направеше, той щеше да спре. Амелия нямаше представа от къде го знае или, защо бе толкова сигурна, но знаеше, че е истина. Ако стореше каквото и да било, щеше да развали магията и да ги върне в реалността. Томас щеше да спре. А тя нямаше да го понесе.

Почувства как ръцете му се придвижиха между телата им, как несръчно отвързва бричовете си, а после го усети. Твърд и горещ, притискаше се напористо към нея, а тя не бе сигурна дали ще се получи. След това вече не бе сигурна дали ще ѝ хареса, и изведнъж...

Той се тласна напред с примитивно ръмжене и Амелия не можа да се въздържи... извика тихо от болка.

Томас мигновено се вцепени.

Тя също.

Той се поизправи, така че главата му се изви назад и тя остана с впечатлението, че едва сега я вижда. Мъглата от страст беше разкъсана и сега... о, всичко, от което се бе страхувала се сбъдна...

Той съжаляваше.

— О, Боже мой — прошепна Томас. — О, Боже мой.

Какво бе сторил?

Беше дяволски глупав въпрос и още по-глупаво време да си го задава, след като лежеше върху Амелия, потънал до край в нея, на сред полето. На полето. Бе отнел девствеността ѝ, без дори да го е грижа за

това как се чувства тя. Роклята ѝ се беше събрала около талията, в косата ѝ имаше листа и мили Боже... той дори не бе успял да си свали ботушите.

— Толкова съжалявам — прошепна ѝ.

Тя поклати глава, но Томас не можа да разбере от изражението ѝ какво чувства.

Сега щеше да се ожени за нея. Не можеше да има никакво съмнение. Беше я опозорил по най-унизителния възможен начин. Въобще прошепна ли името ѝ? През цялото това време, в което беше правил любов с нея... изрече ли името ѝ? Осъзнаваше ли нещо друго, освен собственото си неумолимо желание?

— Съжалявам — отново каза той, но думите никога не биха могли да бъдат достатъчни. Томас понечи да се отдръпне, така че да може да ѝ помогне, да я утеши.

— Не! — извика тя и го сграбчи за раменете. — Моля те. Не си отивай.

Той се взря в нея, без да може да повярва на думите ѝ. Знаеше, че това не беше изнасилване. Тя също го бе искала. Беше стенала, стискаше раменете му, шепнеше името му от страст. Но със сигурност сега би искала да сложи край на всичко. Би искала да изчака нещо цивилизовано. В легло. Като съпруга.

— Остани — прошепна Амелия и докосна бузата му.

— Амелия — промълви той дрезгаво и се замоли тя да разчете всичките му мисли в тази единствена дума, защото не смяташе, че би могъл да ги изрече.

— Сторено е — отвърна тя нежно. А след това довърши с пламенен поглед: — И никога няма да съжаля за това.

Той опита да каже нещо, издаде някакъв звук, дошъл дълбоко от гърдите му, от някакво примитивно място, където нямаше думи.

— Шшт — Амелия докосна с пръст устните му. — Сторено е — повтори тя. И се усмихна, а в изражението ѝ се четяха милиони години женска мъдрост. — Сега го направи както подобава.

Пулсът му се ускори. И тогава ръката ѝ се плъзна към задната част на бедрото му, докато не достигна голата кожа на задника му.

Той ахна.

Тя го стисна.

— Направи го прекрасно.

И Томас го стори. Ако първата част от любовното им представляваше само неистови тласъци и нехайна страст, сега вече имаше ясно намерение. Всяка целувка бе произведение на изкуството, всяко докосване — замислено, за да я изведе до висините на желанието. Ако нещо я караше да ахва от удоволствие, той го правеше отново... и отново.

Шептеше името ѝ непрестанно — срещу кожата ѝ, в косата ѝ, докато дразнеше гърдите ѝ. Щеше да ѝ достави удоволствие. Щеше да го направи прекрасно. Нямаше да пожали усилия, докато не я доведеше до висините на екстаза, докато не отмалееше в ръцете му.

Не той бе важния. За пръв път от месеци, не той беше важния. Не ставаше дума за името му, или за идентичността му, или нещо друго, освен какво можеше да направи, за да ѝ достави удоволствие.

Тя беше важната. Амелия. Всичко, което правеше, беше за нея и може би винаги щеше да бъде така, до края на живота му.

И, може би нямаше да има нищо против.

Може би щеше да е нещо хубаво. Много хубаво.

Томас погледна към нея и затаи дъх, когато видя устните ѝ да се разтварят в лека въздишка на желание. Никога не бе виждал нещо по-красиво. Нищо не можеше да се сравнява с нея, нито най-искрящите диаманти, нито най-забележителните залежи. Нищо не можеше да се сравнява с лицето ѝ в този миг.

А после му стана ясно.

Обичаше я.

Това момиче... не, тази жена... която бе пренебрегвал учтиво с години, се беше протегнала и откраднала сърцето му.

И изведнъж се зачуди, как въобще си бе помислил, че може да ѝ позволи да се омъжи за Джак.

Не знаеше как бе смятал, че може да живее без нея.

Или как можеше да преживее дори още един ден, без да знае, че тя някой ден ще бъде негова жена. Че ще носи децата му. Че ще остарее с него.

— Томас?

Шепотът ѝ го върна в настоящето и той осъзна, че е спрял да се движи. Тя се взираше в него със смесица от любопитство и нужда, а очите ѝ... изражението ѝ... Не можеше да обясни какво направи с него, или как, но той беше щастлив.

Не доволен, не удовлетворен, не развеселен.

Щастлив.

Оглулял от любов, с бушуваща кръв и с желание да крещи до небесата.

— Защо се усмихваш? — попита Амелия, а след това и тя се усмихна, защото беше заразно. Трябваше да бъде. Не можеше да го задържи вътре в себе си.

— Обичам те — отвърна той. Ясно осъзнаваше, че лицето му сигурно не изразява изненадата и почудата, която изпитваше.

Тя веднага стана предпазлива.

— Томас...

Беше много важно да го разбере правилно.

— Не го казвам, защото ти го каза и нито пък, защото очевидно трябва да се ожения за теб сега, казвам го, защото... защото...

Амелия застина под него.

Най-накрая той прошепна:

— Казвам го, защото е истина.

Очите ѝ се напълниха със сълзи и Томас се наведе, за да ги изпие с нежна целувка.

— Обичам те — прошепна ѝ. А след това не можа да потисне лукавата си усмивка. — Но веднъж в живота си няма да постъпя правилно.

Очите ѝ се разшириха от тревога.

— Какво имаш предвид?

Той я целуна по бузата, после по ухото, а после по грациозната извивка на челюстта.

— Мисля, че би било правилно да спра тази лудост веднага. Не че не си съвсем опозорена, но наистина трябва да получа разрешението на баща ти, преди да продължа.

— Да продължиш с това? — успя да изрече тя.

Томас повтори целувките си и от другата страна на лицето ѝ.

— Никога не бих бил толкова груб. Имах предвид ухажването. В общ смисъл.

Устата ѝ се отвори и затвори няколко пъти и най-накрая се оформи в нещо, което не можеше да се определи точно като усмивка.

— Но това би било жестоко — промърмори той.

— Жестоко? — повтори тя.

— Ммм. Би било жестоко да не продължа с това — той се тласна напред. Съвсем леко, но достатъчно, за да я накара да извика от изненада.

Томас потърка нос във врата ѝ и ускори темпо.

— Да започна нещо и да не го довърша — това не изглежда правилно, нали?

— Не — отвърна Амелия, но гласът ѝ беше задавен, а дишането ѝ стана накъсано.

Така че той продължи.

Обичаше я с тялото си, също както я обичаше със сърцето си. И когато почувства как тя потръпва под него, най-накрая си позволи да загуби контрол и избухна в нея със сила, която го остави изцеден, изтощен... и завършен.

Може би това не бе правилния начин да съблазниш жената, която обичаш, но определено беше хубаво.

[1] Плантагенет — названието на рода английски крале от Анжуйската династия, управлявала Англия от 1154 до 1399 г. — Б.пр.

↑

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Накрая Томас наистина постъпи правилно.

Почти.

Амелия очакваше да потърси баща ѝ на следващия ден и официално да поиска ръката ѝ. Вместо това, той я помоли да занесе писмото и пръстена както се бяха уговорили и добави, че ще я види след две седмици в Англия.

Обичаше я, беше ѝ го казал. Обичаше я повече, отколкото някога би могъл да изрази с думи, но имаше нужда да се върне сам.

Амелия го разбра.

Така че, три седмици по-късно, докато стоеше в гостната на Бърджис Парк с четирите си сестри и две от кучетата на баща си, икономът се появи на вратата и обяви:

— Мистър Томас Кавендиш, милейди.

— Кой? — веднага попита лейди Кроуланд.

— Това е Уиндъм — изсъска Елизабет.

— Той вече не е Уиндъм — поправи я Мили.

Амелия погледна надолу към книгата си — някакъв ужасяващ наръчник по етикет, който майка ѝ бе определила като „изтънчен“ — и се усмихна.

— Защо, за Бога би дошъл тук? — учуди се лейди Кроуланд.

— Може би все още е сгоден за Амелия — предположи Мили.

Майка ѝ се обърна към нея ужасена.

— Това не е ли уточнено?

— Не мисля, че е — отвърна сестра ѝ.

Амелия продължи да гледа към книгата си.

— Амелия — каза остро лейди Кроуланд. — Какво е положението с годежа ти?

Тя опита да отговори с вдигане на рамене и празен поглед, но бързо стана ясно, че това нямаше да бъде достатъчно, така че изрече:

— Не съм сигурна.

— Как е възможно това? — попита Мили.

— Не съм развалила годежа — отвърна тя на сестра си.

— А той?

— Ъ... — Амелия замлъкна, несигурна към кого да насочи отговора си, след като въпросът бе отправен и от петте. Към майка си, най-накрая реши тя и се обърна в нейна посока, за да каже:

— Не. Не официално.

— Каква каша. Каква каша — лейди Кроуланд подпря главата си с ръка с покрусено изражение. — Ще трябва да го прекратиш тогава. Той няма да го стори, твърде голям джентълмен е. Но със сигурност, никога не би очаквал да се омъжиш за него.

Амелия прехапа устни.

— Най-вероятно е тук, за да ти даде възможност да развалиш годежа. Да, това трябва да е — майка ѝ се обърна към иконома и каза: — Въведи го, Гренвил. А вие... — тя направи знак с ръка по посока на дъщерите си, което не бе лесно, тъй като те се бяха разпръснали из цялата стая. — Ние ще го поздравим, а после дискретно ще се извиним и ще се оттеглим.

— И едно групово оттегляне би се счело за дискретно? — попита Мили.

Лейди Кроуланд я изгледа, после се обърна към Амелия и възкликна:

— О! Мислиш ли, че баща ти трябва да присъства?

— Да — отвърна тя, чувствайки се удивително спокойна, като се има предвид всичко случило се. — Наистина мисля, че трябва да е тук.

— Мили — нареди майка ѝ, — иди да намериш баща ви.

Мили зяпна.

— Не мога да си тръгна сега.

Лейди Кроуланд въздъхна драматично.

— О, за Бога, възразяват ли на някоя майка повече, отколкото на мен? — обърна се към Елизабет.

— О, не — веднага отвърна тя. — Не искам да изпусна нищо.

— Вие двете — каза лейди Кроуланд и размаха ръка към най-малките си дъщери. — Отидете да намерите баща си и без възражения — опря длан до челото си. — Това ще ми причини мигрена, сигурна съм — Когато момичетата не се раздвижиха достатъчно бързо, майка им добави: — Тук няма нищо за гледане! Уиндъм...

— Кавендиш — поправи я Мили.

Лейди Кроуланд завъртя очи.

— Кой е чувал подобно нещо? Отдавна изгубен братовчед, как ли не — а после, с удивителна словесна ловкост, се обърна отново към двете си малки дъщери, които се суетяха до вратата. — Вървете!

Те тръгнаха, но не и преди да се сблъснат с Томас, който тъкмо влизаше. Той държеше много голям и плосък пакет, който подпря срещу стената, по указание на лейди Кроуланд.

— Лейди Кроуланд — каза Томас и дълбоко се поклони.

Амелия почувства как някой я сръга с лакът. Беше Елизабет.

— Не изглежда покрусен — прошепна сестра й. — Нали загуби всичко?

— Може би не всичко — измърмори Амелия.

Но Елизабет не я чу, беше прекалено заета да се преструва, че не се вира втрещено, но разбира се, го правеше.

Томас се обърна към трите сестри Уилоуби.

— Лейди Елизабет — изрече учтиво той, — лейди Амелия, лейди Милисънт.

Те направиха реверанс и той им отвърна с елегантно накланяне на глава.

Лейди Кроуланд прочисти гърлото си.

— Каква приятна изненада, Ваша, ъ...

— Мистър Кавендиш — поправи я той леко развеселен. — Имах няколко седмици, за да свикна с името.

— И разбира се, това си е вашето име — допълни Мили.

— Милисънт! — скастри я майка й.

— Не, не — каза Томас с иронична усмивка. — Тя е права. Името ми е Томас Кавендиш откакто съм се родил.

Последва миг на неудобство, а сетне лейди Кроуланд изрече:

— Изглеждате в добро здраве.

— Много добре съм, милейди. А вие?

— Колкото може да се очаква — тя въздъхна и потупа гърдите си няколко пъти. — Децата могат да са толкова изтощителни.

— Надявам се някой ден да го разбере сам — отвърна Томас.

Лейди Кроуланд се изчерви при тези думи и изпелтечи:

— Е, разбира се, всички се надяваме да сме благословени с деца, нали така?

— Не мога да си спомня последния път, в който ме нарече благословия — измърмори Мили.

Амелия не ѝ обърна внимание. Беше напълно щастлива само да се взира в Томас от другия край на стаята. Бе ѝ липсвал, но не беше осъзнала колко много, докато най-накрая не го видя със собствените си очи. Само че сега искаше да го докосне. Искеше да обвие ръце около него и да потъне в прегръдката му. Да го целуне, да усети аромата му, да бъде близо до него.

Тя въздъхна. Очевидно много високо. Мили я ритна и тогава осъзна, че всички гледат към нея.

Амелия само се усмихна широко. Не можа да се въздържи.

Майка ѝ я изгледа със странен поглед, а после се обърна към Томас и каза:

— Предполагам, че бихте искали да останете насаме с Амелия за няколко минути.

— Бих искал това повече от всичко — отвърна той гладко, — но също и...

— Кавендиш!

Амелия погледна към вратата. Баща ѝ бе пристигнал.

— Лорд Кроуланд — поздравя го Томас.

— Чудех се кога ще се върнете. Не, че ви виня, че ни изоставихте в Ирландия. Много добре, предполагам, че трябва да се погрижим за някои въпроси — той се огледа, сякаш едва сега забелязваше тълпата жени, които стояха сковано всред стаята. — Хммм. Може би в кабинета ми?

Амелия очакваше той да се съгласи. Томас никога не би направил официално предложение за брак, без първо да си осигури позволението на баща ѝ. Или поне да опита. Не знаеше какво ще направи Томас, ако баща ѝ не се съгласеше, но вярваше, че ще се оженят.

Само че би било толкова по-лесно, ако семейството ѝ бе благосклонно.

Но Томас я изненада. Всъщност, той изненада всички, когато каза:

— Няма нужда да се оттегляме в друга стая. Няма нищо, което да не мога да изрека пред всички.

— Обожавам, когато хората казват така — отбеляза Мили.

— Мили! — изсъска Елизабет.

— Той не може да ме чуе.

— Всъщност, мога — промърмори Томас.

Амелия трябваше да покрие устата си с ръка, за да заглуши смеха си.

— Приключихте ли? — настоя лорд Кроуланд и раздражено изгледа големите си дъщери.

Те не отговориха. При подобни обстоятелства, можеха да покажат само толкова неподчинение, без да има последствия.

— Много добре, тогава — изрече лорд Кроуланд като се обърна към Томас. — Какво имате да ми казвате?

— Първо — отвърна Томас, — искам официално да разваля договора за годеж.

Елизабет ахна и дори Мили изглеждаше поразена от това публично заявление.

Амелия само се усмихна. Тя нямаше представа какво бе планирал, но му вярваше.

— Смятайте го за сторено — заяви баща ѝ. — Макар да си мислех, че вече е анулиран.

Томас наклони леко глава.

— Но е добре да изясним нещата, не сте ли съгласен?

Лорд Кроуланд примигна няколко пъти, несигурен какво има предвид.

— Бих искал да изясня още нещо — продължи Томас.

И тогава се обърна.

Погледна Амелия в очите.

Прекоси стаята.

Пое дланите ѝ.

Стаята избледня и остана само той... и тя... и радостта. Амелия почувства, че започва да се смее — тихо и безгрижно, зашеметена от прекалено многото щастие, което не можеше да задържи в себе си.

— Амелия — каза той. Очите му останаха вперени в нейните.

Тя започна да кима, макар да не я беше попитал нищо. Но не можа да се въздържи. Нужно бе само да прошепне името ѝ и на нея ѝ се прииска да извика „Да! Да!“.

Той падна на едно коляно.

— Амелия Уилоуби — каза ѝ, сега малко по-високо, — ще ми окажеш ли голямата чест да станеш моя жена?

Тя продължи да кима. Не можеше да спре.

— Питам теб — продължи Томас, — защото този път изборът е твой.

— Да — прошепна Амелия. А после го изкрещя. — Да! Да!

Той плъзна пръстена по треперещия ѝ пръст. Дори не бе забелязала, че го държи, толкова беше съсредоточена върху лицето му.

— Обичам те — промълви Томас.

Там, пред всички.

— И аз те обичам — гласът ѝ потрепери, но думите бяха искрени.

Тогава той се изправи и както държеше ръката ѝ, се обърна към баща ѝ.

— Надявам се, че ще ни дадете благословията си.

Тонът му беше небрежен, но намерението бе ясно. Щяха да се венчаят с или без негово съгласие.

— Можеш ли да я издържаш? — попита направо лорд Кроуланд.

— Постигнах споразумение с новия херцог. Нищо няма да ѝ липсва.

— Няма да имате титла — изтъкна лейди Кроуланд, но без злоба. Беше по-скоро напомняне, внимателна проверка дали дъщеря ѝ е премислила нещата.

— Не ми е нужна — отвърна Амелия. А по-късно, когато си припомни този момент, предполагаше, че лицето ѝ трябва да е сияело от любов, защото майка ѝ стана сантиментална и промърмори някакви глупости за праха, докато попиваше очите си.

— Добре тогава — каза лорд Кроуланд с такъв вид, сякаш му се искаше да бе навън с хрътките си. — Предполагам, че всичко е уредено — след това, като размисли, добави: — Отново.

— Трябваше да се ожена по-рано за теб — промълви Томас на Амелия и приближи една от дланите ѝ до устните си.

— Не, не трябваше. Можеше да не се влюбя в теб, ако беше мой съпруг.

— Ще ми обясниш ли това? — попита я той с развеселена усмивка.

— Не — отвърна му, чувствайки се много дръзка.

— О, почти забравих — внезапно изрече той. — Донесох ти подарък.

Тя се ухили пряко волята си. Не бе толкова превзета, та да крие вълнението си заради подаръци.

Томас се отправи към противоположната част на стаята, подмина семейството ѝ, все още наблюдаващо представлението с известно недоверие, и вдигна големия плосък пакет, който бе донесъл по-рано.

— Ето тук — насочи я той и го постави на близката маса.

Амелия бързо застана до него, както и останалите от семейство Уилоуби.

— Какво е? — попита тя и му се усмихна лъчезарно.

— Отвори го — подтикна я той. — Но внимавай. Крехка е.

Тя го стори, развърза връвчиците, а после предпазливо махна хартията.

— Какво е това? — настоя да знае Мили.

— Харесва ли ти? — попита Томас.

Амелия кимна замаяна.

— Обожавам я.

— Какво е това? — повтори Мили.

Беше карта. Сърцевидна карта.

— Сърцевидна проекция — каза ѝ той.

Амелия развълнувана вдигна очи към него.

— Не изкривява пространството. Виж колко е малка Гренландия.

Той се усмихна.

— Ще призная, че я купих повече заради сърцевидната ѝ форма.

Тя се обърна към семейството си.

— Не е ли това най-романтичния подарък, който някога сте виждали?

Те се втренчиха в нея сякаш бе полудяла.

— Карта — изрече лейди Кроуланд. — Не е ли интересно?

Елизабет прочисти гърлото си.

— Може ли да видя пръстена?

Амелия протегна ръка и остави сестрите си да охкат и ахкат на новия ѝ диамант, докато самата тя се взираше в новия си... така да се каже... новия си стар годеник.

— Тук ли трябва да направя умен коментар за това, че си открила картата на сърцето ми? — попита я той.

— Можеш ли да го направиш, без да ме разплачеш?

Томас обмисли това.

— Не мисля.

— Много добре, въпреки това го кажи.

И той го стори.

А тя се разплака.

— Е, това е истинска любов — обяви Мили.

Те кимнаха. Наистина беше така.

ЕПИЛОГ

Замъкът Уиндзор, юли 1823 г.

— Свършихме ли?

Кралят бе отегчен. Джордж IV никога не се бе наслаждавал на срещите си с лорд шамбелана^[1]. Те винаги ставаха в неподходящото време. Незнайно как, Менроуз винаги успяваше да прекъсне планираните му обяди.

— Само още едно нещо, Ваше Величество — херцогът на Монтроуз — неговият велик шамбелан от повече от две години — зашумоля с документите си, погледна надолу, а после вдигна очи. — Графът на Кроуланд е починал.

Джордж примигна.

— Жалко.

— Той имаше пет дъщери.

— И никакви синове?

— Нито един. Няма наследник. Титлата се връща при вас, Ваше Величество.

— Наскоро ли се случи това?

— В началото на месеца.

— Е, добре — прозя се кралят. — Ще дадем на вдовицата достатъчно време да скърби, преди да прехвърлим собствеността.

— Както винаги, много мило от ваша страна, Ваше Величество.

— Няма много смисъл от... Чакайте малко — челото му се свъси. — Кроуланд ли казахте? Той не беше ли замесен в онзи ужасен проблем с Уиндъм?

— Дъщеря му бе сгодена за херцога. Ъ, за първия херцог — Монтроуз прочисти гърлото си. — Но съществува и въпросът с графството. Като се има предвид...

— Как е Уиндъм? — прекъсна го Джордж.

— Ъ, кой от двамата?

Кралят гръмко се разсмя.

— Новият. Истинският. Е, и другия също. Той беше хубав човек. Ние винаги сме го харесвали. Не се е появявал, нали?

— Мисля, че наскоро се върна от Амстердам.

— Какво по дяволите е правил там?

— Не зная, Ваше Величество.

— Но той се ожени за момичето на Кроуланд, нали? След цялата бъркотия с титлата.

— Така е.

— Какво странно момиче — зачуди се Джордж. — Със сигурност можеше да си намери нещо по-добро.

— Съпругата ми ме информира, че било любов — отвърна Монтроуз.

Кралят се изсмя. Беше толкова трудно да се открие добро забавление напоследък. Това бе хубава история.

Монтроуз прочисти гърлото си.

— Трябва да уредим въпроса с графската титла. Със сигурност може да остане свободна, но...

— Дайте я на Кавендиш — махна с ръка кралят.

Монтроуз се втренчи в него шокиран.

— На...

— На Кавендиш. Предишният Уиндъм. Бог знае, че той я заслужава след всичко, което преживя.

— Не мисля, че съпругата му е била най-голямата дъщеря. Прецедентът...

Кралят се разсмя при тези думи.

— Дръзваме да кажем, че няма прецедент за нищо такова. Ще изчакаме шест месеца. Дайте на семейството време да скърби, преди да направите прехвърлянето на титлата.

— Сигурни ли сте, Ваше Величество?

— Това ни забавлява, Джеймс.

Монтроуз кимна. Кралят съвсем рядко използваше малкото му име.

— Той ще е много благодарен, сигурен съм.

— Е, не е херцогство — отвърна Джордж с кикот. — Но все пак...

Седем месеца по-късно, в Кроуланд Хаус, Лондон

— О, не мисля, че мога да те наричам лорд Кроуланд — изрече Амелия и отпи от чая си. — Кара ме да се чувствам така, сякаш говоря на баща си.

Томас само поклати глава. Бе изминал едва месец, откакто го извикаха в Уиндзор и почти седмица, откакто новините бяха обявени публично. Тъкмо свикна да не се обръща всеки път, когато някой произнесеше Уиндъм.

Един лакей влезе в стаята, понесъл голям поднос.

— Вестниците сър — обяви той.

— О, сряда е, нали? — възкликна Амелия и веднага се отправи към подноса.

— Пристрастена си към този клюкарски парцал — обвини я Томас.

— Не мога да се сдържа. Толкова е интересно.

Той вдигна „Таймс“ и прегледа политическите новини. Предполагаше, че сега щеше да се върне в Камарата на лордовете. Трябваше да бъде информиран.

— Ооо — промърмори Амелия, буквално заровила нос сред страниците на вестника.

Томас вдигна очи.

— Какво?

Тя махна с ръка.

— Нищо, което да те заинтересува. О!

— Сега пък какво?

Този път съпругата му напълно го пренебрегна.

Той се върна към вестника си, но едва прочете три изречения, когато Амелия изпищя.

— Какво има? — настоя Томас.

Тя развя клюкарския парцал във въздуха.

— Тук сме! Тук сме!

— Нека да погледна това — той го измъкна от ръката ѝ. Погледна към страниците и прочете:

„От Уиндъм на Кавендиш на Кроуланд...“

Този автор лично ще поздрави човека, който успее да назове правилно мъжа, оженил се за някогашната лейди Амелия Уилоуби. И наистина, след пет години сред нетитулуваните, със сигурност новият граф ще затрудни дори мистър Шекспир с тази задача. Защото джентълмен с титла, имение и доход от тридесет хиляди лири годишно, мирише много по-сладостно от обикновения гражданин.

Със сигурност новата лейди Кроуланд ще се съгласи. Или пък не? Въпреки дългогодишния си годеж за мъжа, който някога беше Уиндъм, тя се омъжи за него, когато той не притежаваше пукната пара на свое име.

Ако това не е любов, този автор ще си изяде перото...“

„Хроники на висшето общество“, лейди Уисълдаун, 4 февруари 1824 г.

[1] Шамбелан — висш дворцов сановник, отговарящ за управлението на двореца. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.